د پنټاګون تر څنډو

(د واشنګټن علمي يونليک)

محمد اسمعيل يون

۱۳۸۷ ل

د پښتانه کون تر څنډو

(د يو علمي سفر يونليک)

ليکوال

محمد اسمعيل يون

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتـــاب نـــوم:	**د پښتنو کون تر څنډو**
لیکـــــوال:	پوهندوی محمد اسمعیل یون
خـــپـــرنـــدوی:	یون کلتوري یون
چـــاپـشـمـــېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چـــاپـــکال:	۱۳۸۷ل
د لـــیکـوال	
پرله پسې نومره:	(۳۳)
د خـــپـرنـــدوی	
پرله پسې نومره:	(۳۳)
کـــمــپوزر:	ضیاالرحمن ضیا

نیولیک

گڼه	سرلیک	مخ
۱	یادونه	۱
۲	سریزه	۴
۳	د سفر موخه	۷
۴	د سفر تیاری	۱۰
۵	له کابله تر دوبۍ	۱۴
۶	له دوبۍ تر واشنگټنه	۱۹
۷	د ښه راغلاست لپاره یوه ماښامنۍ	۳۲
۸	د سیمینار لومړۍ ورځ	۴۰
۹	د سیمینار دویمه ورځ	۶۷
۱۰	د سیمینار دریمه کاري ورځ	۱۰۱
۱۱	د سیمینار څلورمه ورځ	۱۲۸
۱۲	پنځمه ورځ (په واشنگټن کې د ځینو ځایونو کتنه)	۱۵۸
۱۳	د سیمینار شپږمه ورځ	۱۷۹
۱۴	د سیمینار اوومه ورځ	۱۸۵
۱۵	د سیمینار اتمه ورځ (د کانگرس کتنه)	۱۹۳
۱۶	یوه شپه له فرهنگي اشنایانو سره	۲۳۲
۱۷	د سیمینار نهمه ورځ	۲۳۷
۱۸	یو ماښام د جورج واشنگټن په کور کې	۲۵۳
۱۹	د سیمینار لسمه ورځ	۲۶۰
۲۰	د سیمینار وروستۍ ورځ	۲۶۹
۲۱	یو بل ماښام له منشي صیب سره	۲۷۸
۲۲	د مارچ ۷مه (په امریکا کې زموږ وروستۍ ورځ)	۲۸۴
۲۳	له واشنگټنه د دوبۍ پر لوري	۲۸۸
۲۴	له دوبۍ نه د کابل پر لوري	۲۹۲
۲۵	د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه	۳۰۱

يادونه

په پښتو ژبه اوس د خدای په فضل ډېر يونليکونه چاپ شوي او چاپېږي، اکثره پښتو يونليکونه، چې ما لوستي، د ښکلو منظرو او د سفر د نورو لوړو ژورو انځورنه کوي. د علمي سفرونو يونليکونه يا کم دي او يا ما کم کتلي. ما خپله تر دې دمخه دوه يونليکونه ليکلي، کوښښ مې کړی، دا سې ټولنيزو، سياسي، اقتصادي او نورو مسايلو ته په کې اشاره وکړم، چې زموږ خلکو ته يو پيغام ولري، اوسنی يونليک چې ګورئ دا اصلاً د يو علمي سفر رپورټ دی، چې د سفر ځينې نورې خواوې هم ورسره ملګرې شوې دي.

ددې يونليک له ليکلو څخه مې موخه دا وه؛ خپلو افغانانو ته دا څرګنده کړم، چې د نړۍ لوی هېوادونه او د هغوی سياسي او ټولنيز مفکرين، د نړۍ په هکله څه فکر لري او موږ څه فکر کوو ؟ د (۲۰۰۹) م کال د فبرورۍ له درويشتمې نېټې بيا د همدې کال د مارچ تر شپږمې نېټې پورې زه امريکا ته په يو علمي سيمينار کې د ګډون لپاره تللی وم. ما له پيله دا نيت درلود، چې په دې سيمينار کې څه بحثونه کېږي، د هغو مهم ټکي به ليکم، همدا سې مې وکړل. که څه هم د ټولو شيانو ليکل شوني نه وو، خو ما هڅه کوله، چې ډېر مهم شيان وليکم، په مهمو مسايلو کې هم د ټولو يادښتول اسانه کار نه و. د ژبې ستونزه هم وه، هغه انګرېزي، چې موږ دلته په کورسونو کې لړه و ډېره لوستې او له کتابه سرې ترې تر يوه حده ګټه اخيستلای شي، هلته د هغوی له تلفظ او چټکې وينا سره واټن لري. خو ښه والی

دا و، چې زموږ لپاره یې ښه تکړه ژباړونکي لا د مخه په پام کې نیولي وو: (ایازی صیب)، (ملکیار صیب) او (فوزیه) ټولو په امریکا کې تر شلو کلونو زیات عمر تېر کړی دی. له همدې علمي مرکز (نیسا) سره یې له کلونو راهیسې د ژباړونکو په توګه کار کړی او اوس هم کار کوي. هغوی دربوا ړه پر ژباړې ډېر حاکم وو، خو دربوارو په دري ژباړه کوله، یوازې داود ایازی صیب، چې اصلاً د کندهار دی، پر پښتو پوهېده او کله کله به یې پښتو ژباړه هم کوله، خو منظمه او عمومي ژباړه په دري ژبه وه. د سیمینار له پیله بیا تر پایه اکثره وخت د ژباړې غوږۍ زما په غوږونو کې وه، ما له دري څخه اتومات پښتو لیکله، ما داسې فکر نه کاوه، چې دوی له انګلیسي څخه پښتو ته ژباړه کوي که دري ته. د سیاسي او ټولنیزو خبرو ژباړه ډېره سخته نه وي، له دري څخه ما مخکې هم ځینې اثار ژباړلي دي، خو کله کله به د ژباړونکو په کار کې هم وقفه راتله، کله کله به په ګروپي کار او ځینو نورو برخو کې حاضر نه وو. ځینې وخت به یوې نیمې خبرې ورته خوند ور نه کړ، هغه به یې هم نه ژباړلې، کله کله به د ویناوال د خبرو سرعت دومره تېز و، چې ژباړن به تر څو یوه جمله ژباړله، بله به ور څخه تېره وه؛ ویناوال، ژباړونکي ته منتظر نه پاتې کېدل، ځکه چې پر یو وخت یې څو ژبو ته وینا ژباړل کېدله. ځینې وخت تخنیکي وسایل هم پر خپل وخت نه عیارېدل، خو دې ډول ډول خنډونو سره سره ما د تکړه ژباړونکو او څه نا څه د خپل افهام له مخې د سیمینار ډېرې مهمې موضوعګانې ولیکلای شوې. اکثره ویناوالو خپل لکچرونه یا ویناوې په منظم ډول لیکلي هم وو، خو د وینا پر

وخت يې له هغو څخه ډېره ګټه نه اخيستله، نو ځکه کوم څه چې ما ليکلي هغه اکثره د استادانو او وينا والو پر ګړنيو خبرو، د پوښتنو او ځوابونو پر محتوا ډډه لګوي. په دې سيمينار کې د سيمې او نړۍ د حالاتو او بيا نړۍ ته د احتمالي خطرونو او چيلنجونو په باب هر اړخيز بحثونه وشول. په دې اثر کې ما خپل ذهن او فکر نه دی دخيل کړی، څه چې هلته پېښ شوي او پر څه شيانو بحث شوی، هغه مې تر خپلې وسې کټ مټ ليکلي دي. هيله ده دا اثر د دې جوګه شوی وي، چې او سنۍ نړۍ ته د وروپېښو ګواښونو په باب يې د نړۍ د او سنيو مطرحو سياسي او ټولنيزو کارپوهانو ځينې نظرونه په خپله لمن کې رانغاړلي وي. له نورو قدرمنو ليکوالو هم هيله لرم، چې کله بهرنيو هېوادونو ته علمي او تفريحي سفرونه کوي، نو له دې خوا دې له قلمو او کتابچو سره ورشي او له اخوا دې له ډکو کتابچو سره راشي، زمونږ هېواد له هر پلوه، د نورو له تجربو او علمي پانګې څخه سالمې ګټې اخيستنې ته اړتيا لري.

د همدې هيلې د برې په هيله

پوهندوی محمد اسمعيل يون

۱۳۸۷ل کال، د کب ۲۷مه نېټه

ارګ، د جمهوري رياست ودانۍ

سریزه

تېر دري لسيز جنگ په افغانستان کې ډېر ملي او ټولنيز ارزښتونه کمزوري او کمرنگ کړل، د ټولنې اساسي جوړښت او سکښت يې ونړاوه او د خلکو په ذهن او فکر کې يې د پرديپالنې احساسات وټوکول. دا احساسات که له يوې خوا د پردي فشار له امله وو، نو له بلې خوا د ټولنې په داخل کې د هر ډول اختناق، فقر او تنگلاسۍ له امله هم راپيدا شوي وو. اکثره افغانان، چې جگړو ځپلي وو، پاکستان او ايران ته تگ يې په خپل ژوند کې يو نعمت گاڼه او له هغو هېوادونو بيا بهر ته تگ يې خو بېخي يو ولي نعمت گاڼه. افغانان يو هم ملامت نه وو، دوی په رضا له ملکه نه وو تللي، دوی مجبوريت مجبور کړي وو. هغه وخت دا هم يو غنيمت و، چې يو شمېر افغانان بهر، په تېره بيا لويديزو هېوادونو ته لاړ شي، له يوې خوا به خپل ژوند خوندي کړي او له بلې خوا به خپلو کورنيو سره له اقتصادي پلوه مرسته وکړي، نو اکثره افغانان چې له هېواده راوتلي وو، په پاکستان او ايران کې اوسېدل، د هغو اکثرو هيله لرله، چې بهر ته لاړ شي. زما يو گڼ شمېر ملگرو هم بهر ته مخه وکړه او د

هغو په مرسته بیا مور په پېښور او کابل کې ګڼ شمېر کولتوري کارونه ترسره کړل. خو ما له پیله بیا تر دې دمه بهر ته د تللو او هلته د پاتې کېدلو نیت نه درلود. تر وروستي بریده مې خپل ژوند همدلته عیار کړی و. کله چې د طالبانو نظام رنګ کړای شو، نو افغانستان هم له سیاسي انزوا څخه وژغورل شو، د ډېرو هېوادونو خلک دلته راغلل او ګڼو افغانانو ته د دې زمینه برابره شوه، چې بهرنیو هېوادونو ته لاړ شي او له قانوني لارو تګ راتګ وکړي.

ما هم له همدې قانوني لارو، عربي متحده امارتو، پاکستان، هندوستان، جرمني، هالنډ، ډنمارک، فرانسې، بلجیم او سویډن ته سفرونه وکړل او بېرته خپل هېواد ته راغلم. اوس نو نورو هېوادونو، په تېره بیا لویدیزو هېوادونو ته تګ یو خوب او خیال نه دی، بلکې یو عمل او یو واقعیت دی. د بهرنیو سفرونو په لړ کې راته تر دې دمخه دوه ځله امریکا متحده ایالتونو ته د تګ زمینه برابره شوه. یو ځل د لنډ وخت (یوه اوونۍ) او بل ځل د دوو میاشتو لپاره. لومړی ځل د دفتر ملګرو راته وویل، چې یوه اوونۍ سفر په دې نه ارزي، چې څوک دې پرې دومره اوږد مزل وکړي، خو دویم ځل د دفتر مشرانو ځکه اجازه رانه کړه، چې ویل یې: یو دلته کارونه ډېر دي او بل د دومره اوږدې مودې لپاره لازمه نه ده، چې سفر

وکړي. دربېيم ځل لپاره چې بيا زمينه برابره شوه، نو دا سې يو سفر و، چې نه اوږد و او نه لنډ؛ منځنى و؛ نږدې (۱۴) ورځې، دې سره نو دفتر هم موافقه وکړه، ما هم خپل کارونه راټول او ځان مې منظم کړ. ما ويل ځه امريکا به هم وګورې، د هغه ځاى له ژوند او اندود څخه به هم ځان خبر کړم، له خپل هېواد سره به يې پرتله کړم، بيا خداى خبر چې ددې زمينه برابرېږي، که نه چې وړيا او رسمي سفر ته لاره اواره شي.

د سفر موخه

په نړۍ کې ځينې داسې لوی او علمي مرکزونه وي، چې په دنيا کې د بېلابېلو مسايلو په باب علمي غونډې او ورکشاپونه جوړوي، په امريکا کې هم داسې مرکزونه شته چې د امنيتي او ستراتيژيکو مسايلو په اړه علمي ورکشاپونه، کنفرانسونه او سيمينارونه جوړوي. د امريکا د ملي دفاع وزارت په چوکاټ کې د ملي دفاع پوهنتون (N.D.U) يو له دغو مرکزونو څخه دی، چې تراوسه يې د امنيتي مسايلو په باب په لسګونو نړيوال سيمينارونه او کنفرانسونه جوړ کړي دي. په جرمني کې هم د مارشال سنټر په نامه يو

علمي څېړنيز مرکز شته، چې هغه هم له امريکايي سرچينو څخه خړوبېږي، هغه هم د سيمې او نړۍ د امنيتي او نورو مسايلو په باب سيمينارونه او کنفرانسونه جوړوي. زه دوه کاله دمخه جرمني ته د امنيتي مسايلو په باب په همداسې يو سيمينار کې د ګډون لپاره تللای وم، هغه هم يو روزنيز علمي سيمينار و، خورا ګټور و. هغه سيمينار هم د تروريزم يا ترهګرۍ په باب و، تروريزم له کومه پيدا کېږي؟

ایډیولوژیکي، پوځي او بشري سرچینې یې چېرته دي؟ تعریف یې څنګه دی؟ د ترهګرۍ ریښې چېرته غوړېدلي؟ عقاید له ترهګرۍ سره څه اړیکي لري؟ له رسنیو څنګه ګټه پورته کوي؟ په لویدیزو هېوادونو کې د ترهګرو د راټوکېدو وېره څنګه کمېدی شي؟ او داسې نورې ګڼې موضوعګانې په کې وڅېړل شوې.

د نړۍ له ډېرو معتبرو پوهنتونونو؛ له لندن، پاریس، واشنګټن او نورو څخه ورته استادان رابلل شوي وو، هغه سیمینار که څه هم له تفریحي پلوه ډېر تنګ او ستړی کوونکی و، خو له محتوايي پلوه ډېر ګټور و، په امریکا کې دا اوسنی سیمینار هم همغه سیمینار ته ورته یو سیمینار و، ان د همغې لړۍ یوه کړۍ وه، نو ځکه مې زړه ورته ښه کړ، ما ویل څه د امریکا د لیدو ترڅنګ به د هغه ځای د استادانو د فکرونو پر مجموعي ظرفیت هم پوه شم، خپل ځان به هم ورسره وتلو، چې څومره د فیل په غوږ کې ویده یو؛ څومره ویښ شوي یو؛ د نورو هېوادونو له هئیتونو سره به هم وګورو، هغوی سره به هم ځان پرتله کړو، چې نور تر موږه څومره مخکې دي؟ یا تر موږه هم شاته پاتې څوک شته؟ او که نه وروستی ریکارډ زموږ په برخه دی؟ دا سیمینار د نیسا سنټر له خوا جوړ شوی و. (NESA) د ملي دفاع په پوهنتون کې یو څېړنیز مرکز دی، چې د نړۍ د ختیځ او سویلي اسیا هېوادونه په کې راټاله دي. دا مرکز د همدغو هېوادونو یا سیمې مسایل څېړي، دا سیمینار هم، د

همدې سیمې د امنیتي مسایلو او نړۍ ته د نورو ورپېښو خطرونو او چلېنجونو د څېړنې لپاره جوړ شوی و.

موږ چې په جګړه کې رالوی شوی نسل یو، هم جګړې ځپلي یو، هم یې کړولي یو او هم یې د جګړو په باب پخه تجربه را په برخه کړې ده، نو د جګړه ییزو مسایلو څېړنه او ارزونه طبعاً د افغانانو له مزاج څخه لرې نه ده، د یوه سیاستوال په خبره: ((جنګ افغانانو ته ساعتېرې ښکاري))؛ په دې برخه کې تر هر چا د دوی تجربه زیاته ده، په نړیواله کچه له نورو اشخاصو سره د روابطو پیدا کول همددې سیمینار بل هدف و، ددې ترڅنګ ما غوښتل د سیمینار په ترڅ او یا هم د سیمینار په حاشیه کې ددې زمینه برابره شي، چې له ځینو هغو اشخاصو یا پوهانو سره وګورم، چې د افغانستان په اړه امریکایي پالیسي کې یې نظر موثر دی، نو دا به ددې زمینه برابره کړي، چې د خپل مظلوم ولس د کړاوونو رښتینی انځور هغوی ته وړاندې کړم.دا به هم ورته په ګوته کړم، چې په افغانستان کې څو محدودو ډلو او اشخاصو ته د امریکایانو له خوا د زیاتو امتیازاتو ورکړه، هم زموږ هېواد له ستونزو سره مخامخوي او هم ددې کار دوام امریکایانو ته په ګټه نه دی. نو ددغسې ګڼو موخو د ترلاسه کولو په هیله مو دې سیمینار کې ګډون ته زړه ښه کړ.

د سفر تیاری

کله چې په دفتر کې زما د سفر په باب موافقه وشوه، نو زموږ له دفتر سره، چې د سفارت کوم رابط غړی او همکار دی ښاغلی سموېل کرېمر (Samuel Kramer) ماته وویل: اوس نو باید ستاسو دفتر موږ ته یو لیکلې پاڼه راکړي، چې موږ ته یو سند شي، ددې کار یو علت دا و، چې زموږ دفتر ته څو ځله دا ډول لنډ مهالي او اوږد مهالي بورسونه راغلي، د دفتر مسولینو په پیل کې ورسره موافقه کړې، خو وروسته یې بیا خپل سفرونه کنسل کړي او هغو کسانو ته، چې د بورسونو یا دا ډول سفرونو انتظام یې کړی و، مشکلات پیدا کړي دي. نو ځکه دوی یوې رسمي پاڼې ته اړتیا لرله. دا پاڼه مو هم سموېل کرېمر ته ور وسپارله، ماته یې وویل: څو ورځو کې به ستاسو دفتر ته له امریکا سفارت څخه یو رسمي مکتوب راشي. لس ورځې وروسته د سفارت له خوا

مکتوب راغی، چې د (نیسا سنټر) له خوا ماته بلنه په کې شامله وه. د سفارت په یادښت کې لیکل شوي وو: ((دریو ورځو کې باید مورږ ته بېرته ځواب راکړل شي.)) ډېر ژر مې له دفتره مکتوب واخیست، د دفتر د یوه همکار په واسطه مې بهرنیو چارو وزارت ته ولېږه، د رخصتۍ او ځینو نورو عواملو له امله مکتوب لږ ټال شو، خو په متواترو ټلېفونونو او په وزارت کې د ځینو مامورینو د شخصي پېژندګلوۍ له کبله تر ټاکلې ورځې یوه ورځ وروسته مکتوب راغی او کرېمر ته مې له خپل پاسپورټ سره یو ځای ورکړ. هغه راته وویل: ((ټیک یوه میاشت وروسته ستاسو ویزه راځي، د فبرورۍ پر (۲۳) مه نېټه ستاسو سیمینار دی او پر (۲۲) نېټه مو له کابله الوتنه ده.)) د یوې میاشتې په بهیر کې ما فکر کاوه چې دا سفر به هم د ځینو نورو غونډې کنسل شي، نو ځکه مې ډېر بابیزګانه، ددې ترڅنګ مې د خپل هغه فرهنګي پلان پر تطبیق کار کاوه، چې له تېر یونیم کال راهیسې مې پیل کړی و. سفر ته درې، څلور ورځې پاتې وې، چې سموېل کرېمر او جیمز ډبلیو ټیمپکن(James W.Tompkins) یو بل ملګری یې زمورږ دفتر ته راغلل، پاسپورټ چې وار له مخه یې ماته بېرته راکړی و، رانه واخیست، راته یې وویل چې د (سنجر) ویزه راغلې، خو ستا لا تراوسه معلومه نه ده، تاسې د سفر تیاری ونیسئ، زیات احتمال دی، چې ویزه مو راشي او که یوه ورځ وروسته هم راشي، پروا نه کوي، ته به یوه ورځ وروسته حرکت وکړې. سنجر

صیب، چې د جمهوري ریاست د مقام د دفتر د پالیسۍ برخې رئیس دی، ماته وویل: چې تاسو ماسره یوځای لاړ نه شئ، نو زما خو یوازې زړه تنګېږي، د ژبې مشکل هم لرم، ما وویل: تاسو خپل ترتیبات ونیسئ، کېدی شي زما وېزه هېڅ رانه شي، که رانه شي نو زه لا خوشاله یم، ځکه دلته مې ډېر کارونه دي. هغه وویل چې ته نه ځې، زه هم نه ځم. د فبرورۍ ۲۰مه د جمعې ورځ د افغانستان رخصتي وه، د شنبې ورځ د امریکا سفارت رخصت و، خو همدا شنبه ماته ټلیفون راغی، چې ستا وېزه هم راغلې، کار دې خلاص دی، د سفر ترتیبات ونیسه. ځان مې سفر ته تیار کړ، د یکشنبې ورځ سهار پر خپل ټایم دفتر ته لاړم، مېرمن مې تر سفر دمخه سهار وختي د معمول په شان درې ځله له قران شریفه تېر کړم، د خدای کتاب مې په سترګو ښکل کړ، اولادونه مې څلور واړه مچ کړل، ټولو راته وویل: زموږ د مستۍ او لوبو شیان دې له یاده ونه ځي. زما اولادونه دا ځل ځکه ډېر خفه وو، چې مور یې هم اروپا ته په یو رسمي سفر روانه وه. اکثره وخت موږ کوښښ کوو، چې دواړه پر یوه وخت له کوره سفر ته لاړ نه شو، خو دوه درې ځله داسې پېښ شوي، چې موږ دواړه پر یوه وخت بېلابېلو هېوادونو ته په سفر وتلي یو. دا ځل نو د هغې سفر یو اوونیز و او زما تقریباً دوه اوونیز، نو ځکه ماشومانو ته ډېره ګرانه وه، چې دا سفر په اسانۍ سره وزغمي. دفتر ته چې لاړم کارونه مې منظم کړل، د دفتر دوو نورو ملګرو وفاء الرحمن وفا او ضیاء الرحمن ضیاء ته مې د خپل راتګ تر

ورځې پورې کاري پلان جوړ کړ، سهار لس بجې به وي، چې د امریکا سفارت رابط غړی (جېمز، ډبلیو ټیمپکن) راغی، ما ته یې خپل پاسپورټ، د الوتکې ټکټ، د سفر لار ښود او دوه نیم سوه ډالر سفر خرڅ راکړل او د ښه سفر هیله یې راته وکړه.

له کابله تر دوبۍ

د فبروري ۲۲مه، د کب (۴) مه نېټه وه، د یکشنبې ورځ د ماسپښین درې بجې مو له دفتره حرکت وکړ، خپل اسناد او جامې مې په بیک کې منظم کېښودل، د دفتر له ملګرو مې خدای پاماني واخیسته او کابل نړیوال هوايي ډګر ته لاړم، تر لږ انتظار وروسته صبغت الله سنجر صیب هم راغی او همدارنګه جنرال عبدالحکیم انګار صیب، چې د کورنیو چارو وزارت په استازۍ زموږ د سفر ملګری و، هم تشریف راوړ. څو دقیقې

سنجر صیب — انګار صیب

انتظار مو وکړ، د هوايي ډګر په (وي آی پي) کې نور ګڼ بلدي کسان، چې بېلابېلو ځایونو ته یې سفرونه درلودل، هم ناست

وو، څو شېبې مو هغوی سره هم ګپ شپ ولګاوه، د هوايي ډګر نوي قومندان (جنرال اصف جبارخېل) ماته انګار صيب راوپېژنده، انګار صيب په لومړي نظر ډېر جدي سړی ښکارېده، زړه کې مې ويل خدای دې خير کړي، چې څنګه به دا سفر ورسره خوشاله تېروو، خو څومره چې مو ورسره خبرې اترې زياتېدې، د سړي خوږلني او صميميت زياتېده. څو شېبې نور هم ناست وو، خبره څلور نيمو بجو ته ورسېده، مسول مامور لا وار دمخه له موږ درېواړو پاسپورټونه اخيستي وو، هغه يې له بوډينګ کارتونو سره يوځای موږ ته بېرته راوړل، ويې ويل: څلور نيمې بجې الوتکه الوتنه کوي. څلور نيمې بجې د (VIP) دروازې له لارې په ځانګړي موټر کې د الوتکې تر سينې لاړو. له معمول سره سم الوتکې ته پورته شو. په الوتکه کې اکثره کسان بلدي وو، يو بل سره مو سترې مشې وکړل، پر خپلو سيټونو کېناستو، څو شېبې مو انتظار وکړ، کله چې د الوتنې خبرتيا خپره شوه، پوه شو، چې نور مسافر نه راځي، نو زه (يون) او سنجرصيب يو بلې څوکۍ ته لاړو، چې تر دې وخته لاتشه او نسبتاً هوسا وه، انګارصيب پر خپلې څوکۍ ځای پر ځای پاتې شو. ما او سنجر صيب په لاره کې ښه د مزې ګپ ولګاوه، خو زما عادت دی، چې کله خوب رابانديې راشي، بيا مېلمه ته هم يوه پلمه جوړوم، نو يوه سترګه خوب مې هم وکړ، د ډوډۍ پر مهال، چې بيدار شوم، نو بيا مې سنجر صيب سره ګپ چالان کړ. په همدې خبرو اترو کې وو، چې پيلوټ خبر ورکړ، د

دوبۍ هوايي ډګر ته کښته کېږو، خپل کمربندونه ټينګ کړئ. لس کم اته بجې وې، چې د دوبۍ نړيوال هوايي ډګر کې کښته شو.

کله چې د دوبۍ نړيوال هوايي ډګر لومړي نمبر ترمينل ته ننوتو، نو بايد خپل ټکټونه مو مسول مامور او دخولي غرفې ته ورښودلي وای، چې هغوی بيا په خپل وارد بوډينګ کارت لپاره مربوطه غرفه را په ګوته کړي. کله چې دې غرفې ته لاړو، نو مسول مامور پوښتنه وکړه: بکسونه لرئ که نه؟ ما او سنجر صيب خو يو يو بيک درلود، ځکه ماته پته وه، چې د ځو او لويو بکسونو انتقال ځومره مشکلات لري. انګار صيب خپل بکس په کابل کې الوتکې ته ورکړی و. ځرنګه چې کام اير الوتکه له نورو نړيوالو شرکتونو سره د بکسونو د انتقال کوم تړون نه لري، نو ځکه د بکسونو د انتقال په برخه کې مسافرين همېشه له ستونزو سره مخامخېږي. له انګار صيب ځخه يې چې پوښتنه وکړه، هغه وويل: ما خو بکس الوتکه کې تسليم کړ. مسول مامور وويل: چې تاسو بايد يو ځل له ترمينله بهر شئ، هلته مو خپل بکس واخلئ او هلته چې ځئ نو بايد د دوبۍ وېزه ولرئ، نو که غواړئ بکس واخلئ، تاسې بايد له (مرحبا) ځخه وېزه واخلئ. انګار صيب ماته وويل: دوی ځه وايي؟ دا ټوله کيسه مې ورته وکړه، که ځه هم زما انګليسي پخه نه ده، خو د انګار صيب او سنجر صيب په اند ول ما خپل خر له ختې ايستلای شو. ما چې هغه مامور ته وويل: دی وېزه نه لري دا نو

امکان لري؟ هغه وويل: دا نو دده خپل مشکل دی. انگار صیب ته مې وويل چې بکس کې دې کوم قيمتي شيان شته که نه؟ هغه وويل: نه بابا يوازې يوه جوړه دريشي ده، د غابنونو کريم او برس نور خاص څه نه شته، ما ويل که کنسل يې کړې، دا به دې په ګټه تمام شي، ځکه د دوبۍ د وېزې په پيسو هلته دوه جوړې دريشي کېږي او تکليف به يې له پاسه دلته ګالې، راځه چې بېرته يې کنسل کړو، بېرته يې د کابل د نړيوال هوايي ډګر قومندان جنرال صيب اصف جبارخېل ته زنګ وواهه، چې هغه يې هلته واخلي. انګار صيب خورا ځوان طبيعته او عيار سړی دی، ژر يې راسره ومنله، ويل يې والله ښه کار دی. بېرته مسول مامور ته ورغلو، ما ويل دا بيک بېرته کنسلېدی شي؟ هغه وويل: دی (انګار) دې راته امضا وکړي، انګار صيب ورته لاسليک وکړ، پر دې وخت ښاغلی نادر نادري (د افغانستان د بشر د حقوقو د خپلواک کميسيون وياند) هلته په لين کې ولاړ و، هغه تر روغبړ وروسته موږ څخه وپوښتل چې څه مشکل دی؟ ما ورته مشکل وواېه، هغه چې په پخه او روانه انګليسي خبرې کولای شي، بيا غرفې ته ورغی، خو مسول مامور همغه خبره وکړه، چې موږ ته يې کړې وه، نادري صيب وويل: ښه لاره داده چې کنسل يې کړئ، تر دې وروسته نادري صيب هم، چې د واشنګټن په سفر روان و، له موږ سره يوځای شو، نادري صيب تر موږ ټولو زيات بلد و او څو ځله يې امريکا ته سفرونه کړي وو، هملته يې درسونه هم لوستي، نو ځکه موږ د سفر له پاتې

ستونزو ښېغمه شو. دی مخکې موږ ورپسې، د ترمینل دویم پوړ ته لاړو، اړوندې دروازې او بیا اړوندې غرفې ته لاړو، زموږ ټولو پاسپورټونه ده واخیستل، ټکټونه یې په کې کېښودل او د غرفې مسولې ماموري ته یې وړاندې کړل، هغې بیا تر (۲۰-۲۵) دقیقو ځنډ او تر ډېر چورت او دقت وروسته موږ ته بورډینګ کارتونه راکړل او بیا له هغه ځای وړاندې عمومي ترمینل ته راغلو. ما د کمرې لپاره یو پوښ واخیست، همداسې په ترمینل کې ګرځېدو، ستړي هم وو، انګار صیب وویل: راځئ لاړ شو، کافي شاپ کې به کېنو، چای به هم وڅښو، ګپ به هم ولګوو، نادري صیب یو لوکس کافي شاپ ته بوتلو. د چای غوښتنه یې وکړه، چای یې راوړ، ښه د مزې چای و، زه خو ښه ستړی هم وم، نو ښه په مزه مې وڅښه، نږدې یو ساعت هلته ناست وو، بېل یې راوړ، (۲۱) ډالره وو، انګار صیب پیسې ورکړې. زموږ پر وخت د شپې یوولس بجې وې. خو زموږ بورډینګ کارت کې د الوتنې وخت، پر محلي وخت دولس نیمې بجې و. تر چای څښلو وروسته په دې لټه کې شو، چې د خپل اوږده سفر لپاره تیاری ونیسو.

له دوبۍ تر واشنګټنه

نږدې دولس بجې مو د یونایټېډ ایرلاین (د امریکا هوایي لیکې) اړوند ترمینل ته ځان برابر کړ، یو ځل بیا باید د تالاشۍ له سکرینه تېر شو. خو مخکې تر دې چې دې غرفې ته لاړ شو، د ټولو نه، بلکې د خاصو خلکو د پاسپورټونو د کتلو پړاو پیل شو. یو تن چې غالباً هندي و، راغی، له هغو کسانو یې پوښتنې پیل کړې، چې ده ته امریکایان نه ښکارېدل. له سنجر صیب، انګار صیب او ځینو نورو یې پوښتنې پیل کړې، نادري صیب ورته ژباړه کوله، هر یو ته یې دا ویل: چېرته ځئ؟ څه ته ځئ؟ څه کوئ؟ بکسونو کې مو څه دي؟ دا بکسونه مو خپل دي؟ بدل شوي خو نه دي؟ چا خو به لاس پکې نه وي وهلی؟ او ګڼې نورې پوښتنې. زما نوبت چې راغی، ما نادري صیب ته وویل: ورته وو ایه دا ساده ګان لکه چې موږ درته ښکاره شو که څنګه؟ چې دومره مخلوق کې دې همدا موږ په ګوته کړو، که زړه دې نه وي، چې بېرته وګرځو، ما ورته په خندا کې دا خبرې وکړې، هغه ته یې چې زما خبرې وکړې، هغه له خندا شین شو، زما پاسپورټ یې وکوت، خو ډېرې پوښتنې یې را څخه ونه کړې. پاسپورټ کې یې را ته خروجي ټاپه ولګوله، له چکه تېر شو. د څو دقیقو لپاره پر څوکیو کېناستو، یو امریکایي د نادري صیب څنګ ته راغی، زه یې هم پېژندلم، ښه روانه فارسي یې

ويله، د کانديدانو په اړه يې له ما څخه ځينې پوښتنې وکړې، هغه هم هر احتمالي کانديد ښه پېژنده، څو دقيقې وروسته الوتکې ته پورته شو. الوتکه نه وه، يو بشپړ کلی و، خپل سيټونه مو پيدا کړل، بيکونه مو پاس په خپلو ځايونو کې ځای پر ځای کړل، د الوتنې پر وخت مې په الوتکه کې يو زيات شمېر افغانان تر سترګو شول، اټکل کېده چې تر امريکايانو وروسته کېدی شي دويمه کټه ګوري. وي. دا الوتکه د جرمنې او اماراتو د الوتکو په شان ښکلې نه وه، خو په لويوالي ښه لويه وه. د منځ ليکه کې يې پنځه څوکۍ او د څنډو ليکو کې يې دوه نفري څوکۍ ايښې وې. د هر سيټ مخې ته يې يو کوچنی ټلويزيونګوټی نصب و. د دې ټلويزيون پر سکرين هم د سفر واټن او ليکه ښکارېدل او هم دې کولای شول، په څو ببلا ببلو ژبو څو فلمونه وګوري. د الوتکې د ټولو څوکيو شمېر معلومول اسانه کار نه و، خو اټکل کېده، چې نږدې پنځه سوه کسان په کې ځايېدل. کله چې مو په الوتکه کې خپل سيټونه تثبيت کړل، نو ځان مو راحت احساس کړ، بيا مې خپله کتابچه راو وبستله، غوښتل مې په الوتکه کې له دې فرصت څخه ګټه پورته کړم او خپل هغه يادښتونه پوره او بشپړ کړم، چې د تېر يو کال په بهير کې مې يادښت کړي، خو بشپړ کړي نه وو. په ټکټ کې راته د الوتنې د رسېدو محلي ټايم ليکل شوی و: د سهار (۲) بجې به امريکا ته رسېږو. ظاهراً خو چې د شپې يوه بجه له دوبۍ څخه حرکت وکړې، نو فکر کوې چې شپږ بجې امريکا ته رسې، نو

ټوله لاره شپږ ساعته کېږي، خو واقعیت داسې نه دی. د امریکا او دوبۍ ترمنځ د وخت نهه ساعته واټن ته چې د چا پام نه وي، نو همداسې فکر کوي، خو که دا وخت په کې محاسبه کړي، نو بیا خبره پنځه لسو ساعتونو ته رسېږي. زه چې د وخت دې نزاکت ته متوجه وم او تر الوتنې د مخه نادر نادري صیب هم راته ویلي وو، چې ټول پنځه لس ساعته مزل دی، نو ځکه خو مې د خپلو یادښتونو بشپړاوي او خوب ته ملا تړلې وه، نیم ساعت مو په الوتکه کې انتظار وکړ. ما فکر کاوه، چې د امریکا الوتنې به پر خپل وخت الوتنه کوي، خو چې د هغوی حال مې وکوت، پر خپلو افغاني الوتکو مو شکر وویست. تر نیم ساعت زیاته موده په الوتکه کې پاتې شو. تر هغه وروسته د الوتکې پیلوټ د الوتنې خبرتیا خپره کړه. ستېوارډېستانو د الوتکې دودیزې یا معمولې لارښوونې وکړې، په دوی کې ښځې او نارینه دواړه شامل وو، خو د نورو الوتنو پر خلاف هېڅ ښکلې ښځه مې په نظر رانغله، لکه څنګه چې الوتکه زړه وه، ښځې یې هم همداسې زړې وې، تراوسه چې ما په کومو الوتکو کې سفرونه کړي، تر دوی بدرنګې ستېوارډېستانې مې په نظر نه دي راغلي، البته د ښکلا معیارونه هم توپیر کوي، د سړي محیطي، اجتماعي، سیاسي، اقتصادي حالت او ذوق د ښکلا خوښوونې او ښکلا ټاکنې پر معیارونو تاثیر کوي، ځکه خو نو اکثره ښکلا پوهان پر دې نظر دي، چې ښکلا دومره ښکلې ده، چې د تعریفونو په حدودو او چوکاټ کې نه ځایېږي. په همدې

خاطر د ښکلا بېلا بېل تعریفونه رامنځته شوي او هر تعریف ته چې ګوري، نو له مورګو یې د ښکلا یوه برخه بهر ته وځي، خو بیا هم د ښکلا دا تعریف په ټولو کې عام دی چې: ((ښکلا په هر څیز کې معینه هماهنګي ده)). ما د ښکلا همدا تعریف ددې ستېیو ارډیستانو پر وجود تطبیقوه، خو پر یوې (تور پوستې او سپین پوستې) هم تطبیق نه شو. د یوې په وجود کې هم د هغې د بدن جوړوونکو برخو ترمنځ توازن، هماهنګي او تناسب په نظر رانغلل.

الوتکه الوتنې ته چمتو کېدله، لومړی یې په انګلیسي او بیا په عربي ژبه د سفر په اړه معلومات ورکړل. زه په منځني کتار کې پر ۳۴ D نمبر څوکۍ ناست وم، د سیټ په مخنۍ برخه کې نصب ټلویزیون سکرین ته مې کتل، چې ټول واټن یې نږدې یوولس زره کیلو متره ښوده او وخت یې نږدې پنځه لس ساعته، یانې یو زر کیلو متره مربع واټن یې په نږدې یو ساعت کې واهه. په الوتکه کې ټول سیټونه ډک نه شول، یو نیم کس له یوه ځایه بل ځای ته هم ته. سنجر صیب هم له موږ څخه بل سیټ ته لاړ، یو لوړ پوړی افغاني هئیت، چې دا وخت د امریکا پر سفر روان و، هم په همدې الوتکه کې و، په دې هئیت کې د ملي دفاع وزیر ستر جنرال عبد الرحیم وردګ، د کورنیو چارو وزیر محمد حنیف اتمر، د بهرنیو چارو وزیر ډاکتر رنګین دادفر سپنتا، د ملي امنیت چارو مشاور وزیر ډاکتر زلمی رسول او د ملي امنیت لوی رئیس ښاغلی امرالله صالح هم شامل وو. له کابله هم

موړ سره په کام اير الوتکه کې وو ، خو دوی هلته هم په لومړي کلاس (بزنس کلاس) کې وو او دلته هم په همدې برخه کې وو ، نو ځکه خو موږ ونه غوښتل چې يا هلته او يا هم دلته ورسره وګورو ، د رحمان بابا خبره: نه شي د خانانو ملنګانو سره کلي...

نيمه ورځ او بيا تر نيمې زياته شپه مو په خوب، يادښت ليکلو او ډوډۍ خوړلو تېره کړه، يو وخت ويښ شوم، نږدې (۹) ساعته مزل مو وهلی و. د ټلويزيون پر سکرين ليکل شوي وو (۲۵۹۸) کيلو متره واټن مو وهلای دی. يو وخت مې پښې ډېرې شخې شوې، د الوتکې په دهلېز کې لږ کښته و پورته لاړم، پښې مې وغوړېدې، کله چې د هلېز کې مخ کښته روان وم، نو د ملي دفاع وزير جنرال رحيم وردګ صيب هم په دهلېز کې ولاړ و ، خپله شخې يې ايستله، زه يې چې وليدم، نو ستړي مشي مو سره وکړل، ماته يې ويل چې تاسو هم امريکا ته ځئ؟ ما وويل يو سيمينار ته ځو ، د سفر د نورو ملګرو پوښتنه يې هم وکړه، بېرته خپل ځای ته راغلم، څو شېبې وروسته بيا د خوب څپه راباندې راغله، کله په ويښه کله په خوب کې، همداسې مو سفر ته دوام ورکاوه، الوتکه له دوو لويو وچو او دوه درجنو هېوادونو تېره شوه، يو وخت مې چې ساعت ته وکتل، نو د افغانستان پر وخت د شپې (۳) بجې او د امريکا پر وخت د سهار (۲) بجې دي. الوتکه کوزېدو ته چمتو شوه. په ډېر ارام ډول يې پر هوايي ډګر کښته کړو ، له شپږو ځخه لس دقيقې تېرې وې، چې له الوتکې رابهر شو.

نیم ساعت د ډالس په هوايي ډګر کې:

پر سیمه ییز وخت لس پنځه لس دقیقې تر شپږو تېرې وې، چې له الوتکې بهر او ترمینل ته داخل شو، له دې ځایه هغې دروازې ته برابر شو، چې

موټر ورسره وصلېده او له دې ځایه بیا د دوه درې دقیقو په واټن د ترمینل بلې برخې ته، چې هلته د دخولي وېزې لپاره بېلابېلې غرفې وې، هلته ته، کله چې د ترمینل دروازه بهرته شوه، نو خلک کوټې ته ورته یو موټر کې ناست وو، ما فکر وکړ، چې دا هم کومه خونه ده، خو چې پاس مې د لاسنیوي ځایونو او همدارنګه ځوکیو ته پام شو، نو د موټر خیال مې پرې پوخ شو. عیناً داسې لکه په فرانکفورت یا نورو هوايي ډګرونو کې، چې د اورګاډي سیستم وي. همدلته چې داخل شو، نو پر ښاغلي زلمي خلیلزاد او دفاع وزیر ښاغلي رحیم وردګ مو سترګې ولګېدلې، دواړه ولاړ وو، په موټر کې دومره ځوکۍ نه وې، چې ټولو ته رسېدلې وای، دوی دواړو پاس لاسنیوونکي نیولي وو. موږ چې یې ولیدو، نو سترې مشي یې وکړل، زه خو زلمي خلیلزاد کم پېژندلم، خو رحیم وردګ صیب زیات پېژندلم، خلیزاد صیب بیا سنجر صیب تر

ما زيات پېژندە، تر سترې مشي وروسته خليلزاد صيب وويل: څنګه ياستئ د اينده کابينې غړو؟ سنجر صيب ورسره خبرې شروع کړې، خو ډېرې لنډې وې، دا وخت خليلزاد صيب رحيم وردګ صيب ته وويل: هوايي ډګر کې دې په ما تعميرونه جوړ کړل، افتتاح دې هم کړل، خو پيسې دې رانه کړې او تراوسه پاتې دي. خليلزاد صيب ورته په ټوکو او خندا وويل: هله ژر شه سپين چک راوباسه چې همدا اوس يې درته امضا کړم... همدې خبرو کې خليلزاد صيب زياته کړه: په ياد دې ده هغه ورځ چې دا تعميرونه مو افتتاح کول، سخته واوره هم ورېده، په ټوکو يې وويل: که چېرې مې ځان کانديد اوه، نو د همغه وخت عکسونه به چاپوم... همدې خبرو کې وو، چې موټر ترمينل ته ورسولو ،وزير، امير، خان و غريب، مېلمه و کوربه ټول په نوبت بېلا بېلو غرفو ته ودرېدلو ، خليلزادصيب سره نه کوم باډيګارډ و ، نه کوم سکرټر، د هر چا ځانته ځانته سودا وه، هغه کش وپش چې ما په کابل کې د خليلزاد صيب ليدلی و او بيا مې په امريکا کې د يو عادي شخص په توګه وليد ، د ځمکې او اسمان ترمنځ واټن و. رحيم وردګ صيب هم يوازې و ، لږ وروسته په واشنګټن کې د افغانستان سفارت يو استازی راغی او هغه يې له (VIP) لارې ځان سره بوته، موږ چې بېلا بېلو غرفو ته په نوبت ولاړ وو. نو ۱۱نمبر غرفې ته زما نوبت راورسېد. هلته لاړم، پاسپورټ مې ورکړ، سترګې مې کمرې ته برابرې کړې. زما پاسپورټ يې واړوه، راواړوه

کمپیوټر کې یې ګوتې ووهلې راووهلې، ښځینه پولیسې پرې نږدې لس دقیقې وخت تېر کړ، بیا یې وویل: د سفر نور کاغذونه ! ما د سیمینار اسناد ورکړل، هغه یې سرسري وکتل، بېرته یې راکړل، بیا یې شونډې وخوځولې؛ منفي ځواب یې راکړ، ماته یې وویل: راځه راپسې، بیک مې واخیست، دا مخکې او زه ورپسې وم، پنځوس متره وړاندې لاړو. هلته هم همدا ډول غرفې وې او د پاسپورټونو چک کېدل، ماته یې وویل: همدلته پر څوکۍ کېنه، نږدې شل دقیقې ناست وم، ښځه لاړه لادرکه شوه، دې غرفو باندې ګڼه ګونه نه وه، پر دې وخت یوه بله پولیسه راغله، مانه یې وپوښتل، اشاره یې وکړه، چې پاسپورټ دې غرفې ته ورکړه، ما ورته وویل: هغې بلې پولیسې سره دی، دا وخت یو بل تن چې هغه هم د همدې ځای یو عادي کارکوونکی ښکارېده، ماته په فارسي ژبه وویل: ولې ناست یې؟ ما وویل: پاسپورټ یې راځخه یوړ، ده راته وویل: همدلته کېنه، ده بیا هغو نورو مامورینو ته وویل: نور هغوی پوه شول، یو څو دقیقې وروسته یو پولیس زما نوم له لرې واخیست، ما ویل زه یم، پاسپورټ یې راوړ، لارښوونه یې وکړه، چې له دې لارې بهر شم، کله چې بهر شو، نو خپل نور اندېوالان، سنجر صیب، انګار صیب او نادري صیب ماته منتظر وو، ماته یې وویل: ولې دې ناوخته کړ، ما ورته داکیسه وکړه، دا وخت مو یو بل سره مشوره کوله، چې ټکسي پیدا کړو او تر هوټله پورې لاړ شو. پر دې

وخت یو تن زموږ نومونه پر یوه کاغذ لیکلي وو. خپل نومونه مو وکتل، هغه ته مو وویل: موږ یو: نادري صیب سره مو خدای پاماني وکړه، زموږ هرکلیوال موږ ته وویل: بکسونه مو همدا دي، موږ وویل: هو ده وویل: راځئ راپسې.

له ترمینله ووتو، باندې یو لوی پارکنګ و، چې په سوونو څه چې په زرګونو موټر په کې ځایېدلای شي. کله چې څوک د لومړي ځل لپاره د امریکا د یو هوایي ډګر دومره لوی پارکنګ وګوري او بیا یې له نورو پرمختللو او وروسته پاتې هېوادونو سره پرتله کړي، نو هلته سړي ته په لومړي نظر د امریکا د لویوالي، پرمختګ او عظمت پته لګي. موږ د ډالس په نړیوال هوایي ډګر کې کښته شو، چې دا ډول هوایي ډګرونه په امریکا کې ډېر زیات دي. سهار لمر نوي څړیکه وهلې وه. په موټر کې کېناستو، زه مخکې سیټ کې، سنجر صیب او انګار صیب شا ته سیټ کې کېناستو، هغوی ما ته وویل، څه ته به نن زموږ ترجمان شې. په موټر کې تر ناستې دمخه پر لنډ وخت هم یخ ښه وځپلو، خو ښه و؛ وخت لږ و، په موټر کې چې کېناستو، نو له ډېر بور څخه د پارکنګ کارت ورک شو، هلته خو چې دا ډول کارت درڅخه ورک شو، هغه بیا یو بل جنجال دی. ما چې د ډېر بور اخوا دېخوا کاغذونه وکتل، نو پیدا مې کړ، ډېر بور سخت خوشاله شو، حرکت مو وکړ. کله چې عمومي واټ ته برابر شو، نو درې لیکې سړکونه وو: یوه خوا، بله خوا او منځ سړک، په یوه لیکه یې موټر پر یو مخ او په بله کې پر بل مخ

روان وو ، منځ سړک کې موږ روان وو. ډرېور څخه مو وپوښتل چې دا سړک ولې اختصاصي دی؟ هغه وویل: دا لیکه هوایي ډګر ته اختصاص شوې، سهار ټایم له دې خوا او مازیګر له اخوا په کې تګ راتګ وي، نور عام موټر پر دې سړک نه ځي، ځکه چې دلته وخت ډېر مهم دی. ډرېور څخه مې بیا وپوښتل چې پخوا دې څه کار کاوه؟ هغه وویل: زه متقاعد ډګروال یم، اوس (NDU) د ملي دفاع وزارت پوهنتون سره همکار یم، د هغوی مېلمانه هوایي ډګر ته وړم راوړم. هغه هوټل (Residents inn hotle) نومېده چې موږ ته یې په کې ځای نیولی و ، د هغه په باب مې ډرېور څخه وپوښتل، هغه وویل: نیم ساعت وروسته به وررسېږو. په لاره کې چې مو لویو سړکونو او لویو ودانیو ، ګڼو ونو او ځنګلونو ته کتل، نو د امریکا پرمختګ او لویوالی په کې له ورایه محسوسېده.ډېرې دنګې ودانۍ په کې نه وې او نه یې ودانۍ ډېرې نږدې نږدې وې. سړکونه یې هم ډېر لوی او پراخه وو. که څه هم د موټرو ګڼه ګوڼه وه، خو بیا هم دا وخت ګڼه ګوڼه دومره ډېره زیاته نه وه. سړکونو هم د ډېرو موټرو د ځایونې اوسېله لرله. په لاره کې مې شاوخوا ټولې لیدونکې ودانۍ له نظره تېرې کړې، یو ځای مې پر سپینو ډبرلیکونو یا ولاړو شناختو سترګې ولګېدې، له ډرېور څخه مې وپوښتل چې دا څه دي؟ هغه وویل: دا د هغو امریکایي عسکرو هدیره ده، چې په بېلابېلو جنګونو کې وژل شوي دي. کله چې هوټل ته نږدې

کېدلو، نو په لاره کې مې یو لوی خړبخن څو ضلعي تعمیر ته پام شو، ډېرېور وویل: دا پنټاګون دی. تر لږې شېبې نور مزله وروسته (رېزنډېنټس) هوټل ته ورسېدو، دا یو یویشت پوړیز هوټل و. د هوټل هرکلیوال ته چې ورسېدو، نو زموږ نومونه یې پیدا کړل. خپل اتاقونه یې راته لا د مخه مشخص کړي وو. پنځوس پنځوس ډالره یې رانه د تضمین په توګه واخیستل، چې که په هوټل کې له نا وړیا شویو شیانو ګټه پورته کړو، نو چې دا ورڅخه وګرځوي.

زه (یون) په (۱۴۱۹) نمبر اتاق کې وم، سنجر صیب په (۱۲۱۷) او انګار صیب (۵۲۱) نمبر اتاق کې و، د هر پوړ نمبر له اتاق نمبر سره سمون خوري، د ساري په توګه (۱۲۱۷) اتاق، یانې په

د ریزنډنس هوټل رسپشن

دولسم پوړ کې (۱۷)مه خونه، خو په مجموعي توګه د اتاق (۱۲۱۷) نمبر لیکل شوی و. همدا یې ټلیفون نمبرونه هم وو. اتاق ته ترختلو دمخه مو یو بل ته خپل اتاق نمبرونه هم ورکړل او بیا مو د ټلیفون له لارې هم خپل اتاقونه چک کړل، ټولو

وويل خوب او استراحت به وکړو ، بیا به مازیګر او ماښام همدلته لاندې سره راټول او غونډې ته به لاړ شو. اتاق ته چې لاړم، نو د اتاق ټول لوازم مې چک کړل، تر دریشي ایستلو او جامو اغوستلو وروسته چپرکټ ته د خوب په نیت لاړم، دا چې ښه ستړی وم، نو ژر راباندې د خوب ځپه راغله، ښه د مزې خوب مې وکړ، تر خوب وروسته مې پر ځان اوبه تېرې کړې، ځان مې ښه تازه کړ. دریشي مې واغوستله، کاغذونه او پروګرام مې چک کړل او له اتاقه بهر شوم.

د ښه راغلاست لپاره يوه مانښامنۍ

د فبرورۍ **۲۳**مه نېټه وه، نږدې ماښام و، کله چې له اتاقه د لفټ پر لوري روان وم، نو مخې ته مې له يوې کړکۍ څخه پر همغه تعمير سترګې ولګېدې، چې ډربور راته د (پنټاګون) په نامه معرفي کړی و. له کړکۍ څخه مې ورته ښه په ځير ځير وکتل، رښتيا هم ډېره لويه ودانۍ ده، ډېر لوړ پوړې نه ده، خو ډېره لويه او ډېره غځېدلې ده. مخې ته يې يو ډېر لوی پارکنګ دی، چې په زرګونو موټر په کې ځايېږي، د هروينګ يا برخې دروازې يې له ورايه ښکاري، په همدې څو شېبو کې مې په زړه کې ډېرې خبرې وګرځېدې، کمره مې راواخيسته، ژر مې يو عکس واخيست، عکس مې هم په ډېره وېره او بيړه واخيست،

د پنټاګون ودانۍ يو انځور

ما فکر کاوه چې له دې ځایه به عکس منع وي، تعمیر څه کم یو کیلو متر لرې و ، زما کمره هم دومره قوي نه وه، چې له دومره لرې فاصلې دې ښه عکس واخلي. بل عکس ته مې لا ځان جوړوه، چې د لفټ اشاره بله شوه، په لفټ کې له (دولسم) پوړه لومړي پوړ ته کښته شوم. هلته مې سنجر صیب او انګار صیب هم ولیدل. په همدې پوړ کې هغه هال ته لاړو ، چې غونډه په کې جوړه شوې وه. غونډې ته ننوتو ، وار له مخه موظفو مامورینو موږ ته هر کلی ووایه. پر اوږده مېز د هر چا نوم پر ځانګړې دوسیه لیکل شوی و. د سیمینار ضروري مواد په همدې دوسیه کې ایښي وو. د پېژندنې لپاره یې یو کاغذ ، چې د هر چا نوم پرې لیکل شوی و ، هم د هر چا د کورتۍ پر برنۍ برخه ټکوهه، د دوسیې پر سر د لیکل شویو نومونو د کره لیکنې پوښتنه یې هم کوله، تر دې ځایه هر څه په خورا نظم ښکارېدل، د هرکلي اکثره مامورین ښځینه وې، د ټولو خوله له خندا ډکه وه، په وچولي کې یې هېڅ ګونځې نه ښکارېدې، لکه خندا یې، چې د کلتور یوه برخه وي.

خپلې دوسيې مو ځان سره واخيستې او د غونډې هال ته ننوتو. له بېلابېلو هېوادونو ځخه راغلي هئيتونه او د هئيتونو غړي اکثره حاضر وو. څو دقيقې وروسته غونډه پيل شوه، د هغه ځای د غونډو بنه والی په دې کې وي، چې پر خپل وخت

پيلېږي، ډېر کم تفاوت په کې وي او يا هېڅ نه وي. په پيل کې د پروګرام منتظمې مېرمن ويندي وايټ (Ms.wandie white) خبرې وکړې او برخوالو ته يې هر کلی ووايه، بيا يو بل تن لنډې خبرې وکړې او ورپسې جنرال بارنو خبرو ته وبلل شو، جنرال بارنو مخکې په افغانستان کې د ائيتلافي قواوو د عمومي قومندان په توګه دنده سرته رسولې، د افغانستان او د سيمې د حالاتو په باب ډېر معلومات لري، اوس د همدې نيسا سنټر د (د نږدې ختيځ او جنوبي اسيا لپاره د ستراتيژيکو مطالعاتو مرکز (Near East South Asia Center for Strategic Studies) مشر دی. هغه څو دقيقې خبرې وکړې. پر افغاني هئيت سربېره دې غونډې ته د نورو هېوادونو د هئيتونو ترځنګ اړوند ژباړن هم رابلل شوي وو. د افغانستان لپاره درې تنه ژباړن وو، چې دوی پخوا هم له همدې نيسا مرکز او (NDU) پوهنتون سره کار کړی او په

اصطلاح دایمي همکاران يې ګڼل کېږي. په دوی کې یو تن داود ایازی و، اصلاً د کندهار او سېدونکی، خو نږدې دوه لسیزې کېږي، چې په امریکا کې او سي، بل ملکیار صیب و، چې دی اصلاً د هرات ولایت دی، مشهوره کورنۍ ده، د برش کاله کېږي، چې په امریکا کې اوسي او بله مېرمن فوزیه وه، چې هغه هم نږدې شل کاله کېږي، په امریکا کې اوسي، فکر کوم درېواړو

امریکايي تابیعت درلود، ایازي صیب په پښتو او دوو نورو په دري ژباړه او خبرې کولې. جنرال بارنو په خپلو خبرو کې د معمولو تشریفاتو او هرکلي ترڅنګ دا وویل: ((دا سیمینار د نورو علمي ګټو ترڅنګ د دې لپاره هم ډېر ګټور دی، چې د بېلابېلو هېوادونو او کلتورونو مخور او اکاډمیک شخصیتونه یو بل سره کېني، یو بل وپېژني، د ملګرتیا زمینه يې برابره شي او همدارنګه خپلو سیمو او نړۍ ته د ورپېښو خطرونو او چلېنجونو په باب به یو بل سره د نظر تبادله وکړي.)) جنرال بارنو زیاته کړه: ((مخکې تر دې هم څو سیمینارونه شوي، تر ارزونې وروسته مونږ ته ثابته شوې، چې ګټه يې زیاته ده. دلته هدف دا نه دی، چې له سیاسي پلوه

موضوعګاني وڅېړل شي، بلکې هدف دادی، چې په علمي لحاظ مسایل وڅېړل شي او تحلیل شي. دلته د چا پر نظر باندې بندیز نه شته، هر څوک خپل نظر څرګندوي او دا نظرونه هم د هغه د خپل فکر څرګندوی دي.)) د جنرال بارنو تر خبرو وروسته د غونډې برخوالو ته د ماښامنۍ بلنه ورکړل شوه، کېک، کلچې، چای، شیدې، یو دوه ډوله کباب، ترکاري، بېلابېل جوسونه پر اوږده مېز ایښي وو. هر چا د خپل ذوق او اشتها مطابق شیان را اخیستل، ځینو کسانو پر ولاړه خوراک کاوه، ځینې خپلو مېزونو ته راتلل، همدې شېبو ددې زمینه برابره کړه، چې د بېلابېلو هېوادونو استازي یو بل سره وګوري. د ترکیې، امریکا او ځینو نورو هېوادونو له یو یو یا دوه تنو غړو سره همدلته زموږ پېژندګلوي وشوه. له خپلو افغانانو سره مو، چې اوس یې د ژباړونکو دنده سرته رسوله، هم ښه تعارف حاصل کړ. ګپ شپ مو هم ورسره ولګاوه. د ژباړې کمپیوټري خو اسانه سیستم و، یوه وړوکې ټلېفون ته

ورته دستګاه وه، ژباړن سره هم وه، موږ سره هم، هغې غوږۍ درلودله، هغه به مو چالان کړه، غوږۍ به مو غوږ کې کېښوده، ژباړن به د هال له يوه ګوټه ژباړه کوله او موږ به اورېدله. دا غونډه لنډه وه، خو ګټوره وه. غونډې به ټول يو ساعت دوام موندلای وي، د غونډې په پيل کې يې موږ ته د لس ډالرو په ارزښت يو کرېډيټ کارت هم راکړی و، چې که چېرې ټلېفون کوئ له دې کارت څخه ګټه پورته کولای شئ. د کارونې طريقه يې هم راښودلې وه. د غونډې تر پايته رسېدو وروسته هر څوک په خپله مخه لاړل او موږ خپلو اړوندو اتاقونو ته راستانه شو. په اتاق کې د ټلويزيون د چالانولو پر سيستم پوه نه شوم، ريسپشن ته مې ټلېفون وکړ، هغوی يو تن راولېږه. په ټلويزيون کې اکثره امريکايي چينلونه وو، چې ځينې يې

آغلې فوزيه ښاغلی ملکيار ښاغلی ايازی

افغانستان کې هم نيول کېږي، د افغانستان چينلونه خو څه، چې د نورې لويديزې نړۍ هم په کې نه وو، کله چې يې ماته

ټلويزيون چالان کړ، نو د ټولو چينلونو په باب يې راته معلومات راکړل، د هوټل ځانګړي چينل په باب، چې طبعاً تر اخلاقي اصولو اخوا شيان خپروي وويل چې ټکس لري، خو د ټکس کچه يې راته ونه ويله. بېلابېل چينلونه مې واړول راواړول، په مينو کې د هوټل د ځانګړي چينل نوم هم و، چې په يو ځل کتلو يې (۱۲) امريکايي ډالره خرچه راتلله، که هسې سهواً هم درڅخه په بټنه ګوته ولګول شي، نو شپاړس ډالره درڅخه ځي، هغه ته مې ښه پام شو، فکر مې وکړ چې احتياط ورسره په کار دی. دا خبرې ددې لپاره ليکم: زموږ يو زيات شمېر افغانان، چې بهر ته سفر کوي، نو مخور وي که نامخور، سپينږيري وي که ځوانان، سياسي خېل وي که ناسياسيون، ملايان وي که اميان، اکثره له دې ډول ستونزې سره مخامخېږي. دوی په چينلونو کې ګوتې وهي يو دم داسې څه وګوري، چې د کتلو نه وي، ځينې يې بېرته لرې کړي، بيا هم يو ځل چارج پرې راځي، خو ځينې پرې ځان همداسې غلی کړي، خبر نه وي، چې په پای کې څومره بېل ورپسې راځي. يو ځل موږ جرمني ته په يو رسمي سفر تللي وو، سهر چې ريسپشن ته لاړو، خپل حسابونه مو تصفيه کول او بل هوټل ته تلو، نو يو سپين ږيری پسې (۱۵۰) يورو بل راغلی و، ډېر فرياد يې وکړ، چې ما خو هېچرته ټلېفون نه دی کړی، دا ولې؟ ما او زما يو بل ملګري چې بېل وکوت، نو ليکلي يې وو: (Pay TV chanal) مانا د پيسو چينل، هغه مو ګوتې ته کړ، موږ

وویل فریاد مه کوه، چې دلته دا نور هئیت خبر نه شي، تا داسې... چینل کتلای، کټ کټ په خندا شو، ویې ویل: نو دا د خره زامن پرې څنګه خبر شول، موږ ویل دوی خو هر څه دلته په کمپیوټر کې ګوري، بیا یې وویل: رښتیا وایم زه نه پوهېدلم، چینلونه مې اړول را اړول چې یو دم داسې یو څه هم په کې راوتل چې حال د ویلو لایق نه دی، بیا یې د بېل پیسې ورکړې. پر یو بل مخور سیاسیځبل (۳۵۰) یورو بېل راغلی و، خو څرنګه چې دا لوړ رتبه دولتي هئیت و، ددې لپاره چې د افغانستان نوم بد نه شي، نو هوټل والا ته یو بل افغان له خپله جیبه پیسې ورکړې وې او د هوټلوال جنجال یې ختم کړی و. یو بل چاپسې چې د کومې موسسې رئیس و، ان کابل ته بېل راغلی و. نو بهر ته په تګ او سفرونو کې دا خبره ډېره مهمه ده، چې د هوټل نزاکتونو، قوانینو او همدارنګه د رسمي پروتوکول ټول ممیزات په پام کې ونیول شي، له مسافر سره باید پر رسمي سفر خرڅ سربېره احتیاطي پیسې هم وي، چې د احتمالي خطرونو؛ ترانسپورټ کرایه، د ټکټ بدلېدو چارج او داسې نور شیان په کې د ضرورت پر وخت رفع کړي، دغه راز د هغه کوربه هېواد کلتور، تمدن او مذهبي قوانین، چې تر ټولو ډېر مهم دي، باید په پام کې ونیول شي. ما چې د ورځې یوه ښه سترګه خوب کړی و، نو له کابله مې له ځان سره خپل ډېر هغه یادښتونه وړي وو، چې ترتیبول یې په کار وو، کتابچه او قلم مې راواخیستل، یو څو مخونه لیک مې وکړ،

کله مې ټلويزيون ته کتل او کله مې ليک کاوه، ټلويزيون کې څو ښکلي کميډي چينلونه وو او څو سپورټي، همدا مې اړول را اړول او په ترڅ کې مې خپل ليک هم کاوه، همدې کې ورو ورو د خوب مرغۍ راباندې راغله، کله چې خوب راته د فکر توازن ګډوډ کړ، نو بيا مې خوب ته پناه يوړه.

د سیمینار لومړی ورځ

د فبروري ۲۴مه نېټه د شنبې ورځ وه، سهار وختي چې له خوبه پاڅېدم، نو په مجهز تشناب کې مې پر ځان ګرمې اوبه تېرې کړې. تر تشناب وروسته مې شیطاني هوسونه ټول له ځانه وشړل، له خپل فکر سره سم مې قبله په نښه کړه، د سهار لمونځ مې په ډېر خوند وکړ، داسې لمونځ و، چې د خدای(ج) او د هغه د بنده ترمنځ نه شیطان حایل و، نه ملا، نه مفتي او نه هم کوم بل ریاکار، ځو مره خوند کوي هغه حالت او هغه عبادت چې هېڅ حایل په کې نه وي. لوید یزې نړۍ ته چې سړی لاړ شي، نو تصنعي ابادي یې څو ورځو کې زړه ووهي، ډېر ژر یې یو روحي ډاډ ځي ته زړه وشي. اکثره افغانان، چې په تېرو نظامونو کې د مجاهدینو له خوا پر کفر او الحاد تورن وو، په غرب کې اوس تر مجاهدینو په اسلام کې ډېر تکړه دي. ددې یو علت دا دی، چې په لوید یزو هېوادو کې افغانان په خپل زړه او خوښه د اسلام له مزایاوو ګټه اخلي، خو په افغانستان کې ملایانو تل نور سپېروني ورسره مل کړي دي، نو ځکه عبادت د عادت بڼه غوره کړې او د ځینو زړونو او فکرونو خیرې نه پاکوي. تر لمانځه وروسته مې د سیمینار لپاره رسمي لباس، چې مخکې تر مخکې راته په ګوته شوی و؛ دریشي او

نیکټایي په کې حتمي وو، واغوسته، څه کم اوه بجې لاندې لومړني پوړ ته د چای لپاره کښېنته شوم. هلته مې خپل نور ملګري (سنجرصیب او انګارصیب) هم ولیدل. چای مو په ګډه وڅښه، نوم یې د چای و، خو تازه او وچه مېوه، هګۍ، څو ډوله وچه ډوډۍ، ډول ډول جوسونه، مستې، د منې مربا، تازه خټکي، هندوانې، کباب او نورې مېوې، د الوبالو او نورو مېوو مرباوې، پنېر، خپله چای، خو لنډه دا چې هر ډول لذیذ طعامونه په کې وو. هسې نوم یې د سهارني چای و. په سیمینار کې د ګډونوالو ټولو هېوادونو د هئیتونو غړي هم همدلته راټول او په دې هوټل کې نور مېلمانه هم راټول. ما چې د هر بهرني په تېره بیا د امریکایانو پر وړاندې د خپل وجود وزن ته کتل، نو ډېر توپیر راته په کې ښکارېده، که د افغانستان په تېره بیا د لغمان وګړي له دوی سره پرتله کړې، نو ډېر توپیر به درته په کې ښکاره شي، خو اکثره بهرنۍ ښځې او نارینه چې دې کتل، د بدن د غړو ترمنځ یې هېڅ ډول انډول موجود نه وو. پر اکثرو خپل وزن بار و، په سترېا یې ځان راکاږه، نو چې ددوی مې دا حالات ولیدل، پر خپل ځان مې شکر ووېست. د غذا هېڅ کمی نه و؛ څه شی چې دې خوړ او څومره چې دې خوړ، بندیز نه وو. زه د ډوډۍ یا دې شیانو د خوراک په باب دومره فکر وړی نه وم، خو دېته مې سوچ کاوه، چې څومره شیان له هر چا څخه پاتې کېږي او بیا په باطله- دانۍ کې لوېږي، زه چې اکثره له ضریبونو سره کار لرم، نو یو ځل بیا مې

ددې هوټل يوازې سهارنی لګښت او بيا باطله کوونکې غذا له نظره تېره کړه، بيا مې په يوه ښار کې د هوټلونو احتمالي شمېر، بيا د ټولې امريکا د هوټلونو دا حالت او ورځنی لګښت په پام کې ونيو او بيا مې د خپل هېواد او نورو غريبو هېوادونو له ټول کلني لګښت سره پرتله کړ، پوره باور مې راغی، چې د هغوی د يوې ورځې د هوټلونو د سهارني لګښت يوازې باطله کېدونکې غذا هم زموږ د ټول هېواد تر کلني لګښت اوړي. په همدې سوچونو کې له چای څخه خلاص شوم.
له مهالوېش سره سم سهار پر اتو بجو د هوټل مخې ته په ولاړ يو لوړ اوږده ګاډي کې، چې په افغانستان کې د (۳۰۲) موټرو په شان دی، خو په لوړوالي کې لوړ و، ورپورته شوم، يو سپين ږيری، خو بې ږيرې ډرېور په کې ناست و، ډېر ارام موټر يې چلوه، نيم ساعت کې د نيسا مرکز ته ورسېدو. په لاره کې د امريکا پراخ سړکونه، لوېې ودانۍ طبعاً سړي ته په زړه پورې وي. د ښار له منځه لوی سيند د ښار ښکلا نوره هم زياته کړې وه. سړکونه که څه هم پراخ وو، خو ګڼه ګوڼه په کې له ورايه محسوس وه. سهار چې موږ موټر ته پورته کېدلو، نو د پروګرام مسئولينو څو شيان موږ ته وويل: موږ معمولاً نيم ساعت کې رسېږو، خو واشنګټن داسې ښار دی، چې پر هوا يې باور نه شته، بل يې ترافيک هم نا اعتباره دي او درېيمه خبره دا چې پر امنيت يې هم زړه نه شي ترل کېدلای.

کله چې نیسا مرکز ته ورسېدو، نو پر یوه ښکلې دوه پوړیزه ودانۍ وردننه شو، یو داسې هال ته یې بوتلو، چې نږدې سل کسان په کې په ارامه ځایېدل. هلته د هر چا نوم پر یو کاغذ لیکل شوی او پر مېز ایښودل شوی و. ټول پر خپلو ځایونو کېناستو، ژباړونکو خپل تخنیکي وسایل چک کړل، کله چې پر خپل ځای کېناستو، نو غوږونه مو ارام او نرم شول، ځکه تر هغه د مخه بهر کې ښه سخت یخ و. په پیل کې یو مسول شخص د نن ورځې پروګرام لنډ تشریح کړ، تر هغه وروسته د سیمینار یوې بلې اساسي تنظیمو ونکې مېرمن وینډي وایټ، خبرې وکړې. موږ یې پر دریو بېلابېلو ګروپونو ووېشلو. هر کس ته یې د خپل ګروپ لست ورکړ.

بیا یې وویل: لومړی باید عکسونه واخلو، تاسو ته کارتونه جوړوو، چې نیسا سنټر ته پرې داخل شو. ګروپ ګروپ په نوبت سره لاړو، دویم پوړ ته پورته شو، هلته یې زموږ عکسونه واخیستل، نیم ساعت وخت به یې نیولی وي. تر هغه وروسته ټول بېرته موټر کې کېناستو او لږ وړاندې د دې مرکز بل اساسي تعمیر ته لاړو. پر دې ځای لیکل شوي وو:

Near East South Asia Center for Strategic Studies
National Defiance University

تر یوې ډېرې دقیقې تالاشۍ وروسته، چې د ماشین په واسطه ترسره کېدله، ودانۍ ته دننه شو. کله چې د ټولو تالاشي خلاصه شوه، نو په لفټ کې څلورم پوړ ته پورته شو. د

سیمینار هال ته ورننږدې شو ، د هال په مخنې دهلېز کې د ټولو هېوادونو بیرغونه وو ، د افغانستان بیرغ مې چې ولیده، نو زړه مې وغوړېد ، لږ ښه پښه نیولی شوم، چې نور تېر شي. بیا مې د خپل هېواد بیرغ په ګوتو وموښه په زړه مې وسولوه، ښکل مې کړ او هال ته دننه شوم.

د سیمینار د لومړۍ برخې پیل: کله چې هال ته ورسېدو، نو د هر چا نوم پر کاغذ لیکل شوی او په واړه چوکاټ کې د مېز پر سر ایښودل شوی و. موږ دریو واړو افغانانو ته یې د لومړي کتار چپ لاس کې ځای راکړی و. وروسته بیا خپلو افغان ژباړونکو راته وویل چې دا کار دوی کړی دی. د نورو نړیوالو سیمینارونو په شان دې سیمینار او هال هم ټول ضروري شیان درلودل. د هال په وروستۍ برخه کې ژباړونکو ته ځای جوړ شوی و، چې د بېلونکې ښیښې یا پارټېشن په واسطه له هاله بېل شوی و، ژباړونکو موږه ټول کتلای شو، خو موږ هغوی نه شول کتلای. د هال مخ ته یو نسبتاً لوړ ستېج و، تر څنګ یې د خطابې مېز او تر شا یې پر دېوال دوه سپین ځړېدلي سکرینونه وو، چې د سیمینار د موادو د ښودلو لپاره نصب شوي وو، د ژباړې لپاره ګرځنده وسایل موجود وو، د هر چا مخې ته یو میک فعال و. لنډه دا

چې د یوه علمي سیمینار ټول امکانات او ضروري شیان په کې وو. د ژباړې لپاره لیکل شوي وو، چې په څلورو ژبو (عربي،

انګلیسي، فرانسوي او دري) به کېږي. که څه هم د (پښتو) ژباړې یادونه یې نه وه کړې، خو پښتو ژباړن ایازي صیب د همدې لپاره راغلی و، چې دا چارې پرمخ یوسي. پر محلي وخت لس نیمې (۱۰:۳۰) بجې وې، چې د برخوالو د پروګرام منیجره لینډي وایټ پورته شوه او د پروګرام په اړه یې معلومات ورکړل. په تېره بیا د نن ورځې پروګرام یې تشریح کړ. پروګرام یې په داسې جزیاتو تشریح کړ، ما ویل که تر پایه خبرې همدومره ډېرې وي، نو دا خو به زموږ کباب را وباسي.

خو دا دومره فصیحه او بلیغه ښځه وه، چې په خبرو کې یې هیڅ ابهام نه پرېښوده، مانا دا چې یوه ښه مدرسه یا لکچرره وه. په پای کې یې وویل: د سیمینار د ورځو په بهیر کې نه ویل

کېږي، که له کومو ستونزو سره مخامخ شئ، نو مونږ ته په دغه نمبر ټلیفون وکړئ: ۲۸۵۴۱۳۱-۲۰۲ نیسا سنټر ۲۸۵۲۴۲۵-۲۰۲ ویندي وایټ. تر ویندي وروسته د سیمینار یو بل مسول شخص پروفیسور لیورېنس وېلټ Prof.Lawrence Velte راغی. دی د نیسا مرکز یو پروفیسور دی، دده ترڅنګ چې د نیسا مرکز پر اهدافو او ددې سیمینار په باب یې معلومات ورکول، په منځ منځ کې یې یوه یوه ټوکه هم کوله، د ځان په باب یې وویل: زه دا سې یو سړی یم چې د چا ملاتړ مې کړی، هغه ناکام شوی دی، ده

وویل: دلته نږدې د بایسکټبال یو لوبغالی دی او دلته د بایسکټبال یو ټیم دی، ما همېش د همدې ټیم ملاتړ کړی، خو هر کله چې دې ټیم په سیالیو کې برخه اخیستې، لوبه یې کړې، نو بایلولې یې ده، مونږ هېڅکله لوبه نه ده ګټلې. د نیسا مرکز په باب یې وویل چې دا یو علمي مرکز دی، د دنیا ډېر پوهان دلته راځي خپل علمي نظرونه ورکوي، دا نظرونه چېرته خپرېږي نه، همدلته پاتې کېږي، دا د یوې پانې حیثیت لري، د سیمینار په ترڅ کې پر ځان ډېر فشار مه راوړئ، چې ډېر شکلي او ادبي لغات وکاروئ، ځکه چې دا لغتونه هسې هم په ژباړه کې خپل شکل له لاسه ورکوي، هر

ډول چې تاسو ځان راحت احساسوئ، په همغه بڼه وغږېږئ، که څه هم ژباړن دلته ډېر تکړه دي، خو دلته زياته مهمه مسئله همدا ده، چې محتوا انتقال شي. پروفيسور وېلټ په ټوکو ټوکو کې ډېرې خبرې وکړې، څرنګه چې نن لومړۍ ورځ وه، نو د سهار مهال همدا خبرې وې، پاوکم دولس بجې لومړي پوړ ته د ډوډۍ لپاره لاړو. ډوډۍ ته تر تګ دمخه يې موږ ته وويل: نن تاسې زموږ مېلمانه ياست، سبا تاسې ته خپلې پيسې درکوو، د هر چا چې څه زړه وي هغه به خوري، طعام خورۍ ته لاړو، دا ددې مرکز عمومي طعام خوري وه، په سوونو څه چې په زرګونو کسانو ته يې هره ورځ ډوډۍ تيارولـه. د بوفې سيستم و، رنګارنګ طعامونه وو، خو هلته د حلالو او حرامو تشخيص ډېر ګران وي، اکثره غذا يې د افغانانو په ذوق برابره نه وي. ما خو لږ وريجې، کبان، تازه مېوه، زيتون او ترکاري راواخيستل، د ليمو جوس مې راواخيست، لږه وچه ډوډۍ مې راواخيسته. پر لومړۍ ورځ ډوډۍ ډېر خوند ونه کړ، خو ورو ورو ورسره بلد شو.

تر ډوډۍ وروسته غونډه بیا پر یوه بجه پیل شوه، مشر مېلمانه یې دولتي او نادولتي کسان وو. په پیل کې متقاعد کول جان جیل Col John Gill چې د نیسا مرکز د اکاډمیکو چارو سرپرست او پروفیسور دی، خبرې وکړې، مېلمنو ته پر

ښه راغلاست سربېره یې د نیسا مرکز هدفونه تشریح کړل او د دې سیمینار د موخو په باب یې لنډې خبرې وکړې، بیا یې له جنرال بارنو څخه هیله وکړه، چې خپلې خبرې وکړي. جنرال ډبلیو ډوبېډبارنو Lieutenant Genral.W.Borno چې اوس تقاعد شوی او د نیسا مرکز مشر دی، خپلې خبرې پیل کړې، هغه هم لنډې خبرې وکړې، مېلمنو ته یې ښه راغلاست ووایه او د دا ډول سیمینارونو جوړېدل یې ګټور وبلل. د سیمینار برخوالو ته یې د کار په بهیر کې د بریالیتوب هیله وکړه او دا باور یې څرګند کړ، چې د دې سیمینار برخوال طبعاً د خپلو هېوادونو مهم خلک دي او دې سیمینار کې ګډون به یې یو بل سره پېژندنه او تجربې نورې هم زیاتې کړي.

ورپسې د ملي دفاع پوهنتون (NDU) National Defense University په استازۍ ډاکتر جان ډیګن Dr.Jhon Degon خبرې وکړې، ده هم د نورو په شان لنډې خبرې وکړې، مېلمنو ته يې هر کلی ووايه او دا ډول غونډې يې ګټورې وبللې، هیله يې وکړه، چې دلته به يو بل سره د نظر ښه تبادله رامنځته شي. د نړۍ هېوادونو ته د ورپېښو چلېنجونو په باب يې هم اشاره وکړه.

ورپسې د نیسا سنټر يو بل پروفیسور ښاغلي لېورېنس وېلټ ته نوبت ورسېد، هغه پر ښه راغلاست سربېره د نیسا سنټر په باب معلومات ورکړل او همدارنګه ملي دفاع پوهنتون (NDU) يې معرفي کړ. ده وويل دا مهمه ده، چې په نړۍ کې باید خلک د امریکا په نظر پوه شي؛ امریکا په سیمه او نړۍ کې څه غواړي؟ د اسرائیلو او عربو په باب يې پالیسي څه ده؟ نړۍ ته پېښې خطرونه کوم دي؟ د محیط تغیر به دنیا ته څه مشکلات پیدا کړي؟ په نړۍ کې نوي راټوکېدونکي قوتونه، لکه چین، هند، روسیه او د هغوی تاثیرات به پر نړیوالو مسایلو څه وي؟ ده وويل ددې مسایلو په باب نه یوازې دلته په سیمینار کې بحث کېږي، بلکې تاسې یوه ورځ کانګرس ته ځئ او هلته به یو متقاعد وکیل تاسو ته د امریکا د بهرنۍ پالیسۍ په باب معلومات درکړي، همدارنګه تاسو

به د امنیت شورا دفتر او پنتاګون ته ځئ او هلته به درته بېلابېل مسولین د دوی د پالیسیو او جوړښت په باب معلومات درکوي، پروفیسور وېلټ د ملي دفاع پوهنتون په اړه وویل: دا د امریکا د متحده ایالاتو د دفاع وزارت په چوکاټ کې فعالیت کوي. هدف یې دادی، چې د نړۍ او امریکا پوځي او ملکي مشران د نړۍ له مهمو مسایلو څخه خبر کړي، ملي او نړیواله ستراتیژي او معلوماتي سرچینې ورته په ګوته کړي. په دې پوهنتون کې څو بېلابېل پوهنځي فعال دي: لکه د څېړنو مرکز، د وسلو پوهنځی، د جنګي څېړنو پوهنځی او ځینې نور. د تروریزم په اړه ده وویل: دا یوه داسې پدیده ده، چې هر چېرته شته او هر چېرته پیدا کېدی شي، د هندوستان د ممبي پېښه یې یوه بېلګه ورکړه، نو ځکه ده وویل چې باید ددې پر وړاندې نړیواله مبارزه وشي.

تر دې خبرو وروسته د سیمینار د ګډونوالو د پېژندنې نوبت راورسېد. په سیمینار کې مجموعاً د (۱۵) هېوادونو تر (۳۰) زیاتو استازو ګډون کړی و، خو هر یو چې ځان معرفي کاوه، نو په رښتیا یې هم د همغه مربوطه هېواد پر حساسو څوکیو کار کاوه، چا د جمهوري ریاست په دفتر کې، چا د امنیت شورا په دفتر، چا د لومړي وزیر په دفتر، چا په ملي دفاع او چا هم په کورنیو چارو وزارت کې. مانا دا چې د ټیټې څوکۍ څښتن په کې نه وو. د مراکش او اسرائیلو له استازو پرته، چې سیمینار ته لا تر دې دمه نه وو رارسېدلي، نورو ټولو خپل

ځانونه په لنډيز سره معرفي کړل. ما هم ځان معرفي کړ، پر دولتي دندې سربېره مې وويل چې زه له ليکوالۍ او ادبياتو سره مينه لرم او تر اوسه مې د شپږو نورو ليکوالو د اثارو د راټولونو په ګډون شل عنوانه بېلابېل اثار چاپ کړي، چې ژباړې هم په کې شاملې دي، مېرمن مې د پارلمان وکيله ده، څلور اولادونه لرم، د افغانستان د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو رئيس يم. پر دولتي دندې سربېره پوهنتون کې هم درس ورکوم او ځينو خپرونو سره هم همکاري لرم. د اولادونو په باب مې وويل: لومړی لور بيا زوی بيا لور بيا زوی لرم، ټول په ښوونځي کې دي، له مېرمنې سره مې په سياسي او کورنيو چارو کې پوره همغږي او همکاري شته، ما جملې لنډې لنډې ويلې، نو ځکه په ژباړه کې هم څه مشکل نه و، ټولو ته زما تعارف او بيا زما د ژوند انتظام ډېر ښه خوند ورکړ، تر پېژندنې وروسته اکثرو راڅخه د ژوند انتظام او د دومره اثارو د ليک او خپراوي په اړه پوښتنې وکړې. دوی ته دا جالبه وه، چې په افغاني ټولنه کې هم څوک د غربي ټولنې په شان منظم او سيستماتيک ژوند لرلای او ځان دومره مصروفولای شي.

د اسرائيلو او مراکش له استازو پرته چې دې ليست کې يې عکسونه شته او پر دې ورځ حاضر نه وو نورو دغو ټولو ښاغلو خپل ځانونه معرفي کړل:

ګڼه	نوم	هیوا د	دنده	دنـدي ځای	انځور
۱	محمد حکیم انګار	افغانستان	د ښارد پولیسو قوماندان	کورنیو چارو وزارت	
۲	صبغت الله سنجر	افغانستان	د پالیسی رییس	د جمهوري ریاست مقام	

٣	محمد اسمعیل یون	افغانستان	فرهنګي چارو ریس	د ملي امینت شورا دفتر	
٤	نظام احمد	بنګله دېش	مشر انجینر	د بنګله دېش پوځ	
٥	سامحمد احمد	مصر	ډګر جنرال	دفاع وزارت د پلان څانګه	

۶	نادرحنفي محمد اشموي	مصر	شنونکی	دفاع وزارت د اطلاعاتو څانګه	
۷	امین ملیکا	مصر	د شمالي امریکا د چارو مرستیال	بهرنیو چارو وزارت	
۸	جیرمي ایسشروف	اسرائیل	د پلان مرستیال	په امریکا کې د اسرایل سفارت	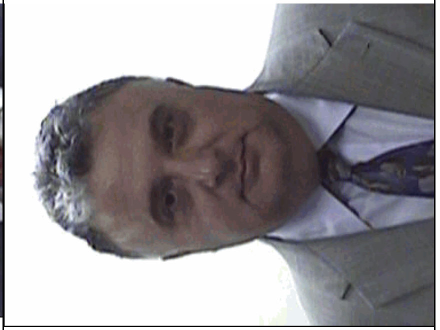

۹	ماریور جریو	ایټالیا	قومندان	د ایټالیا دفاع وزارت	
۱۰	اسمعیل عبدالله فلاح المارو	اردون	د لوی درستیز د دفتر ریس	د اردون پوځ	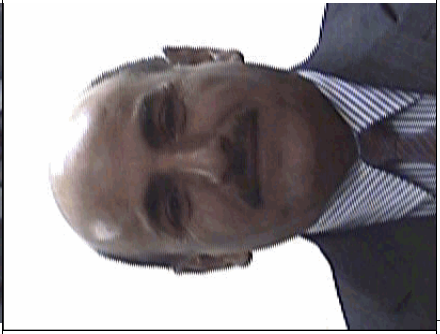
۱۱	ډاکټر مالک طوال	اردن	د ناټو او اروپا د ستراتیژیکو چارو مشاور	د بهرنیو چارو وزارت	

۱۲	حماد سما المشان	کویټ	د امريکې څانګې سکرتر	د بهرنيو چارو وزارت	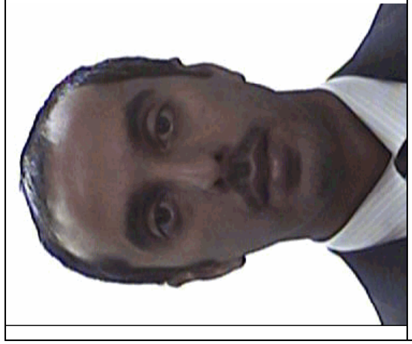
۱۳	ايلي ايل حايک	لبنان	د دارالانشا مشر	دفاع وزارت	
۱۴	جين سلوم	لبنان	اعلی منتظم مشر	د دفاع وزارت	

۱۵	احمد کماوون	مراکش	ارزونه او څارنه	دفاع وزارت	
۱۶	ډابرسنګ ګورنګ	نیپال	قومندان	دفاع وزارت	
۱۷	ډاکټر منیندرا پرساد رجال	نیپال	غړی	دنیپال د شورا غړی	

۱۸	خالد محمد السوليمي	عمان	د قرارداد او خدماتو مسول	دفاع وزارت	
۱۹	خالد سليمان باعمر	عمان	سفير	په جنوبي افريقا کې د عمان سفارت	
۲۰	طارق محمود چوهدري	پاکستان	ريس	د پوځ د تربيوي چارو څانګه	

۲۱	معظم احمد خان	پاکستان	وزير	واشنګټن کې د پاکستان سفارت	
۲۲	پريماچندرا	سريلانکا	قومندان	دفاع وزات، هوايي ځواک	
۲۳	عبدال ايس ظاهر	سريلانکا	سرمنشي	دفاع وزارت	

۲۴	عدیم کوکک	ترکیه	مشاور	د لومړي وزیر دفتر	
۲۵	سینان تونا	ترکیه	جنايي مشر	د ترکیې ملي پولیس	
۲۶	کریم یسیلیور	ترکیه	امنیتي متخصص	د لومړي وزیر دفتر	

٢٩	جليل الربي	عراق	ریس	د تروریزم د مخنوي څانگه	
٢٨	محمد فدهي البيتي	عراق	اداري ريس	دملي امني شورا دفتر	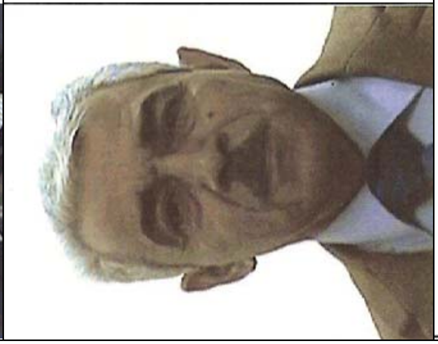
٢٧	رشاد محمد سليم السعيدي	متحده عربي امارات	قومندان	پوځ	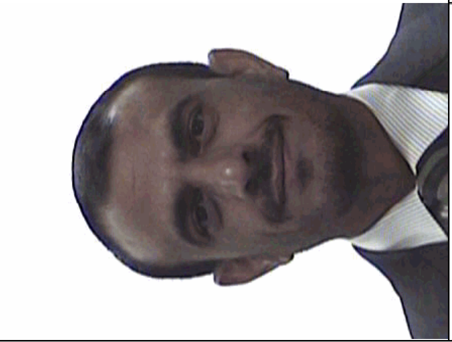

۳۰	کریم عبود محمد	عراق	اپریشن منیجر	دفاع وزارت	

تر پېژندنې وروسته د چای لپاره یوه لنډه شان وقفه وه، په هغې کې مو چای وڅښه، د چای لپاره هم په دهلېز کې ښه ترتیبات نیول شوي وو. لږ وړاندې هلته لوکس تشنابونه هم وو، مانا څومره چای چې دې څښه، ځواب دې ورته ورکولای شو. د چای تر وقفې وروسته ګروپي خبرې اترې پیل شوې، موږ ټول یې مخکې تر درېو ګروپونو وېشلي وو. زه (یون) په لومړي ګروپ کې وم، د ګروپونو څرنګوالی په دې ډول و:

لومړی ګروپ

(ګروپ مشر ډاکتر فريبورز مختياري)

ګڼه	غړي	هېواد	اداره
۱	محمد اسمعيل يون	افغانستان	د فرهنګي چارو رئيس
۲	نظام احمد	بنګله دېش	انجنير
۳	سما محمد احمد	مصر	ډګر جنرال
۴	کريم عبود محمد	عراق	عملياتي منيجر
۵	حماد سما المشان	کويټ	د امريکې څانګې سکرتر
۶	ډابرسنګ ګورن	نيپال	قومندان
۸	خالد محمد السوليمي	عمان	د قرارداد او خدماتو مسول
۹	عبدال اس ظاهر	سريلانکا	رئيس
۱۰	سينان تونا	ترکيه	جنايي مشر
۱۱	رشاد محمد سليم السعيدي	متحده عرب امارت	قومندان

دويم ګروپ

(د ګروپ مشر کريګ ډونکيرلی)

۱۲	صبغت الله سنجر	افغانستان	د پاليسۍ رئيس
۱۳	امين ماليکا	مصر	د شمالي امريکا چارو مرستيال

۱۴	جلیل الروبي	عراق	رئیس
۱۵	ماریو روګیرو	ایټالیا	قومندان
۱۶	اسمعیل عبدالله فلاح	اردن	د لوی درستیز د دفتر رئیس
۱۷	ایلي ایل حایک	لبنان	د دارالانشا مشر
۱۸	خالد زیرولي	مراکش	رئیس
۱۹	ډاکټر منیندرا پرساد رجال	نیپال	غړی
۲۰	خالد سلیمان با عمر	عمان	سفیر
۲۱	معظم احمد خان	پاکستان	وزیر
۲۲	ادیم کوکک	ترکیه	مشاور

دریم ګروپ

(د دریم ګروپ مشر پروفیسور آن موشن)

۲۳	محمد حکیم انګار	افغانستان	پولیس قومندان
۲۴	نادر حنفي محمد اشموي	مصر	شنونکی
۲۵	محمد فدهي البیتي	عراق	اداري رئیس
۲۶	جیرمي ایسشروف	اسرائیل	د پلان مرستیال
۲۷	ډاکتر مالک توال	اردن	د لوی درستیز د دفتر رئیس

۲۸	جیم سلوم	لبنان	اعلی منتظم مشر
۲۹	لخدر بیلاسري	مراکش	معاون
۳۰	احمد کماوون	مراکش	د ارزوني او څارني مشر
۳۱	طارق محمد چوهدري	پاکستان	رئیس
۳۲	پریماچندرا	سریلانکا	قوماندان
۳۳	کریم یسیلیور	ترکیه	امنیتي متخصص

زموږ د ګروپ مشر یو ایراني الاصله امریکایي و ، چې د ایران د ((اسلامي انقلاب)) تر بریالیتوب وروسته یې په امریکا کې پناه اخیستې وه، اوس د ښاغلي علي احمد جلالي په شان ددې مرکز یو پروفیسور دی، ماته په پیل کې دا تصور پیدا شو ، چې له پروفیسور فریبورز مختیاري سره به مې حتماً یوه څه ستونزه پېښېږي، ما فکر کاوه چې ایرانیان که هر څومره له ایرانه لرې هم وي، پر سیمه باندې د خپل تفوق خیال لري او په لویدیزه نړۍ کې ځان ددې سیمې اصلي وارث ګڼي، خو بیا مې هم ددې علمي چاپېریال خیال ساته، ما ویل دا هم کېدی شي دا ایرانی امریکایي د افغانستان په باب، د نورو ایرانیانو په شان نظر ونه لري. د ګروپي کار په برخه کې هم د سیمینار ژبه انګرېزي وه، خو د عربو یو ژباړونکی هم حاضر و ، ځکه دلته د نورو په انډول عربان زیات وو. زموږ ژباړونکو هم کله کله سر راښکاره کاوه.

دلتـه يـو ځـل بيـا د ګـروپ ټولـو غـړو ځانونـه معرفـي کـړل، د همغې لويې غونډې پـه شـان او پـه يـو څـه لږ تـوپير، ځکـه لويـه غونډه يو څه زياته رسمي يـوه، خـو دا غونـډه يـا ګـروپـي خبرې اترې څه ناڅه ازادې وې، پروفيسور مختيـاري هـم پـه پيـل کـې وويل چې دلته به ازادې خبرې کوو، ډېرې تشريفاتي خبرې بـه نه وي. تر پېژندنې وروسته د نن ورځې پـر عمـومي غونډې هـم يو څه بحث وشو او هغه وارزول شوه. دې خبرو يـو سـاعت دوام وکړ. پر پنځه نيمو بجو لـه دې ګروپـي خبرو خلاص شو، پنځـه لس دقيقې پـه خبرو او لاره کې تېرې شـوې، پـاوکم شـپږ بجـې موټر د سيمينار د برخوالـو د اسـتوګنځي ريزيډنټس اِن هوټـل (Ressedents inn hotle) پر لـوري لاړو. نـيم سـاعت کـې هلتـه ورسېدو، ښه د مزې سترې وو، هر يو خپـل اتـاق تـه پنـاه يـوړه، تر لږې دمې وروسته مې يو ځل بيا د خپلو پخوانيو يادښتونو پر بشپړاوي پيل وکړ. کله به مې ټلويزيون کوت او کلـه بـه مـې ليک کاوه، همدې کې د خوب څپه راباندې راغلې وه...

د سیمینار دویمه ورځ

د فبروری ۲۵مه نېټه د چهارشنبې ورځ وه، سهار وختي له خوبه پاځېدم، پر ځان مې بیا ګرمې اوبه تېرې کړې، لږه شېبه وروسته مې هغه جدول پیدا کړ، چې زموږ په دوسیه کې ایښودل شوی و، د بېلابېلو ادیانو د عبادت وختونه په کې معلوم وو. د ټولو ادیانو، نه و، خو د څو مهمو ادیانو و لکه: عیسویت، رومان کاتولیک، یهودیت او اسلام. د اسلام د هرې ورځې د لمانځه وختونه په کې معلوم وو، لمونځ مې وکړ، بیا مې لږ سپورټ پیل کړ. نیم ساعت به مې سپورټ کړی وي، ښه ډېر ستړی او خولې شوم، په چپرکټ کې پرېوتم. د خوب یوه نازکه څپه راباندې راغله. لږ د مرغۍ خوب به مې کړی وي، چې بېرته ویښ شوم، مخ و لاس مې ومینځل، دریشي مې واغوسته، لاندې چای ته د کښته کېدو په حال کې وم، چې یو ځل بیا مې پنټاګون ته پام شو. هوا صافه وه، پنټاګون له ورایه سم ښکارېده، د لفټ اواز راغی، په ذهن کې مې بیا هغه خبرې وګرځېدې، چې د نړۍ د یو زیات شمېر بېوزلو هېوادونو پوځي برخلیک له همدې ځایه ټاکل کېږي. دا یا زما تصور و او یا هم واقعیت، خو له کلونو راهیسې زما او زما په شان د نورو ګڼو اشخاصو په ذهن کې دا خبره ټوکېدلې، چې پنټاګون د نړۍ د هېوادونو په برخلیک ټاکلو کې نقش

لري، ان د پنټاګون کلمې زموږ پښتو شعر په تېره بیا نظم ته هم د همدې سیاسي او پوځي ځواک له امله لاره پیدا کړې ده. د خلکیانو د وخت په سیاسي خبرو اترو، نظمونو او وروسته بیا په دې نورو نظامونو کې د پنټاګون لفظ په سوونو ځه چې په زرګونو ځله د سیاستوالو له خولې راوتلی دی. کله چې د سپټمبر پر یوولسمه نېټه پر دې مرکز د برید خبر خپور شو، نو دا پېښه خلکو ته یوه معجزه ښکارېده، داسې قوت به هم وي

د سپټمبر پر ۱۱مه پر پنټاګون برید

چې پر پنټاګون برید وکړي؟ ځکه له پخوا لا داسې اوازې وې چې د پنټاګون پر سر مرغۍ هم نه شي تېرېدلای او دلته یې داسې وسایل ایښي، چې که الوتکه او یا هم توغندی یې پر سر تېر شي نو خنثی کوي یې او یا یې هم له لارې منحرفوي، خو د سپټمبر یوولسمې نېټې پېښې دا ټولې اوازې او دنګلې تر پوښتنې لاندې راوستې، یا دا چې دا هر څه دروغ وو، ځکه

نو ترهګر او یا د امریکا مخالفین پر دې بریالي شول، چې پر دې ودانۍ برید وکړي او یا هم دا هر څه ربښتیا وو، خو دا برید چې پر چا اړول کېږي او ادعا یې کېږي دا د هغو خلکو کار او وس نه دی. په هر حال چای ته کوز شوم، له معمول سره مې چای وڅښه، خپل انډیوالان مې هم وکتل او یو نیم کس بل سره مې هم اشنایي زیاته شوه، پر پاو کم اتو بجو مو له هوټله سیمینارځي (نیسا سنټر) ته حرکت وکړ، سهار نو زموږ کارتونه هم جوړ شوي وو، په دخولي دروازه کې مو هغه ماشین ته ورکړل چې دلته نصب شوی و، بیا د چک له ماشینه تېر شو، د سیمینار هال ته لاړو.

د سیمینار د دویمې ورځې لومړۍ برخه: پر اتو بجو سیمینار پیل شو، تر هر څه دمخه د مراکش او اسرائیلو استازو خپل ځانونه معرفي کړل، وروسته د غونډې ویاند هون رابرټ ګلوکسي Hon.Robert Gallacci خبرې پیل کړې، نوموړي وویل: زه به یې له جنوبي اسیا یانې افغانستانه پیل کړم، موږ ته باید معلومه شي، چې افغانستان له کومو ګواښونو سره مخ دی؟ امریکا ته یې چلېنجونه کوم دي؟ امریکا په دې باب څه نظر لري؟ زه غواړم دا له یوه چوکاټ سره تشبه کړم. د امریکا ستراتیژي په جهان کې څه نقش لري؟ د نړۍ حوادث پر امریکا څه تاثیر لري؟ تاسې به تېره شپه لیدلې وي، چې جمهور رئیس اوباما د کانګرس غونډې ته خبرې

وکړي، لومړی د امریکا ستراتیژي ده او دویم هغه چلېنجونه چې امریکا ورسره مخامخ ده. امریکا باید په خپله ستراتیژۍ کې کوم لومړیتوبونه په پام کې ونیسي؟ دا ستراتیژي باید کوم اساسات ولري، چې چلېنجونه رفع کړي. د اوباما د تېرې شپې په خبرو کې مهم ټکی د جهان اقتصادي کېدل یا اقتصادي بحران دی. ددې ترڅنګ امریکا له نامنظمو ګروپونو څخه وېره لري، ځکه چې ددې ډول تهدیدونو مخنیوی سخت دی، خو په تېرو (۹) میاشتو کې اقتصادي موضوع ډېره مهمه شوې ده. اقتصادي بحران کېدی شي ددې سبب شي، چې جهان ته امنیتي مشکلات پیدا کړي. د نړۍ اقتصادي کړکېچ پر موږ او زموږ د حکومتو پر پالیسۍ، هم په کورنۍ کچه او هم په بهرنۍ کچه تاثیر لري. نه یوازې عایدات او مالیه راټیټوي، بلکې نورې ګڼې ستونزې هم راټوکوي، که یو کال دمخه موږ پر مسایلو خبرې کولې، نو اقتصادي موضوع مو هېڅ نه یادوله، خو په تېر یو کال کې حالاتو تغیر کړی او س اقتصادي موضوع ډېره مهمه ده.

ښاغلي رابرټ ګلکسي پر راتلونکو دېرشو کلونو نړۍ ته پر پېښېدونکو احتمالي خطرونو هم رڼا واچوله، ده وویل: ذروي وسله، د عامه وژنې وسله، تروریزم، کمپیوټري بریدونه او نور هغه مسایل دي، چې موږ ورڅخه وېره احساسوو او اندېښنه ورته لرو. نه یوازې پانګوال هېوادونه به ستونزې ولري، غریب هېوادونه به تر هغو لا زیاتې ستونزې ولري. کله

چې له کوم ځایه دا ډول بحراني خبرونه راورسېږي، نو تاثیرات یې پر نورو سیمو هم پرېوزي، د اقتصادي بحران تاثیرات اوس د (۲۰-۲۰) کلونو پخوا په شان نه دي، اوس چې یو ځای کې بحران پیل شي، نو ورسره سم تاثیرات یې په بله سیمه کې هم پرېوزي، نو موږ د امریکا اقتصادي بحران ته ګوته ونیوله، چې همدا اوس یې تاثیرات پر اکثرو هېوادونو څرګند دي.

رابرټ ګلکسي، د چاپېریال ساتنې موضوع هم ډېره مهمه وګڼله، خو نه د اقتصاد په اندول ډېره مهمه، ده وویل: د اقلیم تغیر او د ځمکې د کرې ګرمېدل د تشویش وړ خبره ده، اینده کې به د اوبو کمي، لوږې او نورو مسایلو له امله جنګونه او بحرانونه راپیدا شي او ډېر هېوادونه به له ستونزو سره مخ کړي.

ده د نفوسو ډېرښت، تراکم او کمښت ته هم اشاره وکړه، د نړۍ په بېلابېلو سیمو کې د نفوسو د ودې نا انډولتیا یې یوه ستونزه وګڼله، ویې ویل چې په امریکا کې نفوس ډېرېږي، خو په جرمني، چین او جاپان کې تر کنټرول لاندې دی. په هغو هېوادونو کې چې نفوس یې په ثابت ډول ساتل کېږي، هلته به غټه ستونزه په اینده کې دا وي چې ځوانان یې کمېږي او د کار اصلي قوت یې له منځه ځي. نړیواله بڼه ورځ پر ورځ بدلېږي، پخوا به چې د نړۍ په ګوټ ګوټ کې کومه ستونزه پیدا شوه، ملګرو ملتونه به تلل، مداخله به یې کوله او ستونزه به یې

حلوله، خو اوس د ملګرو ملتونو پر ځای بېلابېلې نادولتي موسسې (انجوګانې)، شرکتونه او خیریه ټولنې رامنځته شوي، دوی د خلکو اقتصادي مشکلات حلوي. یانې نړۍ د تېرو (۳۰) کلونو په بهیر کې ډېر بدلون موندلی دی. نوموړي زیاته کړه: ځینې پوهان وایي امریکا به په راتلونکو لسو کلونو کې هم یو زبرواک وي او لوی اقتصاد به یې په لاس کې وي، د چین، هندوستان او برازیل په شان هېوادونه به ډېر پرمختګ وکړي، قوتونه به یې هم زیات شي، تغیر به وکړي، خو امریکا به بیا هم یو ستر پوځي قوت وي. موږ څو شیانو ته اړتیا لرو: له پرمختللې ټکنالوژۍ باید ګټه پورته کړو، په دې کار او نظامي ځواک کې اصلاً بو دیجه ډېره مهمه ده، خو اوباما تېره شپه په خپلو خبرو کې د پوځي ځواک په اړه هېڅ خبرې ونه کړې، دا چې چین او هندوستان د یوه اقتصادي قوت په توګه مطرح کېږي، موږ ته د تشویش وړ خبره نه ده. هندوستان سره یو ستراتیژیک دولتي تړون لرو، چین سره مو هم مناسبات ښه دي، پر دې هم پوهېږو چې چین اینده کې کومې خواته ځي؟ ځینو نورو هېوادونو سره هم ښه مناسبات لرو، اقتصادي بحران ډېر وخت رانغاړي او په دې کې مهمه خبره داده، چې کوم کارونه باید اول ترسره شي؟ کوم کارونه د لومړیتوب حق لري؟ البته په دې باب چې څه وایم، دا زما خپل نظریات دي، د امریکا د حکومت نظرونه نه دي. اوس د امریکا لومړیتوب

امنیت دی، موږ باید هېڅ شی ونه سپموو او پرې نه ږدو، چې د سپټمبر د یوولسمې نېټې پېښه بیا تکرار شي.

موږ باید امنیت ته زیاته پاملرنه وکړو. د سپټمبر یوولسمې نېټې تر پېښې وروسته بله داسې پېښه نه ده رامنځته شوې. نور هېوادونه هم تر تروریستي بریدونو لاندې دي. که دا حالت تغیر وکړي، نو طبعاً نړیوال روابط هم ورسره بدلون مومي. د امریکا اوسنۍ اداره هم باید همدا لاره تعقیب کړي، په اوسنۍ اداره کې د اقتصادي او محیطي مسایلو په باب پرمختګ شوی دی. د امریکا د ستراتیژۍ په باب هم باید څه ووایم، خو زما دا نظرونه د امریکا د حکومت نظرونه نه دي، زه خپله وړاندوینه کوم، چې ۴-۸ کاله وروسته به څه پېښېږي؟ ځینې مسایل یې دادي:

څو موده د مخه (سناتور جان کیري) سوریې او غزې ته لاړ، ددې لپاره چې له نورو سره خبرې اترې وکړي، ددې خبرو هدف دا دی چې غواړي له نورو هېوادونو سره خپل مناسبات پراخ کړي. د امریکا پر وړاندې اوس لوی دښمن یوازې القاعده دی. ددې پر وړاندې د دوستانو درلودل ډېر مهم دي، د ملګرو ملتونو په مرسته سوله څرنګه راژوندۍ کولای شو، امریکا خپله زیات مشکلات لري، د پوهې او ادارې له نظره، امریکا غواړي په خپله پر نړیوال سیاست خبر وي. موږ غواړو د خپلو دوستانو اقتصاد تقویه کړو، له چین سره ښه روابط لرو، دا روابط به ډېر ژر له منځه لاړ نه شي. جمهور رئیس اوباما دا

کرېدېټ اخيستی، چې د تجارت پر وړاندې ستونزې لرې کړي، د اټومي وسلو پر وړاندې د خپلو سرحداتو ساتنه مهمه ده، څنګه کولای شو خپل سرحدات وساتو؟ په سيمه کې څه مشکلات دي؟ د (نيسا) ساحې په شاملو هېوادونو کې څه ستونزې دي؟ دې کې لومړی او دويم هېواد نه شته، د فلسطين او اسرائيلو موضوع ډېره مهمه ده، اوباما او امريکا هيله لري، چې ددې موضوع لپاره يوه حل لاره پيدا کړي، دا کار به د ترهګرو هغه پلمه له منځه يوسي، چې تل دې ټکي ته اشاره کوي. اوباما غواړي د خپل کار په دې شپو ورځو کې پر دې کار وکړي، د مديترانې هېوادونو، شمالي افريقا، ترکيې، جرمني او نورو هېوادونو سره خپلو مناسباتو ته پراختيا ورکړي، ترکيې ته د زيات نقش لوبولو چانس ورکوي، په تېره بيا په اقتصادي برخه کې. زيات مشکلات چې دي هغه د ايران، افغانستان او پاکستان په برخه کې دي. دا يو چانس دی، چې امريکا غواړي له عراقه خپل يو زيات شمېر عسکر وباسي او امنيتي مسايل خپله عراقيانو ته وسپاري، په دې حالت کې به زموږ پوځ زيان نه زغمي، يو وازې خپل بېزونه او د خليج امنيت به ساتي، د ايران د مسايلو په باب هم يو مشاور ټاکل کېږي، چې هغه به د ايران چارې تعقيبوي. د افغانستان او پاکستان مسايل ډېر پېچلي دي، اوباما غواړي افغانستان ته (۱۷۰۰۰) عسکر ورولېږي، د اوباما اداره غواړي دا جنګ مثبتې لارې ته سوق کړي، پاکستان زموږ يو ستراتيژيک

ملگری دی، امریکا غواړي پاکستان سره نور هم خپل مناسبات پراخ کړي. سربېره پر دې د امریکا نوې اداره غواړي نورو سره هم خپل روابط ښه کړي.

تر دې خبرو وروسته له نوموړي څخه د بېلابېلو مسایلو په باب پوښتنې وشوې، د منځني ختیځ، د ایران او امریکا د روابطو، د فلسطین او اسرائیلو د شخړې په هکله، له عراقه د عسکرو د وتلو او ځینو نورو مسایلو په باب، چې ده ورته داسې ځوابونه ورکړل، چې اکثره یې په خپلو تېرو خبرو کې ویلي وو. تر دې وروسته د چای لپاره یوه پنځه لس دقیقه یي وقفه وه، بیا بله غونډه پیل شوه.

د دویمې ورځې د غونډې دویمه برخه: د دویمې ورځې په دویمه غونډه کې د منځني ختیځ او شمالي افریقا مسایل څېړل کېږي، درېو پروفیسورانو ته بلنه ورکړل شوه، چې د ستېج سر ته راشي او پر خپلو څوکیو کېني.

۱- ډاکتر مورحف جیوجاتی (Dr. Murhaf Jouejati)

دی اصلاً یو سوریایي دی او اوس د (نیسا سنټر) پروفیسور دی.

۲- ډاکتر فریبورز مختیاری (Dr. Fariborz mokhyiari)

چې دی یو ایران الاصله امریکایي دی، د نیسا مرکز پروفیسور دی او د منځني ختیځ د چارو کارپوه دی.

۳- ښاغلی لورېنس وېلټ (Mr.Lowrence Velte) د (نیسا مرکز) یو بل پروفیسور دی.

تر ټولو دمخه پروفیسور مختیاري ته بلنه ورکړل شوه. هغه د خطابې مېز ته راغی، ویې ویل: زه غواړم په سیمه کې د ایران حضور او له هغه څخه د احتمالي خطرونو په اړه خبرې وکړم. خو لومړی غواړم د ((انقلاب)) په باب څه ووایم.

۱- د انقــلاب تـــاثیر:

انقلابونـــــه همېـــــشه د ایـډیالوژیو تـر چتـر لانـدې پېښېږي، خو کله چې زمانه تېرېــږي، ایـډیالوژي خپــل رنـګ لـه لاسـه ورکـوي، پـه پیـل کـې ګـرم شـعارونه وي، خـو وروسـته شـعارونه هـم سړېږي، پـه پیـل کـې پالیـسي همداسې وي، ځکـه خلـک د ایـډیالوژۍ تـر چتـر لانـدې ښـه تنظیمېـږي، خـو وروسـته د انقلابونو ایډیالوژیک اړخ کمزوری کېږي، انقلاب او د واک مدعیان بلې خوا ته میلان پیدا کوي، غوره مثال یې د فرانسې انقلاب دی، چې وروسته د همغـه چا د ژونـد پـه بیـه تمام شو، چې دا انقلاب یې د بري پوړۍ ته رسولی و. د ایران انقلاب هم همداسې وګڼئ. اوس د ایران انقلاب لـه خپلو هغو هدفونو،

شعارونو او ایډیالوژیک بېز څخه لرې شوی او یا لرې کېږي، چې تر انقلاب د مخه ورته ټاکل شوي وو او د انقلاب پر لومړیو کلونو تعقیبېدل.

۲- په منطقه کې د ایران حضور: ایران یو لوی هېواد دی، چې په دې سیمه او نړۍ کې حضور لري، څوک یې مني که نه، خو د سیمې په سولې او ثبات کې د ایران حضور ته په نه سترګه کتل سم نه دي. ایران یو لرغونی هېواد دی، چې زرکلن تاریخ لري او یو متمدن ملت دی، دا سمه ده کوم کسان چې د حکومت په راس کې دي دا د منلو وړ نه دي، خو د ایران د واکمنو او د ایران ملت او هېواد خبره جلا ده، هر څوک چې د ایران له رول څخه سترګې پټوي، دا له واقعیت سره سمون نه خوري. پروفیسور مختیاري زیاته کړه: ځینې کسان ایران په شؤنیزم (پراختیا غوښتنې) او د نورو په چارو کې په لاسوهنې تورنوي، خو ایران د تاریخ په اوږدو کې هېڅکله هم د چا په کورنیو چارو کې مداخله نه ده کړې او نه یې کوي، بلکې نور لا راغلي پر ایران یې یرغل کړی، (هدف یې عراق او نور عرب وو خو دا خبره یې په ډېر رمز کې تېره کړه) پروفیسور مختیاري وویل: ایران هېڅکله په سیمه کې د پراختیا غوښتنې سیاست نه دی تعقیب کړی او نه یې تعقیبوي، یو شی چې ایران یې غواړي هغه د خپل فرهنګ او ژبې پراختیا ده او دده په نظر دا د ایران حق دی، چې د خپلو (فارسي ژبو) لپاره کار وکړي، ده

ان په هندوستان کې د فارسي ژبې دود ته اشاره وکړه، چې هلته هم یو وخت فارسي ژبه دود وه. د پروفیسور مختیاري په نظر له ژبنیو او فرهنګي مسایلو پرته ایران په نورو هېوادونو کې هېڅ ډول مداخله نه ده کړې او نه یې کوي. یوازېنی تشویش چې ایران یې په سیمه کې لري هغه دادی، چې بهرنۍ قواوې باید له سیمې (مقصد یې منځنی ختیځ او افغانستان و) ځخه ووځي، چې د تفاهم لپاره لاره اواره شي. پروفیسور مختیاري زیاته کړه: تر انقلاب وروسته هم ایران څو ځله غوښتي چې د ایران او امریکا مناسبات ښه شي، خو امریکایي مقاماتو ورته هېڅ توجه نه ده کړې، وروستی ځل د فاطمي د معتدل حکومت له خوا یو لیک، د امریکا متحده ایالاتو مشرتابه ته راولېږل شو، چې د مناسباتو د ښه کېدو غوښتنه یې کړې وه، هغه لیک هم بهرنیو چارو وزارت ځخه بل چېرته لاړ نه شو، هغه وخت ما او نورو، امریکایي چارواکو ته وویل چې له ایران سره د مناسباتو ښه والی ستاسو په ګټه دی، خو چا پرې سر ونه ګراوه. د پروفیسور مختیاري په نظر ایرانیان ښه حافظه لري او د ایران حکومت اوس غواړي، په سیمه کې ثبات رامنځته شي، نو باید دي چې د ایران حکومت سره خبرې اترې پیل شي.

کله چې د پروفیسور مختیاري خبرې خلاصې شوې، نو یو دم اکثرو برخوالو د پوښتنو لپاره لاسونه پورته کړل، خو د غونډې منتظم ښاغلي وېلټ وویل: صبر وکړئ چې دا دوه نور

بحثونه خلاص شي، بیا به ټولو ته د پوښتنو وخت ورکړو. پر همدې توافق وشو. په دې ترځ کې ما هم لاس پورته کړی و، نو غلی شوم او خپلې پوښتنې مې په کتابچه کې ولیکلې.

وروسته پروفیسور مورحف جیوجاتی ته نوبت ورسېد، ده هم منځني ختیځ کې د سولې او ثبات په باب خپل تحلیل وړاندې کړ. ده تر هر څه دمخه د منځني ختیځ هېوادونه پر څو کټګوريو ووېشل او بیا یې له امریکا متحده ایالاتو سره د هغو روابط هم تشریح کړل، سیمه ییزو قوتونو او له سیمه ییزو قوتونو سره د هغو اړیکو ته یې هم ګوته ونیوله. د هېوادونو د وېش کټګوري یې په دې ډول وه.

د امریکا متحده ایالاتو دوست هېوادونه، لکه: اسرائیل، سعودي عربستان، مصر او اردن.

د امریکا متحده ایالاتو مخالف هېوادونه، لکه: ایران او سوریه.

د امریکا متحده ایالاتو مخالف ګوندونه، لکه: حزب الله او حماس.

د امریکا متحده ایالاتو موافق ګوندونه، لکه: الفتح او نور.

د ایران او سوریې ملاتړي ګوندونه، لکه: حماس او حزب الله.

پروفیسور جیوجاتي وویل: د منځني ختیځ لانجه کېدی شي د خبرو اترو او ټولو مطرح هېوادونو د ګټو په پام کې نیولو سره اواره شي، ده زیاته کړه، سوریه به د وخت په تېرېدو اسرائیلو سره معاملې ته حاضره شي، کېدی شي، سوریه په لبنان او فلسطین کې له اسرائیلي ضد تحریکونو، په تېره بیا حماس سره خپل روابط کمزوري کړي، ددې کار په مقابل کې به اسرائیل حاضر شي، چې سوریې ته د ګولان لوړې څوکې، چې د ۱۹۶۷ کال د جنګ پر مهال یې نیولي، خوشې کړي، د سعودي عربستان رول هم ډېر مهم دی، اسرائیل هم خپل ضرورتونه او مجبوریتونه لري، تر څو چې د سیمې دې غټو هېوادونو سره جوړ نه شي، نو دوی ته هم ددې پرله پسې جګړې زغمل اسانه کار نه دی. نوموړي پروفیسور که څه هم د خبرو په پیل کې څرګنده کړه، چې زه د هغه هېواد له غړو څخه یم، (مقصدیې سوریه و) چې امریکا یې د شیطاني محور غړي ګڼي، پروفیسور مختیاري ته یې هم اشاره وکړه، چې ایرانی دی او ایران هم د امریکا په نظر په شیطاني مثلث کې شامل هېواد دی. شیطاني مثلث کله کله د امریکا په سیاسي اصطلاحاتو کې د ایران، سوریې او شمالي کوریا لپاره کارول کېږي. خو پروفیسور جیوجاتي وویل چې زه غواړم یوازې د حالاتو تحلیل وکړم. که څه هم دده په خبرو کې د ناپېیلتوب اصل تر ډېره حده مراعت شوی و، خو بیا هم تحلیل یې څه نا څه د خپلو

ناسیونالیستي افکارو او احساس تر تاثیر لاندې و ، د ده بحث خورا ګرم و ، د منځني ختیځ د هېوادونو اکثره استازي ورته ښه غوړ غوړ وو او د اسرائیلو استازی هم ښه متوجه و. په دې پسې ښاغلي پروفیسور ، لورېنس وېلټ خبرې وکړې، هغه د شمالي افریقا په باب خپل تحلیل وړاندې کړ او ویې ویل چې د شمالي افریقا اکثره هېوادونه اوس له امریکا سره ښه روابط لري او په ډېرو برخو کې یې یو بل سره همکاري شته. پروفیسور وېلټ زیاته کړه: د شمالي افریقا هېوادونه د خپلو مجبوریتونو او هغو چلېنجونو له مخې چې دوی ورسره مخ دي، اړ دي چې له امریکا متحده ایالتونو سره ښه همکاري ولري. د شمالي افریقا بحث زما او همدارنګه د سیمینار اکثریت برخوالو لپاره ډېر جالب نه و ، نو ځکه مې ډېر یادښتونه وانه خیستلای شول.

د پروفیسور وېلټ تر خبرو وروسته سملاسي د پوښتنو لپاره ګڼ لاسونه پورته شول، اکثره پوښتنې پروفیسور مختیاري ته، چې د ایران په باب یې لکچر ورکړ، راجع وې. که څه هم زه په لومړي کتار کې وم ، خو تر ما دمخه غالباً د اردن هېواد استازي له پروفیسور مختیاري څخه وپوښتل: تاسې فرهنګي پراختیا د ایران حق ګڼئ، ایا نورو هېوادونو ته هم ددې حق ورکوئ، چې ایران کې خپل کلتور پراخ کړي؟ پروفیسور مختیاري دې پوښتنې ته داسې سم ځواب ورنه کړ ، هغه وویل،د ایراني فرهنګ تقاضا خپله خلک کوي، د بېلګې په توګه، په هندوستان کې د فارسي ادبیاتو یوه ښه دوره تېره شوې ،د یو

هندي پروفیسور یادونه یې وکړه، چې فارسي شعرونه یې له یاده زده وو او د فارسي شاعرانو د کتابونو غوښتنه یې کوله، ورپسې یې ماته د پوښتنې نوبت راکړ:

ما له پروفیسور مختیاري څخه وپوښتل چې موږ باید د مداخلې او پراختیا غوښتنې په مانا پوه شو. د سیمینار برخوالو ته مې وویل چې ګاونډی د ګاونډیانو پر نیت، دوستۍ او دښمنۍ ښه پوهېږي، ایران زموږ ګاونډی دی، نو تر هر چا یې موږ ته نیت ښه معلوم دی، ایران همدا اوس په افغانستان کې په دې لاندې برخو کې د پراختیا غوښتنې او مداخلې سیاست تعقیبوي:

۱- په ژبنۍ او فرهنګي برخه کې: همدا اوس د ایران له خوا په افغانستان کې پنځه ټلویزیونه او (۲۱) چاپي خپرونې فعالیت کوي، چې دا ټول د ایران د پیسو په زور چلېږي، ایران غواړي افغانستان تر خپل فرهنګي او ژبني تسلط لاندې راولي.

۲- مذهبي برخه کې: ایران نه یوازې د مذهب په نامه افغانستان کې مذهبي ګوندونه جوړ کړي، بلکې په کابل کې یې د یو بل ثاني قم مدرسه هم جوړه کړې، چې تر (۵۰) ملیونو ډالرو زیات لګښت یې پرې کړی، افغانستان یو سني مذهبی هېواد دی، خو ایران غواړي افغانستان کې د شیعه او سني ستونزه راولاړه کړي.

۳- په اقتصادي برخه کې: ټاکل شوې له ترکمنستان څخه د افغانستان له لارې پاکستان او جنوبي اسيا ته د نفتو او ګازو نلليکه وغځول شي، ايران همېشه د داسې پروژې مخالفت کړی او کوي يې. ايران همدا اوس د افغانستان مارکيټ د خپلو لو په لټه کې دی.

۴- سياسي برخه کې: ايران غواړي پر افغانستان د خپلې خوښې يو مذهبي حکومت تحميل کړي او يا داسې حکومت چې د ايران غوښتنې ومني، نو ځکه خو يې همېشه د يوې قوي مرکزي حکومت پر وړاندې ستونزې راولاړې کړي دي.

۵- پوځي برخه کې: تر طالبانو دمخه حکومت پرمهال دوی د هغه بېلابېلو مخالفو ډلو سره پوځي مرسته کوله، د طالبانو په واکمنۍ کې يې د هغوی مخالفو وسلوالو ډلو ته مرستې لېږلې او تر طالبانو وروسته اوس بيا هم داسې شواهد شته، چې دوی طالبانو ته پټې نظامي مرستې کوي. ايا دې ډول کارونو ته مداخله نه شو ويلای؟

زما پوښتنې پر پروفيسور مختياري ښې ونه لګېدې، خو د غونډې د برخوالو له حالته راته پته ولګېده، چې ټولو ته يې خوند ورکړ، ددې يو علت دا و، چې د پروفيسور مختياري په خبرو کې د ايرانپالنې روحيه له ورايه ښکارېدله، علمي ليکنه يې تر ملي احساساتو لاندې راغلې وه. زما د پورته پوښتنې يا پوښتنو په ځواب کې پروفيسور مختياري، تفصيلي او قناعت

ښښونکي ځوابونه رانه کړل، يوازې دومره يې وويل: دومره اخبارونه چې د ايران په مرسته چاپيږي البته ضرورت به يې وي، يو څو خبرې يې نورې هم اخوا دېخوا تېرې کړې. څو نورو برخوالو هم له پروفيسور مختياري څخه پوښتنې وکړې، د نومورې حالت چندان ښه ونه بريښېد، په همدې خاطر د غونډې وياند وويل چې نورې پوښتنې به له پروفيسور جيوجاتي څخه وکړئ، پر دې وخت سنجر صيب ماته وويل: ستا پوښتنې زموږ د دولت پاليسي نه ده. د سنجر صيب خبرې پر ما ښې ونه لګېدې، ما ويل دا يو علمي سيمينار دی، د پاليسيو د څرګندولو ځای نه دی، دلته بايد واقعيت وويل شي، پاتې شوه د پاليسۍ خبره، موږ او تاسې درې تنه چې دلته راغلي يو، يو هم د دولت ټوله استازي نه شو کولای، نه ته د دولت استازي کولای شې، نه زه او که ته يې کولای شې، نو زه يې هم کولای شم او انګار صيب هم، دا ددې ځای نه دی چې د يو بل خبرې رد کړو، په دولتي کچه هم ته تر ما په حساس دفتر کې کار نه کوې، ماته د افغانستان ملي ګټې ډېرې محترمې دي، نه د حکومتونو، مقصد مې دادی، چې که زما پر خبرو دې ناوړه تبصره وکړه، نو زه به هم مجبور شم، ستا د هرې خبرې پر وړاندې دريځ ونيسم. د سنجرصيب بيا هم زړه طاقت ونه کړ. بيا يې لاس پورته کړ، نوبت ورته ورسېد. ځان يې يو ځل بيا د معمول په شان معرفي کړ، چې په جمهوري رياست کې د پاليسۍ رئيس يم. سنجر صيب اصلاً د جمهوري رياست د مقام

په دفتر کې چې مشري يې ښاغلی محمد عمر داودزی صيب کوي او په دې رياست کې څو بېلابېل رياستونه دي، د پاليسۍ په نامه هم يو رياست د همدې رياست په تشکيل کې شته، دی د همدې رياست رئيس دی. خو څرنګه چې د سياست پر نزاکتونو پوهېږي، نو ځکه له دې مقام څخه هم د خپل ځان او هم د خپل ګوند په ګټه ښه کار اخيستلای شي. ده په خپلو خبرو کې وويل: موږ د ايران په ګډون ټولو ګاونډيو سره ښه روابط غواړو، کله کله د ګاونډيو ترمنځ لوړې ژورې پېښېږي، خو دا د دې مانا نه لري، چې موږ يو بل سره ښه روابط نه غواړو، د سنجر صيب خبرې همدومره لنډې وې، ما پرې ځکه بيا تبصره ونه کړه، چې دده خبرو ضرر نه درلود.

وروسته د اسرائيلو استازي (جيرمي ايسشروف) له پروفيسور جيوجاتي څخه پوښتنه وکړه: تاسو د ګولان د لوړو پر سر د سوريې او اسرائيلو د جوړجاړي په باب وويل، زه خو فکر کوم چې دا داسې اسانه خبره نه ده، دلته نورې ستونزې هم شته. نو موږ پروفيسور يې په ځواب کې وويل: ما نه دي ويلي چې دا مشکل همداسې ژر حلېږي، خو دا هغه موضوعات دي، چې د دواړو هېوادونو ګټې په کې دي، نو کېدی شي دا ګټې دوی يو بل سره نږدې کړي. د منځني ختيځ په هکله له دې پروفيسور څخه ګڼې پوښتنې وشوې، چې ده ورته په خپل نوبت ځوابونه ورکړل، د امريکا پر يو اړخيز سياست هم سختې نيوکې وشوې، چې همېشه يې د اسرائيلو پلوي کړې، وروسې

د شمالي افریقا د هېوادونو او امریکا د روابطو په اړه څو پوښتنې وشوې، د غونډې وخت نور په ختمېدو شو. پوولس نیمې بجې ډوډۍ ته لاړو. له هاله چې راووتو، نو د عربي هېوادونو یو څو تنو ماته افرین ووایه او ویې ویل چې ښې پوښتنې دې ورڅخه وکړې، د هغوی ټولو نظر دا و چې پروفیسور مختیاري په خپلو خبرو کې د ایران زیاته پلوي کړې وه. تر ډوډۍ وروسته بېرته هال ته راغلو.

د دویمې ورځې تر غرمې وروسته غونډه: په دې غونډه کې د افغانستان او جنوبي اسیا په باب بحثونه شامل وو. د دې برخې ویناوال وو:

۱- علي احمد جلالي، د افغانستان د کورنیو چارو پخوانی وزیر او د نیسا مرکز پروفیسور.

۲- ډاکتر رابرټ باګوس، د جنوبي اسیا پر هېوادونو بحث درلود. په جنوبي اسیا کې افغانستان، پاکستان، نیپال، هندوستان، سریلانکا، میانمار، بوتان او بنګله دېش شامل دي.

د افغانستان د کورنیو چارو وزارت پخوانی وزیر او اوس د نیسا سنټر پروفیسور علي احمد جلالي د افغانستان په باب خبرې پیل کړې. علي احمد جلالي

وويل: له افغانستانه چې کوم خبرونه راځي، په خواشينۍ سره چې ښه خبرونه نه دي، کله چې يوه حادثه يا واقعه پېښېږي، نو عموماً منفي خبرونه ترې جوړېږي، ځکه خو ټول خبرونه منفي وي، جلالي صيب وويل: د طالبانو پر وخت افغانستان داسې و، لکه په کمبوديا کې د پولپوت رژيم، خو اوس ډېر پرمختګ شوی دی، صحت، ښوونه او روزنه، انتخابات، پوليس او نورو برخو کې پرمختګ شوی دی. پخوا په ټول هېواد کې يوازې يوه راډيو وه، خو اوس تر (۱۰۰) زياتې راډيوګانې فعاليت کوي. زه چې ژورناليست وم، نو موږ به منفي خبرونه نشرول، ښه خبرونه نه خپرېدل، پر ۲۰۰۴م کال زه د افغانستان د کورنيو چارو وزير وم (۴۰۰۰۰) پولينګ سټېشنونه او د انتخاباتو لپاره د رايې اچونې مرکزونه وو (۵۰۰) ژورناليستانو دا بهير څاره، هېڅ داسې خطرناکه پېښه ونه شوه، ژورناليستانو وويل: ((دا خو هېڅ داستان نه دی)).

خو که اوس موږ د حکومت او ژورناليستانو د دواړو نظرونه سره پرتله کړو، نو پرمختګ د دې سبب کېږي، چې منفي خبرونه په شا وتمبوي او يا هم برعکس. يوه بېلګه به وړاندې کړو: د کندهار- کابل لويه لاره جوړه شوه، (۲۵) ساعته واټن (۵) ساعتونو ته رالنډ شو، خو په امنيتي برخه کې پرمختګ ونه شو، نو اوس خلک له دې لارې څخه د امنيتي مشکلاتو له امله سمه ګټه نه شي پورته کولای. کله چې موږ د افغانستان موضوع تحليلوو، نو د خاصو افکارو تر تاثير لاندې راځو،

راځئ چې د دې موضوع په اړه خبره له يوې افسانې څخه پيل کړو، چې ځينو خلکو رامنځته کړې ده.

افسانه: يو شمېر خلک داسې نظر ورکوي، چې د افغانستان شخړه يوه قومي موضوع ده او دا جنګ يو قومي جنګ دی، خو دا خبره بېخي غلطه ده. افغانستان کې پښتون، تاجک، ازبک او نور اوسېږي، خو د ټولو هويت افغان دی. پر افغانستان باندې د روسانو د يرغل پر مهال يو زيات شمېر افغانان نورو همقومو هېوادونو ته لاړل، خو کله چې بېرته راغلل، نو افغانيت يې نور هم قوي شوی و، د تاريخ په اوږدو کې افغانستان په ختيځ او سوريه په لويديځ کې د لويې لارې پر سر پراته هېوادونه وو. (۲۳۰۰) کاله د مخه مقدوني سکندر باګرام ته راغی، باګرام بيا د شوروي يرغل پر مهال د هغوی مرکز و او اوس د امريکايانو پوځي مرکز هم دی، خو افغانانو په کې تل يو ځای ژوند کړی. د کورنيو جګړو پرمهال په افغانستان کې قومي ډلې وې، خو يوازې په کابل کې جنګېدې، داسې ډلې هم وې، چې عسکر يې له يوه قومه او قومندان يې له بل قومه و. د شورويانو ستونزه دا وه، چې هغوی غوښتل افغانستان ونيسي، خو دې او سني ائتلاف ځواکونو يو ولس ناخوښې رژيم راوپرځوه. تاسې ته به عجيبه ښکاره شي؛ په دې جګړه کې ټولو (۱۵۰) امريکايي عسکرو برخه درلوده، او ه کاله مخکې د خلکو په ژوند کې بدلون راغی، خو

وروسته د ملکي تلفاتو ستونزه پيدا شوه، خو دې سره سره بيا هم خلک دوی غواړي، خو د يو ضرورت په توګه، نه د ۲۰۰۱م کال په شان.

بل افسانه يي مشکل: يو بل افسانه يي نظر دادی، چې افغانان ملک الطوايفي ژوند غواړي، دا خبره هم سمه نه ده، ددې خبرې يو علت دا و، چې په تېرو جګړه ييزو کلونو کې حکومت ظرفيت نه درلود او دا ظرفيت له منځه تللی و، نو خلک بېرته خپل عنعنه يي حالت ته ورګرځېدلي وو.

پر ۲۰۰۱م کال نړيوالو ځواکونو له پورته شروع وکړه، کرزي کابينه انتخاب کړه، بلکې کابينې کرزی انتخاب کړ، اصلي خبره داده، چې حکومت بايد خپل ظرفيت لوړ کړي، چې د خلکو لومړي ضرورتونه پوره کړي.

دويم واقعيتونه: شلکلنې جګړې افغانستان تباه کړی، بيا رغونه يې روانه ده، خو دېره تېزه نه ده، که له عراق سره يې پرتله کړو، نو توپيرونه په کې ليدل کېږي: افغانستان د مساحت له پلوه تر عراقه په سلو کې (۴۰) لوی او نفوس يې تر عراقه (۵) مليونه زيات دی. افغانستان د عراق په تناسب غريب دی او هم د عراق په انډول په کې لږه پانګه اچول شوې ده. دنيا ته د افغانستان د بيارغونې فکر وروسته پيدا شو. په پيل کې يوازې همدا فکر و، چې طالبان له صحنې لرې کړي، د دولت جوړونې او بيا رغونې فکر وروسته پيدا شو. چا فکر نه کاوه،

چې طالبان او القاعده به دومره ژر سقوط شي. ټولو، افغانستان د امپراتوریو د قربانۍ او رنګونې ځای ګاڼه، خو کله چې طالبانو د دوو میاشتو په بهیر کې سقوط وکړ، دنیا وروسته متوجه شوه، بیا رغونه یې شروع کړه، چې نتیجه یې ډېره ښه نه وه، څو شیان ډېر مهم دي، چې باید توجه ورته وشي:

۱- د ترهګرو پر ضد مبارزه، ۲- بیارغونه، ۳- حکومت جوړونه.

۱- د ترهګرو پر ضد مبارزه: دا مبارزه پېچلې ده، د ساري په توګه، کله چې د یو تروریست پر ضد پر یو کلي بمباري کېږي، عام خلک ځورېږي، په داسې حال کې چې د تروریستانو د ځېنې لپاره د همغو خلکو همکاري په کار ده. په دې برخه کې دنیا یوه واحده قومنده نه لري. نړۍ باید په دې برخه کې څو فکتورونه ولري:

۱- ستراتیژیک فکر ولري نه تاکتیکي.

۲- لرې فکر ولري نه لنډ.

۳- یوه ګډه ستراتیژي باید ولري، نه ټوټه ټوټه او بېلابېله.

۴- مشکل باید په سیمه ییزه توګه په پام کې ونیسي، نه یوازې افغانستان د مشکل په توګه.

جلالي صیب د خپلو خبرو په ترڅ کې زیاته کړه، چې د دولت او د خلکو ترمنځ د مناسباتو د ښه کولو او امنیت راوستلو یوه ښه لاره داده، چې د هېواد ګوټ ګوټ ته خدمات ورسول شي.

تر پروفیسور جلالي وروسته یو بل امریکایي پروفیسور ډاکټر رابرټ باګس Dr.Robert Boggs ته وار ورسېد ، هغه د پاکستان او جنوبي اسیا د ځینو نورو هېوادونو په باب خپل بحث پیل کړ. پروفیسور باګس وویل: د پاکستان په باب د امریکا رسمي نظر د

جمهور رئیس اوباما له خوا بیان شوی دی، خو زه چې دلته څه وایم دا زما شخصي نظر دی، نه د امریکا د حکومت رسمي نظر. پاکستان زموږ لپاره ډېر ضروري دی، پاکستان اوس له ډېرو خطرونو سره مخامخ دی، هره ورځ چې خبرېږو ، یوه پېښه وي، نه یوازې انتحاري حملې عامې شوي، بلکې نورې ډول ډول تروریستي حملې هم کېږي، یوازې یوه سیمه کې حالات خراب نه دي، بلکې هر ځای کې خراب دي. د پاکستان په شان چې هر بل هېواد وای دا کار ورته مشکل و. پاکستان ډېر زیات مشکلات لري، له اقتصادي پلوه کمزوری دی، اجناس په کې ډېر قیمته دي، بېکاري په کې زیاته ده، سیاسي مشکلات هم لري، دوه لوی ګوندونه یې تضاد سره لري ، د قانون د انفاذ په برخه کې هم مشکلات لري، د ذروي وسلې په برخه کې یې هم تشویشونه شته، پاکستان باید د خپلو چارو د سمبالښت چارې

په خپل لاس کې واخلي. نوموړي پروفیسور تر پاکستان وروسته د هند په باب خبرې پیل کړې:

په تېرو څو کلونو کې یې اقتصادي وده تېزه وه، خو په تېرو اوو کلونو کې دا وده سسته شوې ده. د امریکا له نظره هندوستان زموږ ستراتیژیک ملګری دی. امریکا ته د هند بحر اهمیت ډېر زیات دی، هم له اقتصادي پلوه او هم د نورو اړخونو له نظره. امریکا پوهېږي، هندوستان داسې یو هېواد دی، چې نه یې متحد دی او نه یې تر کنټرول لاندې، خو کله چې د هندوستان داخلي حالت ته ګورو، نو حالت د تغیر په حال کې دی، نوي سیاسي او قومي ګوندونه راڅرګند شوي، کېدی شي هلته یوه نوې ائتلافي اداره جوړه شي، خو د بهرنیو اړیکو او چارو تعقیبول یوازې د صدراعظم کار نه دی، بلکې د ائتلاف د ټولو غړو نظرونه په کې مهم دي. د هندوستان او پاکستان د ستونزو په باب باید وویل شي، چې د ممبي تر پېښو وروسته دا روابط ډېر خراب شوي، خو موږ هیله لرو، چې دا روابط ښه شي. پاکستان باید پر دې پوه شي، چې د هند د صبر کاسه نوره نسکوره ده، که یوه بله حمله هم پر هند وشي، نو کېدی شي خبره نظامي جګړې ته ووځي. دا حالت امریکا ته د تشویش وړ دی، موږ کوښښ کوو، چې حالات تر کنټرول لاندې راولو. ډاکټر باګس زیاته کړه: غواړم د جنوبي اسیا ځینو ورو هېوادونو ته اشاره وکړم، دا هېوادونه واړه دي، خو ډېر مهم دي، بنګله دېش (۱۳۰) ملیونه نفوس لري، سریلانکا، (۳۰) ملیونه او

بوتان (۲۲۰۰۰). دا هېوادونه ځینې یې کم نفوس لري او ځینې یې زیات، اوضاع یې ډېره پېچلې ده، د ملکي او نظامي مشرانو ترمنځ یې ستونزې دي.

نیپال: نیپال یو پاچاهي حکومت درلود، البته مطلقه پاچاهي، په پیل کې ورسره هندوستان مرسته وکړه، چې د خپل ملک دروازې د بهرنۍ نړۍ پر مخ پرانیزي، دا سې یو سیستم یې درلود، چې له پورته څخه کښته راته، سیاسي ګوندونه په همدغه حالت کې رامنځته شول، د هند له خوا پر پاچا زیات فشارونه راغلل، خلکو مظاهرې وکړې او په نتیجه کې یو پارلمان جوړ شو. ماویستانو له دې حالت څخه ګټه پورته کړه، پر (۲۰۰۱)م کال یې پاچا او د هغه کورنۍ له واکه لرې او قتل کړل. ولیعهد دیموکراسي نه غوښتله، پارلمان یې منحل کړ، دې سره په ټول هېواد کې ګډوډي پیدا شوه، ددې ګډوډۍ په بهیر کې (۱۳۰۰۰) کسان ووژل شول، سیاسي ګوندونه له ماویستانو سره موافقې ته ورسېدل، ماویستان اکثریت نه وو، خو نسبي اکثریت یې ترلاسه کړ، فکر کېږي، چې پرمختګ او موافقت ترلاسه شوی، خو تشویشونه لا شته، ماویستان اوس وسله لري او فکر کوي چې دوی انقلابیان دي، خلک ازاروي، خو خلک غواړي، چې پر ماویستانو فشار راوړي، چې خپلې کړې وعدې عملي کړي او خلکو ته ولسواکي ورکړي.

بنګله دېش: بنګله دېش له نیپال څخه توپیر لري، په بنګله-دېش کې سیاسي ګوندونه د قدرت لپاره مبارزه کوي، د پوځ رول په کې هم مهم دی. کله کله حالات داسې شي، چې دیموکراسي ته په کې خطرونه او ګواښونه پېښېږي.

سریلانکا: پر ۱۹۴۷م کال یې له انګلیس څخه خپلواکي ترلاسه کړه، ډېر کلونه کېږي، چې د حکومت او تامیل پړانګانو ترمنځ جګړه روانه ده. بشري حقونه او ولسواکي په کې له ستونزو سره مخ ده.

بوټان: تر ۱۹۷۰م کال پورې یو تړلی هېواد و، نفوس یې ډېر کم دی، ستونزې په کې پېښېږي، ځینې هېوادونه په کې مداخله کوي.

مالدیف: مالدیف (۱۲۰۰) جزیرې لري، دلته هم د بېلابېلو ستونزو له امله د دیموکراسۍ پر وړاندې خنډونه وي.

پروفیسور باګس د خپلو خبرو د نتیجې په توګه وویل: د جنوبي اسیا د هېوادونو داخلي مشکلاتو ته په کتنې سره، داسې ښکاري، چې په دې هېوادونو کې ولسواکي تر فشار لاندې ده.

ددې پروفیسورانو تر خبرو وروسته پوښتنو او ګروېږنو ته وار ورسېد. د جنوبي اسیا د ځینو هېوادونو لکه سریلانکا، بوټان او نیپال په اړه له پروفیسور باګس څخه پوښتنې وشوې، په تېره بیا په نیپال کې د هندوستان د مداخلې په هکله،

پروفیسور باګس دپلوماتیک ځوابونه ورکړل. له علي احمد جلالي څخه د افغانستان په اړه ګڼې پوښتنې وشوې، چې مهمې پوښتنې په کې دا وې:

۱- د یوه عربي هېواد استازي، چې د پوښتنې پر وخت یې ځان معرفي نه کړ، پوښتنه وکړه، چې یوازې له ((بچه سقاو)) پرته د افغانستان ټول پاچایان پښتانه تېر شوي وو، نو که اینده کې یو ناپښتون پاچا شي، افغانستان کې به کشمکش نور هم زیات نه شي؟

۲- یو بل برخوال پوښتنه وکړه، چې طالبان سیاسي پروسې ته داخلېږي که نه؟

۳- د بنګله دېش استازي (نظام احمد) وویل: طالبان باید تشویق شي، چې سیاسي پروسه کې شامل شي.

۴- د پاکستان استازي (طارق چوهدري) وویل: تاسو وویل چې د طالبانو په پرځولو کې ډېرو کمو عسکرو (۱۵۰) تنو ګډون کړی و. په داسې حال کې چې امریکایانو پر افغانستان په ملیونونو ټنه بمونه وغورځول، امریکایانو له ډېرې درنې او قوي وسلې څخه کار اخیستی دی. بل تاسو ولې جنګسالاران په حکومت کې شامل کړل؟

پر پورتنیو پوښتنو سربېره څو نورې پوښتنې هم مطرح شوې، خو د پوښتنو غټه برخه همدا وه.

جلالي صیب هرې پوښتنې ته جلا جلا ځواب ونه وایه، همداسې یې ټولې پوښتنې ځواب کړې. د یوه ناپښتون جمهور

رئیس یا پاچا د پوښتنې په باب یې وویل: افغانستان کې دا خبرې ډېرې سمې نه دي، چې څوک د کوم قوم دی، مقصد چې افغان وي. خلک له حکومته خدمات غواړي، چې د هغو د ژوند ضرورتونه پوره کړي، خو بیا هم که د افغانستان جمهور رئیس یو پښتون وي، ښه به وي. په سیاسي پروسه کې د طالبانو د شراکت په باب یې وویل: اصلي خبره داده، چې په پیل کې طالبان دومره قوي نه وو، لکه دا اوس چې دي، ددې وجه داده، په هغو سیمو کې، چې اوس په کې طالبانو زیات ظهور کړی، هلته ټولنیز او عمراني خدمات ونه رسېدل، یو شمېر حکومتي اشخاصو هم خلکو سره سمه وضعه ونه کړه، ملي پولیس هم نه وو، چې د خلکو د سرومال امنیت وساتي، نو دلته په سیمه کې د واک خلا رامنځته شوه، طالبانو له دې خلا څخه د خپل فعالیت لپاره ګټه پورته کړه. بله خبره داده، چې خلک د خپل ځان د خوندیتوب په خاطر اړ دي، چې د وسلوالو کسانو مخالفت ونه کړي. که چېرې ملي پولیسو او نورو دولتي ځواکونو هلته په کلیو او سیمو کې د خلکو امنیت خوندي کړی وای، دا حالت نه پیدا کېده. په سیاسي پروسه کې د طالبانو د ګډون په باب باید وویل شي، چې که خلکو ته ټولنیز خدمتونه ورسول شي، عمراني پروژې پیل شي، خلکو ته کار او شغل پیدا شي، نو خلکو کې بیا د طالبانو نفوذ کرانېږي، خو د دې اقتصادي پروژو تر څنګ د ملي پوځ تقویه کول هم په کار دي، ځکه چې کله کله مخالفتونه داسې نه وي، چې حتماً دې

سیاسي حل لارې ولري، که دواړه طرفه پر سیاسي خبرو مشکل ولري، نو بیا قوي ته هم اړتیا لیدل کېږي. د علي احمد جلالي له خبرو داسې بریښېده، چې دی د یوې ګډې سیاسي او پوځي حل لارې پلوی دی.

د پاکستان د استازي د پوښتنې په ځواب کې علي احمد جلالي وویل: د دې دومره کمو عسکرو له یادولو څخه زما هدف دا و، دا په ډاګه کړم، چې نه یوازې بهرنۍ نړۍ د طالبانو مخالفه وه، بلکې خپله ولس یې هم مخالف و. طالبانو د وسلې په زور پر خلکو حکومت کاوه. د طالبانو پر وړاندې همغه مهال هم وسلوال مخالفتونه وو، تاسو ولیدل چې هغه مهال پر ډېر کم وخت بسته ښارونه سقوط شول، طالبان په کلیو او باندو کې خواره شول. جلالي څرګنده کړه، چې که د طالبانو پر وړاندې کورني مخالفتونه نه وای نو طالبانو دومره ژر ماتې نه خوړله.

✹✹✹

پر محلي وخت د ماسپښین پر دوه نیمو بجو د سیمینار دا برخه پای ته ورسېده او تر یوې وقفې (چای څښلو) وروسته ګروپي کار ته لاړو.

ګروپي کار: ګروپي کار له معمول سره د پروفیسور مختیاري په مشرۍ پیل شو. البته هر ګروپي کار د همغه

ګروپمشر تر چتر لاندې پیلېده، معمولاً ګومې موضوعګانې چې په ورځنیو بحثونو کې مطرح کېدلې، پر همغو بیا بحث کېده او دې کار هغو کسانو ته چې په عمومي غونډو کې ورته د خبرو یا پوښتنو زمینه نه برابرېده، د بحث او خبرو زمینه برابروله.

په دې ګروپي کار کې د منځني ختیځ په شخړه کې د سعودي عربستان، مصر او عربي متحده اماراتو پر رول بحث وشو. د اسرائیلو او فلسطین پر موضوع له هر پلوه بحث وشو، په منطقه کې د ایران پر نقش خبرې وشوې او د افغانستان پر موضوع بحث وشو. نورو برخوالو هم د افغانستان پر موضوع رڼا واچوله، خو ما افغانستان ته د امریکایانو تر راتګ وروسته پر غتو

تېروتنو بحث وکړ. ما په دې بحث کې دغو څو تېروتنو ته ګوته ونیوله:
۱- یوې جنګې ډلې د بلې جنګې ډلې ځای ونیو، مانا دا چې ښه بدیل جوړ نه شو.
۲- د ایران رول او مداخله په افغانستان کې تر حده زیات شول.
۳- عربي نړۍ په تېره بیا سعودي عربستان ته مناسب رول ورنه کړای شو.
۴- بله غټه تېروتنه دا وشوه، چې پر جنګسالارانو ډېره ولګول شوه او تراوسه لا هم دا لړۍ روانه ده.
اوس افغانستان ته غټ خطرونه کوم دي!
۱- جنګسالاران
۲- طالبان
۳- د مخدره موادو کاروباریان
۴- اداري فساد.
ګروپي کار نږدې یو ساعت دوام وکړ، پر شپږو بجو او پنځه لسو دقیقو د هوټل پر لوري روان شو.

د سیمینار درییمه کاري ورځ

د فبرورۍ ۲۲مه نېټه د پنجشنبې ورځ سهار بیا له معمول سره سم پر ټاکلي وخت له هوټله د سیمینار ځي پر لوري وخوځېدو، یو څو دقیقې په لاره کې ترافیکي ستونزه وه، خو بیا هم هلته ترافیکي ستونزه ډېره زیاته نه او ږدېږي، ډېرې متبادلې لارې وي، پر ټاکلي وخت سیمینار ځي ته ورسېدو، اوس نو د سیمینار ټول برخوال، یو له بل سره ښه بلد شوي دي، په لاره کې د ټوکو او ټکالو مجلس ګرم وي. په ننني بحث کې ډاکټر ډبلیو ام جي اولسون Dr.W.M.J.Olson چې د نیسا د ستراتیژیکو مطالعاتو یو پروفیسور دی، د امریکا پر حکومت او سیاسي جوړښت باندې خبرې کوي، د سیمینار لارښود هم دی، خو متقاعد ایمبې مایکل لیمون (AMB.(ret) michaelleomon) یې ویناوال دی. دی هم ددې مرکز یو پروفیسور دی. خو مخکې تر دې چې ډاکتر اولسون خبرې پیل کړي، مایکل لیمون د نن ورځې پروګرام تشریح کړ او د سبا ورځې د پروګرامونو په هکله یې هم معلومات ورکړل، دا یې هم وویل چې سبا د امنیت شورا دفترونه ګورو او هلته به له ځینو چارواکو سره ګورو.

ډاکتر اولسون خپلې خبرې پیل کړې، ده په پیل کې دوه ټکي راونیول: ۱- د امریکا متحده ایالاتو تاریخ، ۲- امنیتي مسایل.

ده اویا کاله دمخه د امریکا حکومت اداري حالت تشریح کړ. ده وویل: زه او نور خلک نه پوهېږو، چې امریکا دا اوسنی شکل څنګه غوره کړ؟ اوس هم ډېر خلک نه پوهېږي، چې دا تشکل څنګه جوړ شو؟ د امریکا دولت درې څانګې لري، د دولت په راس کې څوک نه شته، دولت یو لارښود نه لري، ځکه چې له درېیو څانګو څخه جوړ شوی دی. ټول دولت (۲۰۰۰) انتخابي غړي او د ملي شورا (۵۵۲) غړي لري او د امنیت شورا غړي لري، که غواړو د دولت پر جوړښت پوه شو، نو باید اول پیل ته لاړ شو. پر ۱۷۸۷م کال د امریکا لپاره لومړنی اساسي قانون جوړ شو، هغه وخت د امریکا ټول نفوس ۴،۱۵ ملیونه تنه و، خو اوس د امریکا ټول نفوس درې سوه (۳۰۰) ملیونه تنه دی. ۲ ملیونه کیلو متره مساحت یې درلود، چې زیاته برخه یې د انګلیسانو تر تسلط لاندې وه، یانې یو خپلواک دولت نه و، د وخت په تېرېدو سره خلکو د انګلیسانو پر ضد قیام وکړ، په پیل کې (۱۳) ایالتونه سره متفق شول، خو نه پوهېدل، چې ملي یا مرکزي حکومت څنګه جوړ کړي، دا هغوی ته یوه غټه ستونزه وه. په پیل کې یې فکر وکړ، چې یو پارلماني سیستم جوړ کړي،

هغه وخت ټول واک کانګرس سره و ؛ پر قضا يې هم لاس بر و ، حکومتونه هم په ايالتي ډول وو ، مرکزي حکومت ډېر کمزوری و. همدا وخت و ، يو کنفرانس يې جوړ کړ ، چې بايد يو قوي مرکزي حکومت جوړ شي. په دې کې د استقلال اعلاميه ډېره مهمه وه ، په دې اعلاميه کې راغلي وو ؛ د اتباعو په توګه موږ حق لرو ، چې خپل حکومت جوړ کړو او دا حق موږ ته الله تعالی راکړی دی. دويم سند اساسي قانون و ، چې ايالاتي حکومتونه په کې هم په پام کې نيول شوي وو او مرکزي حکومت هم. له ۱۷۰۷-۱۷۱۹ پورې د ويرجينا ايالت مستعمره و ، دا وخت اکثره ايالتونه مستعمره وو. ايالتي حکومتونه يې لرل.

د اساسي قانون اساسات په دې ډول کېښودل شول. زموږ اکثره چارواکي انتخابي دي ، ځکه خلک بايد همېشه د انتخابولو حق ولري. اوس نو دولت څلور ستنې لري ، چې يوه برخه يې خلک دي.

په اساسي قانون کې راغلي: ((موږ د امريکا خلک)) نو ځکه د قدرت او مشروعيت سرچينه همدا خلک دي. که څه هم د امريکا حکومت يو ځوان حکومت دی ، خو د حکومتوالی له مخې پخوانی دی. يو ځل بېرته پخوا يا تېر حالت ته ګرځو. قانون څنګه جوړ شو؟ په پيل کې خلکو فکر کاوه ، چې تر حکومته بهر بايد داسې يوه سرچينه وي ، چې حکومت کنټرول کړي ، د اساسي قانون د مادو د تغير لپاره بايد يو پېچلی سيستم جوړ شي ، دولت بايد جلا او مشترک ځواکونه ولري ،

خلکو فکر کاوه، چې که حکومت د خلکو له خوا کنټرول نه شي، نو کېدی شي د یوه (مخرب) بڼه خپله کړي. اساسي قانون درې برخې په ګوته کړې: مقننه قوه، اجرائیه قوه او قضائیه قوه.

د اساسي قانون لومړی مادې کانګرس رامنځته کړ، پر هغه وخت یوه اندېښنه دا وه، چې د حکومت مشر باید د یوه پاچا یا زعیم بڼه ولري، د خلکو قوت کانګرس سره و، نو ځکه خو د مقننه او قضائیه قوې ترمنځ همېشه کشمکش و او تراوسه لا هم دی. اساسي قانون د سیاسي ګوندونو یادونه نه وه کړې، خو اوس دوه لوی ګوندونه شته، دا یو میکانیزم دی هغه وخت په پارلمان کې د بېلابېلو کمېټو یادونه نه وه شوې، خو اوس بېلابېلې کمېټې هم شته. فکر کېده چې له حکومت څخه د موثر کار اخیستلو وسیله داده، چې د خلکو له خوا کنټرول شي، اساسي قانون وایي: ((دا د خلکو حق دی چې له حکومته شکایت وکړي او کانګرس ته لاړ شي او قوانین بدل کړي.)) دا اندېښنه پخوا هم وه، چې که د دولت یوه برخه قوي شي، نو بله برخه به ډېره کمزورې شي، لابینګ (دلالي) یوه بله لاره ده، چې کانګرس هڅوي په قوانینو کې بدلون راوړي، پانګه یا بودجه د کانګرس په لاس کې ده، مالیات چې راټولېږي دا د کانګرس په لاس کې دي، همدا کانګرس دی، چې دولت ورته خپله کلنۍ بودجه وړاندې کوي او کانګرس یې منظوروي، نو ځکه حکومت باید د (لابینګ) له لارې پر کانګرس فشار راوړي،

چې کلنۍ بودجه ورته منظوره کړي. بلهاوونۍ تاسو کانګرس ته ځئ او هلته به له نږدې کانګرس وګورئ !

ورپسې پروفیسور ام بي مایکل لیمون چې د سیمینار ددې برخې ویناوال هم و، خبرې وکړې، ده د امریکا د نن ورځې حالات تشریح کړل، ویې ویل: تاسې به تېره سه شنبه په کانګرس کې د جمهور رئیس بارک اوباما خبرې اورېدلې وي، ما هم اورېدلې

دي، ما د هغو خبرو ځینې برخې یادښت کړې، دلته پرې خبرې کوم. په اساسي قانون کې د حکومت د نقش پر سر هم ډېرې خبرې شوي، چې څه نقش لري او څه نقش باید ولري. دا مناقشې پخوا ډېرې نه وې. په پخوانیو امپراليستي هېوادونو کې هم د سرحداتو، مالیاتو او د خلکو د ورځني ژوند په باب ډېر بحثونه شوي، هغه وخت هم د ټولو یو نظر نه و. هر کله چې د حکومت د نقش په باب خبرې شوي، نو دا بحثونه خلاص شوي نه دي او تراوسه پورې یې دوام کړی دی. پر ۱۹۳۳م کال د (روزلت) له وخته بیا تر ننه پورې، په قوانینو کې تغیرات راغلي دي. کله چې دوی کانګرس ته مراجعه کړې، نو دا تغیر او تحول په کې

راغلی دی، خو په اساسي قانون او نورو قوانینو کې چې هر ډول تغیرات راغلي، ټول د خلکو په خوښه راغلي دي. دلته په امریکا کې پانګه او اقتصاد هم ډېر رول لري، په ټاکنو کې ډېرو پیسو ته اړتیا ده، د اوباما تر وروستۍ وینا د مخه د هغه محبوبیت ۲۳ سلنه و، خو د هغه د جذابي وینا له امله ۸۰ سلنه شو. د جمهور رئیس سټایل، کلمات او مباحثات او د ادا طریقه ددې سبب شول، چې د ده ددې وروستۍ بیانیې له امله دده محبوبیت زیات شي. نه یوازې د دیموکراتانو، بلکې د ټولو خلکو لپاره یې یوه مثبته وطنپالنه په بیانیه کې څرګنده کړه، داسې هېوادپالنه چې تنګنظري په کې نه وه، داسې کلمات یې کارولي وو، چې جمهوري غوښتونکو او دیموکراتانو دواړو ورته لاسونه پړکول.

جمهوري غوښتونکو پر انفرادي مسولیت زیات ټینګار کاوه، خو اوباما داسې کلمات کارولي وو، چې دوی د خپلو پروګرامونو لپاره تعبیرولای شول. دې پروفیسور زیاته کړه: د جمهوري غوښتونکو یو ځوان وایي: احساس یې کړه د اوباما په خبرو کې هغه څه شته، چې ده یې غوښتنه کوله. پروفیسور (مایکل لیمون) زیاته کړه: خلک داسې یو حکومت غواړي، چې انرژي ولري، اقتصادي بازار ښه کړي، د عامه باور مسئله ډېره مهمه ده، د پانګوالو د باور مسئله هم ډېره مهمه ده. د سیاستوالو پر خبرو ډېر باور نه کېږي، خلک پرې باور نه کوي، د سیاسي ګوندونو داخلي روابط هم ډېر مهم دي، نه یوازې د

دوو لویو مختلفو ګوندونو، بلکې د مشرانو او ولسي جرګو د غړو ترمنځ هم مشکلات او اختلافونه شته، د کانګرس د مشرې نینسي پلوسي او د هغې د مخالفینو ترمنځ هم اختلافونه شته، ځینې وکیلان وایي چې موږ د بارک اوباما استازي نه کوو، موږ غواړو د خلکو استازیتوب وکړو. خپلې خبرې رالنډوم، ځینې وایي چې د جمهور رئیس بیانیه ۹۳ سلنه پر داخلي مسایلو او ۷ سلنه پر بهرنیو موضوعاتو راټوله وه. جمهوري غوښتونکي غواړي له همدې موضوع څخه ګټه پورته کړي، چې ولې اوباما بهرنیو مسایلو یا پالیسۍ ته کم پام اړولی دی، خو د امریکا خلکو ته اوس داخلي مسایل ډېر مهم دي. ((د تروریزم ضد جګړه)) کلمه کمه کارېدله، د افغانستان او عراق د ((امنیت)) کلمه استعمالېدله. درې ټریلونه ډالر په کار دي، چې اوباما یې باید اوس تر ټاکنو وروسته پر لومړیتوبونو ولګوي. اوباما په خپله بیانیه کې د ښوونې او روزنې، صحي خدماتو، انرژۍ او د ټولنې د نورو برخو په باب هم خبرې وکړې. خو ددې ټولو لپاره اوباما پیسو ته اړتیا لري، له انرژۍ څخه ګټه اخیستنه مهمه ده. د ریچارج یا دویم ځلي انرژي په باب فکر په کار دی. د ایران او عراق ستونزې او نورې موضوعګانې بیا له سره تعریفېږي، بیا بهرنۍ پالیسي ورته جوړېږي او بیا عملي کېږي. نوی اداره کې چې کوم کسان راغلي، ټول باتجربه کسان دي، ،خو بیا هم موږ باید ډېر ژر خپل قضاوت و نه کړو. ځکه دا اداره ډېره ځوانه ده.

دې پسې پروفيسور اولسون په ټوکو کې وويل: زه تراوسه په دې نه يم بريالی شوی، چې کانګرس تعريف کړم، نو که تاسو ته مې يو فکر درپيدا کړی وي، نو موږ به موفق شوي يو. اوس نو که تاسو څه پوښتنې لرئ، مهرباني وکړئ، موږ ستاسو په خدمت کې يو.

د سيمينار له برخوالو څخه يو تن پوښتنه وکړه چې تاسو وويل: حکومت پر کانګرس باندې د لابينګ له لارې خپل تاثير لري ايا دا تاثير د خلکو پر ژوند مثبت اغېز کوي که منفي؟

د سيمينار يو بل برخوال وپوښتل: دا نوې اداره به د خپلو نويو او ښو پرېکړو له لارې پر امريکا او د نړۍ پر نورو هېوادونو څه تاثير ولري؟

پروفيسور اولسون وويل: موږ غواړو داسې يو سيستم ولرو، چې د ټولو خلکو نظرونه په کې وي او د هغو له مشترکاتو څخه يو څه راوباسو او بيا هغه عملي کړو. لابينګ زيات تاثير لري، ويل کېږي، چې اسرائيل ډېر ښه لابينګ لري او ډېر تاثير لري، خو داسې نه ده، تاثير لري، خو ډېر نه، نور ډېر شرکتونه دي، چې هغوی هم ډېر ښه لابينګ لري، لابينګ يوه پېچلې پروسه ده.

پروفيسور ليمون وويل: ډېرې باريکۍ شته، دا نوی جمهور رئيس داسې دی، چې د هېچا نه دی، خو د هر چا دوست دی، کوښښ کوي، چې ځانته زيات مينوال پيدا کړي او کار وکړي، د انرژۍ په برخه کې غواړي بيا غبرګوونکې بيا ځلي (ريچارج)

انرژي وکاروي. لکه بادي ، لمريزه او نوره انرژي، همدارنګه غواړي د تېلو او ګازو پرځای د انرژۍ نورې سرچينې پيدا کړي، د تېلو په برخه کې نه غواړي له تېل شتمنو هېوادونو څخه غچ واخلي، بلکې غواړي نورې لارې چارې هم پيدا کړي.

د سيمينار د يوه بل برخوال له خوا يوه بله پوښتنه دا سې مطرح شوه: سياسي بحثونه اکثره تر ټاکنو دمخه زيات وي، خو کله چې ټاکنې پايته ورسي، دا ډول بحثونه هم کم شي، دلته به دا بحثونه دوام پيدا کوي که نه کمېږي به؟

د پروفيسور اولسون ځواب:

د کانګرس بحثونه لايتناهي دي؛ هېڅ وخت پايته نه رسېږي.

د يوه برخوال له خوا دا پوښتنه مطرح شوه: وايي د امريکا سيستم څکه ښه دی، چې په پيسو چلېږي، ټاکنې په پيسو ګټل کېږي، رسنۍ په پيسو اخيستل کېږي، مانا دا چې دلته پيسې ډېرې مهمې دي.عامه افکار يانې څه؟

په پای کې خو پرته له دې هم همدا دوه ګوندونه دي، يو به يې ګټي، دريمه نظريه نه شته، خلک مجبور دي له همدې دوو څخه به يو ټاکي. په دې باب تاسو څه وايئ؟

ځواب: پيسې طبعاً مهمې دي، که تاسې د کانګرس غړي وګورئ، هغوی هم پيسې غونډوي، خو نه په مستقيم ډول، د کولمبيا ايالت به يې بېلګه وړاندې کړو، يو وکيل و، چې لومړی يې د الوتکو د يو قرارداد مخالفت کاوه، خو کله چې وويل شول کولمبيا ته دې الوتکې ورکړای شي، چې دی د

همدې ولايت و، نو ځکه يې بيا د قرارداد ملاتړ وکړ. پيسې مهمې دي؛ موقعيتونه نږدې کوي، خو په پای کې يوازېنۍ وسيله پيسې نه دي.

جمهوري غوښتونکي او ديموکراتان دوه مختلف قطبونه دي، چې بېلابېل تمايلات لري. د نورو ګوندونو کانديدان هم شته، خو زياتې رايې يې نه دي اخيستي، تر اوسه پورې کوم منظم تشکيلات نه لري، هغوی لا تراوسه پورې دې حالت ته نه دي رسېدلي. اوباما د خپل کمپاين پر وخت د انټرنيټ له لارې دومره ډېرې پيسې ترلاسه کړې، چې ټول سياسيون يې ګنګس کړل. د خلکو پيسې کمې وې، خو څرنګه چې پيسې زياتو خلکو ورکړې وې، نو ځکه ډېرې زياتې شوې، دا د پيسو راټولولو نوې طريقه وه، چې د انټرنيټ له لارې ترسره شوه. اوباما اوس هم د انټرنيټ له لارې له خلکو سره په تماس کې دی، له هغوی څخه پوښتنې کوي، د هغوی نظرونه اوري، دا بېخي نوی کار دی. پر دې وخت د يوه هېواد استازي له خوا دوه پوښتنې مطرح شوې، خو ومې نه کړای شول، د هغه نوم هغه وخت سم ثبت کړم، دا پوښتنې دا دي:

۱- تاسې د اوباما توصيف وکړ، نورې نړۍ کې هم خلک غواړي اوباما بريالی شي، يو وخت يو څوک محبوبيت لري، خو دا محبوبيت هغه وخت دوام پيدا کوي، چې د هغه شخص پاليسي تطبيق شي، خو که ناکامه شي، نو محبوبيت يې هم له منځه ځي؟

۲- امریکا پخوا پر بشري حقوقو او سولې د بېر ټینګار کاوه، خو اوس یې دومره نه کوي، علت یې څه دی؟

له دوو پروفیسورانو څخه یوه ځواب ورکړ:

موږ پاچا نه ټاکو، جمهور رئیس انتخابوو، نو چې داسې ده، بیا یې تخریبولای هم شو، اوباما چې اوس تائیدوو، دا نو دده کارونو پورې اړه لري، بیا یې د تخریب مرحله هم شروع کېږي. اوباما د (روزولت) له وخته راهیسې بې سابقه کارونه کړي دي. ناکامي هم کله کله له ناچارۍ وي، دی هم خپل دا محبوبیت تر اخره نه شي ساتلای.

د پاکستان استازی (اقبال چوهدري) پوښتنه وکړه: ولې ښځو ته سم حق نه ورکول کېږي، چې ولسمشره شي؟

ځواب: موږ انتخابات لرو، نه انتصابات، هر څوک چې د خپل ګوند له خوا کاندید شي، د همغه ملاتړ کوي، وګورئ اوباما یو تور پوستی دی، جمهور رئیس شو. د جمهور رئیس په توګه د ښځې انتخاب هم له خوب او خیاله لرې خبره نه ده.

د اردن د استازي پوښتنه: تاسې مخکې د امریکایانو د هېوادپالنې یادونه وکړه، خو مخکې پر یو وخت د ویتنام د جګړې یو امریکایي اتل په ټاکنو کې ماتې وخوړه، د دې علت څه دی؟

د دې پوښتنې په ځواب کې پروفیسور اولسون وویل: د جمهور رئیس بوش او د اوباما حالت توپیر کوي، نو ځکه قضاوت پرې هم توپیر کوي. د بوش پر وخت پر امریکا برید

وشو (۳۰۰۰) کسان په کې له منځه لاړل، دا اوس پر موږ حمله نه ده شوې، اوس له یوه دښمن سره په مقابله کې یو، د هر جمهور رئیس ارزونه د همغه وخت د حالاتو په مقایسه کېږي.

د یوه بل برخوال پوښتنه: اوس حالات ښه دي، خو د بوش د ادارې تېروتنې باید هېرې نه کړو. بوش داسې فکر کاوه، چې هغه نه یوازې د امریکا، بلکې د ټولې نړۍ جمهور رئیس دی، نو ځکه دا نړیوال اقتصادي بحران رامنځته شو. اوباما وویل: موږ باید د امریکا پخوانی مسیر ته تغیر ورکړو، نو وګورو چې څه کېږي؟

ځواب: زه د اوباما پر خبرو نه پوهېږم، چې د کوم مقصد لپاره وې، خو دده چلېنجونه له پخوانیو هغو سره توپیر لري، د بوش اته کاله تېر شول، موږ کولای شو، له پورته تر کښته پرې قضاوت وکړو، خو اوسنۍ اداره کې هېڅ شی تر اوسه روښانه نه دی. تر اوسه پورې یوازې کلمات او ویناوې دي، دا ټول یو شان نه دي، باید عمل ته وګورو. څوک د ادارو په راس کې راځي؟ عملاً ټول واک د جمهور رئیس په لاس کې نه دی. د کورنیو، بهرنیو چارو او ملي دفاع وزیرانو په غوراوي کې پخوا هم کانګرس لوی لاس درلود، ان ویل کېږي، چې د مالیې وزیر باید کانګرس ته راپور ورکړي. اصلي قوت کانګرس دی، جمهور رئیس کانګرس ته ددې کسانو وړاندیز کوي، هغوی یې یا ردوي یا یې تائیدوي.

د عراق د يو استازي پوښتنه: ويل کېږي، چې امريکا د عراق په باب خپله پاليسي بدلوي، په دې باب موږ انديښنه لرو، دا به څنګه بدلون وي؟

ځواب: يو ليکوال يو کتاب ليکلی، په دې اثر کې يې يادونه کړې، چې امريکا په ټولو ځايونو کې د خپلو عسکرو د ځای پر ځای کولو توان نه لري، سوداګريز، اقتصادي او نور مشکلات هم لري، چين، هندوستان او نور هم اوس نړيوال قوتونه دي، څه شی چې تاسې يې ګورئ، هغه دادی، چې موږ بايد له نورو سره مذاکره وکړو، همدا اوس موږ د افغانستان او پاکستان لپاره يو استازی لرو. روسيې سره بايد داسې روابط ولرو، چې همکاري يې راجلب کړو، د عراق مسئله او نور مسايل موږ اوس د منطقې په سطحه مطالعه کوو، پخوانۍ ادارې غوښتل، چې په روسيې کې يو تن سره ښه علايق ولري، خو داسې نه شي، چې هر څه پر دښمنۍ بدل شي، ځکه چې د دواړو هېوادونو علايق مختلف دي.

د يو بل برخوال له خوا پوښتنه وشوه: په امريکا کې د انتخاباتو څرنګوالی او بيا د ولس غوښتونو معيار څرنګه دی؟

ځواب: يو وکيل څخه يې پوښتنه وکړه، چې ولې دې ځان کانديد کړ؟ هغه ورته په ځواب کې وويل: يو وجدان لرم، چې زه يې وهځولم ځان انتخاب کړم، يو خلک دي، چې زه يې انتخاب کړم او بل زما افکار دي. زه بايد د دوی ترمنځ انډول ټينګ کړم. پروفيسور د يو بل وکيل بېلګه هم وړاندې کړه، ده وويل: د

امریکا په کانګرس کې د یوه ایالت یو وکیل و، دی د کانګرس د بهرنیو چارو د کمېټې غړی و، یو وخت د کیوبا او امریکا ترمنځ مناسبات ډېر خراب شول. د شوروي د مداخلې پر اساس حالات ډېر نازک حالت ته ورسېدل، ان تر دې چې نږدې وه خبره درېیم نړیوال جنګ ته ورسېږي. دا مهال وکیل د خپلې سیمې د خلکو د شکایتونو د اورېدنو لپاره هتله لاړ. یو سړي یا موکل ورته وویل، چې زه یو مشکل لرم، هغه راته حل کړه. وکیل ورته د کیوبا د مشکل یادونه وکړه، چې حالات ډېر خراب دي او نږدې ده چې خبره درېیمې نړیوالې جګړې ته ورسېږي، خو موکل یې پر دې خبرې سر ونه ګراوه او بیا یې ورته وویل چې ته نورې خبرې پرېږده، ته راشه زما د آس غم وخوره، چې په ختې کې نښتی دی. ددې مانا داده چې سیاست محلي دی، کورنیو مشکلاتو ته باید هم زیاه توجه وشي. که څه هم نړیوال مسایل مهم دي، خو یو وکیل د خپلو موکلینو د غوښتنو عملي کولو ته هم مجبور دی.

د سیمینار یو بل برخوال وپوښتل: اوباما وویل: زه بدلون راولم، په نړیواله کچه به دا څه ډول بدلون وي؟ خدای دې وکړي چې مثبت وي.

ځواب: ددې پوښتنې ځواب د اساسي قانون د بدلون له ځواب سره یوځای شو، ما (یون) ونه کړای شول، چې ددې پوښتنې مطلوب ځواب ولیکم، خو د اساسي قانون د بدلون په اړه وویل شول، چې دې اساسي قانون په خپل متن کې د بدلانه لارې

چارې په ګوته کړي دي. د دې قانون اساسي مسوده د داخلي جنګونو پر مهال ليکل شوې وه او تر هغې وروسته په کې وخت پر وخت بدلونونه راغلي دي.

ګروپي کار: تر پنځه لسو دقيقو وروسته پر لس نيمو بجو ګروپي کار پيل شو. ګروپي کار د تېرو ورځو په څېر د هر ګروپ مشر تر څارنې يا مشرۍ لاندې پيل شو. زموږ په ګروپ کې د نن ورځې پر مطرح شوي بحثونو بيا بحث وشو. په دې ګروپي کار کې په ټوليز ډول د بېلابېلو هېوادونو استازو، لکه بنګله دېش، افغانستان، ترکيې، عرب متحده امارتونو، کويټ، نيپال، عراق، مصر، سريلانکا او عمان برخه واخيسته. ځينو برخوالو د خپلو خبرو په ترڅ کې وويل چې په ننني لکچرنو ټونو يا خبرو کې د لابينګ مسئله سمه تشريح نه شوه. د ايران، اسرائيلو او شمالي کوريا په باب هم د امريکا پاليسي سمه واضح نه شوه.

پروفيسور مختياري (د لومړي ګروپ مشر) واضح کړه، چې د امريکا قوت مرکزي نه دی، بلکې د دې هېواد پر ايالتونو وېشل شوی دی؛ هر ولايت خپل خپل حکومت لري، په مرکزي حکومت کې بيا تر ټولو زيات قوت کانګرس سره دی، ځکه چې د پيسو ورکړه د دوی په لاس کې ده.

د انرژۍ په باب هم په دې بحث کې خبرې وشوې، چې ډېره مهمه ده او ډېرې زياتې پيسې مصرفوي او بيا زياته ګټه تر لاسه

کوي ګروپي بحث پر ۱۲ بجو ختم شو، یو ساعت د ډوډۍ لپاره وخت و.

د سیمینار دربیمه ورځ د ماسپښین غونډه: د سیمینار دا برخه د پروفیسور امبکریټ کریاګ ډونکیرلي Ambcret graig Dunkerley په مشرۍ پیل شوه، پروفیسور لورېنس وبلټ یې ویناوال و. په دې بحث کې د امریکا د متحده ایالاتو د ملي امنیت شورا پر جوړښت او دندو خبرې وشوې. پروفیسور کریاګ ډونکیرلي وویل: په مخکني بحث کې پروفیسور اولسون د امریکا د حکومت

پر جوړښت خبرې وکړې، خو زه غواړم څه داسې شیان ووایم چې د پروفیسور اولسون له خبرو سره توپیر لري، ځکه چې هغه خبره له پورته شروع کړه خو زه به یې له کښته پیل کړم: ورځنۍ چارې څنګه ترسره کېږي؟ کارونه څنګه پرمخ ځي؟ د دې ځای بروکراسي ډېره پېچلې ده، خو زه دومره جزئیاتو ته نه ورننوزم، په واشنګټن کې داسې کسان شته، چې تاسو ته توضیحات درکولای شي، زه نه غواړم د هغو ځای ونیسم، خو زه تاسو ته دومره معلومات درکوم، چې په عمومي ډول د یوه بهرني د پوهېدنې لپاره په کار وي. دا څو موضوعات بیانوم:

يوه ځانګړې مسئله، چې د امريکا علاقه ځانته راجلبوي داده، چې د سيستمونو ترمنځ بايد بېلانس يا انډول برابر وي. د بېلګې په توګه د اجرائيه او مقننه قواوو ترمنځ انډول، جمهور رئيس د عسکرو قومنده په لاس کې لري، خو کانګرس د پيسو د ورکړې واک لري، ځکه نو د دوی ترمنځ دايمي تشنج شته، د يو بل له همکارۍ پرته يو هم کار نه شي کولای، ځکه نو ددې ارګانونو ترمنځ همېشه رقابتونه وي. بل ايالتي او فدرالي تشکيلات دي، چې ايالتونه مستقل صلاحيتونه لري. کله چې موږ د خپل امنيت په باب فکر وکړو، نو بېروني مقصدونه مو درک کړل، پنټاګون او بهرنيو چارو وزارت ته مو پام شو، چې جمهور رئيس ته يې رپورټ ورکاوه، د سپټمبر د ۱۱مې نېټې تر پېښې وروسته مو امنيت ته پېښ خطر درک کړ، دا مسوليت اکثره فدرالي نه و، بلکې ايالتي و، لومړنی کس چې د سپټمبر د (۱۱) نېټې خطرونو ته متوجه شو، د نيويارک ښاروال و، وګورئ دا خطر څومره زيات دی. د مسوليت سرچينو ته مو څومره پام را اړوي. په بهرنيو هېوادونو کې زموږ سفارتونه راپورونه رالېږي، دا راپورونه اړوند سرچينو ته رسېږي، دا معلومات رد و بدل کېږي، د عسکرو په باب خبرې کېږي، څومره عسکر بايد له عراق څخه ووځي، ددوی په باب د نظرياتو توپير موجود دی. دا ټوله پروسه وخت غواړي. نو ځکه زموږ د سياسي جوړښت په باب پوښتنه رامنځته کېږي، دا مختلف مرکزونه بايد په مسوليت کې شريک شي، جمهور

رئیس (نیکسن) دا بروکراسي له منځه یوړه.یو تعداد خلک وایي، چې دوی د عراق په باب له ډېرې عجلې څخه کار واخیست. ما د بهرنیو چارو له وزیر سره کار وکړ. هلته دا نظر و، چې دلته کارونه کېږي، خو پرېکړه نه کېږي، یوه خبره له یوه ځایه بل ځای او له یوه چینل څخه بل چینل ته ځي، خو اساسي خبره داده، چې پرېکړه باید په سم ډول ترسره شي او پرېکړه د ټولو له خوا په ګډه وشي، که یوه پرېکړه د ټولو له خوا او په ګډه نه وي شوې، نو بیا یې عملي کول ډېر سخت کار دی. کله چې پرېکړه سمه وي، نو دا ارګانونه یې باید په عملي کولو کې مرسته وکړي.

جمهور رئیس (روزولټ) به همېشه دوو وزیرانو ته دنده ور کوله، خو یو به یې پر بل نه خبراوه، کله چې به له دواړو خواوو ځوابونه راتلل، ده بیا یو په کې انتخابوه، نو ځکه خو دی یو لوی سیاسي نابغه و. نورو جمهور رئیسانو؛ کلنټن هم ډېره څېړنه کوله، کلنټن هم ډېر مفکر و. اوباما چې زه اوس ګورم، دی هم ډېر مخکې دی، خو اوس پرې قضاوت لا تر وخت دمخه خبره ده. پروفیسور تر دې خبرو وروسته د امریکا متحده ایالاتو د امنیت شورا جوړښت او اړتیا تشریح کړل.

د امنیت شورا پر ۱۹۴۷م کال رامنځته شوه. د ملي دفاع، بهرنیو چارو وزیران، د جمهور رئیس مرستیال او نور لوړ رتبه مامورین، چې جمهور رئیس یې غواړي، ددې شورا غړي دي. د جمهور رئیس د دفتر رئیس، د جمهور رئیس معاون، د ملي

امنیت مشاور، د بهرنیو چارو وزیر، یو بل ته مشوره ورکوي، لوی درستیز او د استخباراتو رئیس مشاورین وي. یو نظامي مشوره ورکوي او بل استخباراتي معلومات ورکوي. د جمهوري ریاست لوړ رتبه مامورین او نور هم د مشورې لپاره ورتللای شي. پر ۲۰۰۵م کال په امنیت شورا کې نور تغیرات هم راغلل، اوس د ځمکنۍ بشپړتیا وزیر هم د دوی غړی کېدی شي. ایالتي لوړ رتبه مامورین ځکه د امنیت شورا غونډو ته نه راځي، چې هغوی په خپلو ایالتونو کې ډېر مصروف دي. اوس امنیت شورا (۲۰۰) تنه کارکوونکي لري. ددې شورا مشره یا جنرال سکرتره مخکې کاندولیزا رایس وه. دوی د جمهور رئیس خاص کسان دي. د ملي امنیت شورا غړي یا مهم کارکوونکي د کانګرس له خوا نه تائیدېږي، خو وزیران تائیدېږي. په ملي امنیت شورا کې داسې کسان وي چې جمهور رئیس ته ډېر نږدې وي. ددې شورا دنده داده، چې جمهور رئیس ته د پالیسۍ وړاندیزونه کوي. د وزیرانو ترمنځ همغږي رامنځته کوي. د جمهور رئیس پرېکړې او لارښوونې خپلو اړوندو وزارتونو ته رسوي، چې هغوی یې عملي کړي.

د ملي امنیت شورا رئیس کار سخت دی، ځکه چې وزیران زورور دي لکه (کیسنجر) چې د (نیکسن) مشاور و، خو د بوش پر وخت د امنیت شورا مشاور یوازې د مشاور رول درلود، نه اجرایي ځواک. اوباما لا د امنیت شورا په برخه کې تراوسه څه نه دي کړي، کېدی شي په دې ورځو کې معلوم شي.

بوش فکر کاوه، چې کاندولیزا رائیس یوازې مشاوره ده، نه د ټولو وزیرانو قومندانه، دا هغه وخت ماته معلومه شوه، چې ده وویل: ((رائیس وینا کوي خو عمل نه کوي))، خو اوس اوباما کېدی شي، دې شورا ته زیات رول ورکړي. د رائیس ترڅنګ، دفاع وزیر رمزفیلډ، د بهرنیو چارو وزیر او نور کېناستل. ځینې وزیران خپله د جمهور رئیس پر ضد وي، نو که د امنیت شورا رئیس تکړه نه وي، دا وزیران به څوک کنټرولوي؟ جمهور رئیس کلنټن ته به د بهرنیو چارو، د ملي دفاع وزیرانو مشوره ورکوله، هغه به اوربدله، بیا یې خپله پرې فکر کاوه، خو ټول کسان د تصمیم یا پرېکړې قوت نه لري، نو ځکه باید د ملي امنیت یو قوي مشاور ولري.

د جمهور رئیس په دفتر کې نورې کمېټې هم شته، لکه د پالیسۍ د همغږۍ کمېټه، د پرسونل کمېټه، چې دا ټولې د سکرتریت په کچه دي. لوی درستیز تقریباً هره ورځ سپینې ماڼۍ ته ځي، ځکه چې اکثره پرېکړې همده سره وي. د بهرنیو چارو، دفاع وزارتونو او سپینې ماڼۍ ترمنځ موازنه او رابطه به څوک تامینوي؟ همدا د ملي امنیت شورا یې باید تامین کړي.

د ملي دفاع وزارت جوړښت څه ډول دی؟ په امریکا کې دفاع وزیر همېشه یو ملکي شخص وي، بحري، ځمکني، هوايي او نور پوځونه هر یو خپل خپل وزیر لري، دوی د جنګ چارې پرمخ بیايي، دفاع وزیر جمهور رئیس ته راپور ورکوي. لوی درستیز

هم د مشاور په توګه کار کوي، نور جنګ د جګړې په ډګر کې عملاً د قومندانانو له خوا پرمخ وړل کېږي. لوی درستیز په یوازې ځان دا پرېکړه نه شي کولای، چې دغه او هغه ځای ته عسکر ورولېږي، دی باید د ټولو او عمومي قومندانانو نظرونه راټول او د ملي امنیت شورا ته یې وړاندې کړي. دا نظریات بیا کانګرس ته ځي، چې هغوی ورته پیسې منظورې کړي. دوی باید کانګرس قانع کړي، چې هغوی ورته پیسې منظورې کړي. ملي امنیت شورا یوه ستراتیژي لري، چې په انګلیسي او عربي ژبه یې متنونه شته، دې ستراتیژۍ کې هر څلور کاله وروسته یو څه تغیرات راځي، البته دا د جګړې پالیسي نه ده. دا په هرو څلورو کلونو کې د همغه جمهور رئیس امنیتي پالیسي ده، چې په نړۍ کې څه کوي؟ دا ستراتیژي بیا بېلابېلو وزارتونو ته ځي او هغوی بیا د همدې له مخې خپله ستراتیژي جوړوي. د دوو کلونو په بهیر کې بیا د ملي دفاع وزارت نظامي ستراتیژي جوړېږي، چې څنګه یې عملي کوي. بیا نورې ستراتیژۍ لکه د ترهګرۍ پر ضد ستراتیژي، د استخباراتو ستراتیژي او نورې په لسګونو ستراتیژۍ جوړېږي. د لوی درستیز لپاره هم یو لارښود جوړېږي، چې دا هم خپله د جمهور رئیس د اجنډا مطابق وي.

تر دې خبرو وروسته یو ځل بیا پوښتنو او ګروېږنو ته وار ورسېد.

یو برخوال پوښتنه وکړه: د جمهور رئیس د دفتر او ملي امنیت شورا ترمنځ څه توپیر موجود دی؟ ځکه دا دواړه د جمهور رئیس کارونه پرمخبیایي؟

ځواب: د ملي امنیت شورا کارونه سیاسي اړخ لري او د جمهور رئیس دفتر هغه اکثره تخنیکي. د جمهور رئیس د دفتر دنده داده، چې ټولو هغو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي چې د کانګرس له خوا یې احتمال وي، که د یو کار لپاره ډېر ښه تصمیم هم وي، خو چې کانګرس پیسې ور نه کړي، نو ګټه به یې څه وي؟

د حکومت ډېره لویه برخه د امنیت شورا پالیسۍ سره ډېر سروکار نه لري، خو د جمهور رئیس دفتر د جمهور رئیس ورځني کارونه پرمخوړي او د حکومت د بېلابېلو ارګانونو ترمنځ هماهنګي رامنځته کوي. ملي امنیت شورا عملیات نه اجرا کوي، نظریات ورکوي. د جمهور رئیس (رونالډ ریګن) پر وخت د امنیت شورا له ایران سره یوه معامله کړې وه، چې غټ جنجال ترې راپیدا شو. داسې فکر مه کوئ، چې سپینه ماڼۍ کې خلک له مریخه راغلي دي، داسې نه ده، د دفترونو اتاقونه یې زموږ تر دې درسي خونې هم بدتر دي، دا پرې ډېر شرف لري.

یو بل برخوال خپله پوښتنه داسې مطرح کړه: دا چې موږ له تاسې څخه پوښتنه نه کوو، دا ددې مانا نه لري، چې موږ پرې پوه نه شو، بلکې دا داسې یو مغلق سیستم دی، چې زموږ د هېوادونو پر درد هېڅ نه لګي!

ځواب: ربښتیا هم دا یو نوی امریکایي سیستم دی، پېچلی دی، تر دویم نړیوال جنګ وروسته امریکایان مجبور شول، دا سې یو سیستم جوړ کړي، چې جمهور رئیس د عاجل تصمیم پر وخت له امنیت شورا سره مشوره وکړي.پر دې وخت ما (یون) پوښتنه وکړه، که د نړۍ په کومه برخه کې تاسې یو عاجل اقدام ته اړ شئ نو دا اوږده بروکراسي پرې له څو تطبیقوئ، نو مقابل طرف به پر تاسو ډېر مخکې شوی وي؟

ځواب: مهمه نه ده، چې دا ټول مراحل ووهي، اکثره شیان چې موږ دلته تشریح کړل عاجلو مسایلو کې کېدی شي د وخت فشار په پام کې ونه نیول شي، مرستیالان او نور هم کولای شي د ټلیفون له لارې اقدامات وکړي. د کلنټن پر وخت د بهرنیو چارو وزیر له هغه سره هره ورځ شخصي مجلس درلود ، پرېکړه یې نه کوله، خو مشوره یې ورکوله، زموږ پېچلی سیستم دا مانا نه لري، چې تاسو فکر وکړئ پرېکړه ژر نه شي ترسره کېدلای.

د ماسپښین غونډې دویمه برخه: د چای لپاره تر یو پنځه لس دقیقه یي ځنډ وروسته دویمه برخه پیل شوه. په دې برخه کې دوو نجونو پېغلې جوهاني بېرج Ms.Johanne Berge او پېغله جولیي اریغیتي ms. Julie

Ms.Johanne Berge

arrighetti راغلې، لومړی يې مشره او بيا دويمه راغله، لومړی يې د سبا ورځې پروګرام تشريح کړ او بيا يې د نيسا سنټر د وېبسايټ په باب معلومات ورکړل. رښتيا هم د نړۍ په کچه ډېره لوړه او له معلوماتو ډکه وېبپاڼه وه. د نړۍ د هر ګوټ، پېښې او هر ډول مسايلو په باب په کې معلومات ځای پر ځای شوي وو.

ددې وېبپاڼې له لارې دې د نړۍ هرې مشهورې ورځپاڼې ته لاره پيدا کولای شوه، هر ډول نوي معلومات دې د هغو له نېټه ليک سره ترلاسه کولای شول، ښه خبره لا په کې دا وه، چې نوي معلومات له زړو هغو سره يوځای کېدل او د معلوماتو يو ښه زېرمتون يې جوړ اوه، په دې ډول هر څوک کولای شي، يوه موضوع له پيله بيا تر دې دمه، پر هر اړخيز ډول وڅېړي او مطالعه يې کړي. ما چې د دوی وېبپاڼه وکتله او بيا دومره نوي او ګڼ معلومات او بيا مې خپله ټولنه ورسره مقايسه کړه، نو ((ډېر تفاوت دی په انسان کې د مانا په لحاظ))، پرته له دې چې خپل هېواد له دې حالت سره د يوه خوب او خيال په توګه مقايسه کړم، نوره هېڅ بله لاره نه شته، يو څوک چې په علم او تخنيک کې دومره لاسرسی ولري، نو هغوی طبعاً پر نورو د حکومت کولو وس لري. زه فکر کوم زموږ په شان د وروسته پاتې او يا شاته پاتې ساتل شويو ټولنو د سياستوالو يوه غټه ستونزه دا وه، چې دوی خپل ټول عمر په دروغو، لاپو شاپو او هسې دښمنۍ ټوکولو تېر کړی او دې خلکو او سياستوالو يې کار ته کار ويلی او کار يې کړی دی. وروسته بلې پېغلې د نيسا

سنټر بربښنايي کتابتون تشريح کړ، هغو مره علمي کتابونه، چې دوی د دې سنټر په بربښنايي کتابتون کې زېرمه کړي وو، که وو ايم چې زموږ د ټول هېواد تر مجموعي کتابونو به زيات وو، دروغجن شوی به نه يم. اکثره کتابونه په کې په انګليسي ژبه وو، خو د عربي او فارسي ژبې کړکۍ هم په کې وې، مانا دا چې په دې ژبو هم کتابونه پيدا کېدلای شول. وروسته ما د کتابتون له مسولې څخه پوښتنه وکړه، چې که موږ پښتو کتابونه درته راولېږو، تاسو يې دلته ځای پر ځای کولای شئ؟ هغه ډېره خوشاله شوه، ويل يې ولې نه دا به ستاسو له خوا له موږ سره ډېره مرسته وي. موږ دلته د هرې ژبې کتابونه اچولای شو. دا موږ ته هېڅ مشکل نه دی، ما ويل نو له همدا اوسه پښتو کړکۍ ورکړئ، زه چې کله کابل ته لاړم، د پښتو کتابونو لړۍ درته شروع کوم، هغې راسره په ورين تندي ومنله. وروسته يې موږ ته له دې کتابتون او وېبسايټ څخه د ګټې اخيستنې لپاره پاسورډونه راکړل، چې د نړۍ په هر ځای کې او هر وخت موږ له دې وېبپاڼې او کتابتون څخه ګټه اخيستلای شو. د دا ډول کتابتون او وېبسايټ ليدل، نو زما په علمي ژوند کې يوه ډېره خوږه خاطره وه.

د مازيګر پر شپږو بجو له نيسا سنټر څخه د هوټل پر لوري وخوځېدو.

د سیمینار څلورمه ورځ

د فبرورۍ ۲۷مه، د جمعې ورځ لـه ټاکل شوي مهالوېش سره سم له هوټله نیسا سنټر ته راغلو، ۹:۱۵ بیا جلسه پیل شوه. د نن ورځې د مهالوېش په باب یې معلومات راکړل. ټاکل شوې وه نن موږ پنټاګون (د امریکا دفاع وزارت ودانۍ) وګورو، پرون یې موږ ته ویلي وو، چې باید په رسمي لباس کې راشو، خپل پاسپورټونه ضرور له ځان سره راوړو. هلته د ننوتو قانون یې موږ ته تشریح کړ، دا یادونه یې هم وکړه، چې هغوی نظامیان دي، قانون تطبیقوي، هلته د هېچا لیاز او پیاز نه کېږي، دوی پر خپلو مامورینو هم دا ډول سختګیري کوي، نو ځکه خو یې بار بار ټینګار کاوه، چې باید لباس مو رسمي وي او پاسپورټونه درسره وي. ټاکل شوې وه، موږ په پنټاګون کې د امریکا د دفاع وزارت لـه لوی درستیز سره وګورو او د دې ودانۍ د کنفرانس د مرکز لسمه خونه هم وګورو، د لوی درستیز او د هغه پر دفتر سربېره د پنټاګون بېلا بېلې برخې هم وګورو او له نورو چارواکو سره هم لنډې خبرې وکړو.

د ډوډۍ لپاره هم ترتیبات نیول شوي وو او بیا مو باید د یوې بلې مهمې ودانۍ لیدنه هم کړې وای. د سیمینار د نن ورځې مشري د ښاغلي پروفیسور لورېنس وېلټ پر غاړه وه او ښاغلي

اډم مایکل مولین یې وینا وال و. کله چې دوی خپلې خبرې پیل کړې، نو په پیل کې یې همدا وویل چې نن د امریکا جمهور رئیس اوباما د یوه ایالت لیدنه کوي او د امریکا د قانون له مخې د پوځ لوی درستیز مجبور دی، چې هلته په غونډه کې د جمهور رئیس ترڅنګ ودرېږي، نو ځکه خو له پنتاګون څخه موږ ته احوال راغی، چې زموږ او ستاسو پروګرام نن کنسل شوی دی. البته د لوی درستیز په ګډون د پنتاګون اکثره اړوند مسولین پر دې باندې خپه دي، چې ولې داسې تصادف پېښ شو.

بیا یې وویل چې موږ او تاسې نن یو ازاد بحث لرو، تاسې کولای شئ خپلې پوښتنې مطرح کړئ. په سټېج کې درې تنه ناست پروفیسوران به تاسې ته ځواب ووایي.

له عمان هېواد څخه د هغه هېواد استازي (خالد) پوښتنه وکړه: موږ مخکې د تروریزم په باب خبرې کولې او د ترهګرو په باب، خو اوس هغو ته تروریستان نه وایو، لکه د سومالیې د جمهور رئیس (شیخ احمد) په باب چې سومالیې کې پرې ثبات راغی؟

ځواب: په سټېج کې یو ناست پروفیسور ورته په ځواب کې وویل: کله چې طالبان په افغانستان کې قدرت ته ورسېدل، موږ ته خبر راغی، چې دوی ثبات ټینګ کړ، هغه وخت دا یو مثبت کار و، خو قدرت داسې شی وي، چې سړی ړندوي وروسته، چې دوی ته لاره خلاصه شوه، پر یو استبدادي رژیم بدل شول.

تروریستي ګروپونه د خپلو عملونو له مخې په تور لست کې وي، که دوی خپلو عملونو ته بدلون ورکړي، په خپله له لست څخه خارجېږي، یو مثال یې لیبیا دی، بل مثال یې ((سازمان مجاهدین خلق)) دی، چې غواړي ځان له تور لست څخه وباسي، دا سازمان ګورئ د ایران په مقابلې کې ولاړ دی، خو څرنګه چې کارونه یې مثبت نه دي، نو ځکه موږ ته د زغم وړ نه دي.

د یو بل برخوال پوښتنه: تاسې افغانستان ته (۱۷۰۰۰) نور عسکر لېږئ، فکر نه کېږي، چې چندان نتیجه ورکړي؛ ښه به وي، چې مذاکرات پیل کړئ!

ځواب: د طالبانو تر واک وروسته اکثرو امریکایانو (پروفیسور وویل: زما په شمول) اندېښنه لرله، د ښځو پر وړاندې د طالبانو دریځونه ښه نه وو، د امریکا نظر دا نه دی چې پر چا د خپلې خوښې حکومت تحمیل کړي. د طالبانو په واکمنۍ کې د امریکا له بهرنیو چارو وزارت څخه یو مسول مامور چې پښتو ژبه یې هم ښه زده وه، ملا عمر ته ټلیفون وکړ، پښتو خبرې یې ورسره وکړې، ورته یې وویل چې له القاعدې څخه خپل ځان بېل کړي، خو طالبانو ونه منله، طالبانو اوس د بیا جوړونې پر وړاندې مشکلات پیدا کړي دي. د کندهار لویه لاره یې ښه مثال دی. مهمه داده، یو شمېر عسکر باید هلته ولرو، چې د امنیت لپاره بستر برابر شي او بیا رغونه رامنځته

شي. زموږ هدف دا نه دی، چې طالبان له منځه لاړ شي، بلکې هدف مو دا دی، چې هلته امنیت را منځته شي.

د نیپال هېواد یو استازي پوښتنه وکړه: د اسرائیلو او لبنان په باب پوښتنه لرم، اسرائیل د خپلې بقا په خاطر جنګېږي. افغانستان هم همدا شان دی، ځینې دلایل شته چې امریکا د اسرائیلو او فلسطین پر وړاندې له تبعیض څخه کار اخلي، ایا د امریکا د نوې مشرۍ په راتګ سره به په دې اړه کوم بدلون راشي؟

ځواب: له اسرائیلو څخه زموږ ملاتړ زموږ نړیوال لید دی، دا ملاتړ تغیر نه کوي، دا کار زیات دلایل لري، دا چې امریکا هېڅوخت اسرائیل نه خوشې کوي، سوال دلته دی، چې څنګه دایمي سوله ټینګه شي، یو نظر دادی، چې د سولې د ټینګښت لپاره دوه مستقل هېوادونه ګټور دي، نظر دېته، چې یو د بل خاوره اشغال کړي. امریکایان باید د حل یوه صادقانه لاره پیدا کړي. عرب، اسرائیل او امریکا دا نظر لري، چې دوه مستقل هېوادونه د حل لاره ده. نوی حکومت به هم د اسرائیلو ملاتړ پرې نه ږدي، خو ستراتیژۍ کې به بدلون راشي. د همدې پوښتنې په ځواب کې دویم پروفیسور زیاته کړه: غواړم یو دوه ټکي نور هم پرې زیات کړم، تاسو ښه وویل چې دواړه له مجبوریته دې جګړې ته دوام ورکوي، د دواړو تاریخ یې شاته پروت دی، د حل لاره ډېرو سختو پرېکړو ته اړتیا لري، دا سیاسي تصمیمونه د ملي بقا لپاره مهم دي. اوس چې کومې

خبرې کېږي ایا دا خبرې جدي دي که یوازې شعارونه دي؟ له ټولو سیاسي مشرانو څخه هیله کېږي، چې قرباني ورکړي، که یوازې پر اسرائیلو فشار راوړل شي دا هم د حل لاره نه ده، د اسرائیلو د بقا په خاطر د امریکا ملاتړ تغیر نه کوي. دا ملاتړ باید ددې سبب شي، هلته چې کوم اقشار دي هغه د سولې ملاتړ وکړي.

د همدې پوښتنې په دوام بل پروفیسور وویل: زه یو تاریخپوه یم، ددې مسئلې تر شا یو تاریخ پروت دی، دلته جمهور رئیس کوښښ کوي، د مشکل حل ته نږدې شوي یو، خو بریالي شوي نه یو، خو یو شی چې واضح دی دادی، چې امریکا نه شي کولای سوله ټینګه کړي، خو د مرستندوی رول لوبولای شي، تر څو چې دوی په خپله مذاکره ونه کړي او بهرني لاسونه لنډ نه شي، سوله ټینګېدی نه شي. کله چې د اسرائیلو د شتوالي موضوع مطرح شوه، د دوو دولتونو د شتوالي موضوع رد شوه، ځکه چې د اسرائیلو موجودیت تر خطر لاندې و. اوس هغه سیمه پخوانی ستراتیژیک ارزښت نه لري، حالات بدل شوي دي، اوس باید دوی په خپله دا مشکل حل کړي.

پروفیسور مختیاري د همدې پوښتنې په دوام وویل: د دوو مستقلو دولتونو مسئله پر ۱۹۴۷م کال مطرح شوه، (۱۱) هېوادونه په کې شامل وو. ایران هم په کې و، خو د دوو دولتونو مساله هغه وخت رد شوه. اسرائیلو، امریکا او فلسطین ټولو کې د سولې هیله شته، خو دا هیله څرنګه پر

واقعیت بدلېدی شي، دا خبره مهمه ده. زه اسرائیلو ته تللی وم هغوی هم اکثره سوله غواړي، خو څرنګه چې هلته نور علایق دي، دا چې ځینې اسرائیل د عربو پر خاوره کورونه جوړوي، ټول له دې نظر سره موافق نه دي، ان د اسرائیلو د متقاعدینو په ټولنه کې هم داسې خلک شته، چې د سولې ملاتړ کوي. د سولې پلویان باید یو بل پیاوړی کړي، نظر د بېته چې یو بل سره وجنګېږي، په اسرائیلو کې د انتخاباتو پر وخت ځینې اقلیتونه شته، چې هغوی هم تاثیر لري، امریکا سوله نه شي تحمیلولای، خو مرسته کولای شي.

د سیمینار د یو بل برخوال له خوا دا پوښتنه مطرح شوه: ټول پوهېږي، چې امریکا د اسرائیلو هر ډول نظامي ملاتړ کوي، اوس یې عراق سره هم یو تړون لاسلیک کړی دی، ایا عراق به هم په دې ډول تقویه کړي؟

ځواب: نه ځکه چې زیات دلایل شته، هېوادونه د قواوو او سیستم له پلوه یو بل سره توپیر لري، د هر هېواد امنیتي جوړښت بل ډول وي. اسرائیل له ۸۰یمو کلونو څخه راپدېخوا د امریکا له پوځي مرستې څخه ګټه اخلي، اسرائیل داسې سرچینې هم لري، چې امریکا څخه یو څه واخلي، خو زه نه پوهېږم، چې عراق په دې موقف کې دی که نه؟

د پاکستان استازي (اقبال چوهدري) دوه پوښتنې مطرح کړې: ۱- ایا پر غزې باندې د اسرائیلو د عملیاتو پر وړاندې امریکا ځان له اخلاقي پلوه مسول ګڼي؟

۲- طالبان د پرمختګ په حال کې دي، تاسې د نورو ګاونډیانو له مرستې پرته کولای شئ دا جنګ وګټئ؟
ځواب: موږ په ټوله دنیا کې همکاران او ملګري لرو، لکه ناټو او ځینو نورو هېوادونو سره هم اړیکي لرو، اند ښنه لرو، په تېره بیا د امنیت په برخه کې، هره قضیه باید خپله په جلا جلا ډول مطالعه شي. د بوش او اوباما په باب مو وویل چې دوی ولې د غزې د پېښې په اړه غږ پورته نه کړ، په داسې حالت کې باید یو څوک نتیجې ته منتظر شي، دا وخت د دواړو جمهوررو رئیسانو لپاره سخت و، یو د تلو او بل د راتلو په حال کې و.
پوښتنه: ایا دا موقع د اسرائیلو لپاره مناسبه وه؟
ځواب: زه په دې موقف کې نه یم، چې دې پوښتنې ته ځواب ورکړم، خو د اسرائیلو لپاره شاید دا یو فکر و.
یو بل برخوال دا دوه پوښتنې مطرح کړې: ۱- عراق ته تاسو د تګ پر مهال د کردستان موضوع حل نه شوه، د کردستان او فلسطین موضع به څنګه حلېږي؟ ۲- د برما او کوریا په باب څه نظر لرئ!
ځواب: تاسو سوال زیاتره پر دپلوماسۍ راڅرخي، حقیقت دادی، چې موږ غواړو په شمالي کوریا او برما کې تغیرات راشي، چین په شمالي کوریا کې ډېر موثر نقش لري.
دا مهال افغانستان ته نوبت ورسېد ما (یون) یوه پوښتنه مطرح کړه او د سټېج پر سر له ناستو دریو اړو پروفیسورانو

څخه مې هیله وکړه، چې هر یو که ورته ځواب وایې ودې وایي.
پوښتنه په دې ډول وه:

ـ طالبان او القاعده په جګړې کې له ایډیالوژۍ څخه ګټه پورته کوي، مهمه نه ده، چې دا ایډیالوژي مثبته ده که منفي، خو دوی یې کاروي او په مقابل کې یې د امریکا متحده ایالات او نور متحدین له عصري ټکنالوژۍ څخه کار اخلي. القاعده او طالبان د ایډیولوژۍ تر چتر لاندې کولای شي یو څوک له کوم لګښت پرته جګړې ته حاضر کړي، خو امریکا او متحدین یې یو عسکر په ډېر لګښت جګړې ته حاضروي.

القاعده د تخریب په موقف کې ده او نړیواله ټولنه د عمار او دا هم څرګنده خبره ده، چې تخریب تر عمار زر ځله اسانه دی ایا داسې کوم سیستم، پروګرام، پلان او یا فورمول شته، چې طالبان او القاعده خپل ایډیالوژیک بېز له لاسه ورکړي؟ که چېرې دا عملیه ترسره شي، کېدی شي په اسانۍ سره جګړه د نړیوالو ځواکونو په ګټه پرېوزي که نه دا جګړه به دوام پیدا کوي.

ځواب: دا مهمه پوښتنه ده. هغوی ایډیالوژي په ناسم ډول کاروي، خو اکثره خلک چې دوی سره یوځای شوي، دا ایډیالوژیک بېز نه لري، د ایډیالوژۍ پر مفهوم هم نه پوهېږي، کم شمېر مسلمانان افراطي ایډیالوژیک بېز لري، ځینو طالبانو سره کېدی شي روغه جوړه وشي، کله چې بهرني

ځواکونه له افغانستانه لاړ شي، افغان پولیس باید له دې خلکو سره ورو ورو مفاهمه وکړي.

د سیمینار یو بل برخوال پوښتنه وکړه: امریکایانو د عراق لپاره ذروي وسله پلمه کړه، ځکه هلته لاړل، خو وروسته معلومه شوه، چې دا ډول وسله یې نه لرله، ددې علت څه وو؟ معلومات یې سم نه وو؟ دا سې کارونه پر نړۍ ډېر بد تاثیرات نه لري؟

ځواب: پر عراق باندې حمله اصولاً پر ۱۹۹۱م کال پیل شوې وه، که تاسې تېر (۱۲) کاله وګورئ، نو ملګرو ملتونو به ویل چې عراق د ملګرو ملتونو ټول قراردادونه نه دي منلي، نو ځکه یې په زوره هئیت ورولېږه، هغو ویل: عراقیان کیمیاوي او بیولوژیکي وسلې لري، خو عراقیانو نه منله، څرنګه چې دوی همېشه دروغ ویل، نو ځکه د چا باور پرې نه راته، ځکه بوش ته دا نظر پیدا شو، چې دوی ذروي وسله لري. دا دوه نظرونه وو: یا دا چې دا وسله لري او یا یې هم جوړولای شي. ملګرو ملتونو ویل: که عراق د ملګرو ملتونو قوانین نه مني باید له زوره کار واخیستل شي.

پوښتنه: یو برخوال و پوښتل: سمه ده چې عراق د ملګرو ملتونو قوانین و نه منل، امریکا هم د ملګرو ملتونو قوانین و نه منل؟

ځواب: د ملګرو ملتونو په چارتر کې راغلي دي، هر ملک چې غواړي خپل علایق وساتي، نو حمله کولای شي، خو دا کار

هغه وخت عادلانه دی، چې ځوک په داسې حالاتو کې د ملګرو ملتونو ملاتړ ولري، يو ملک حق لري د بل هېواد له جابر حکومت څخه د هغه رعيت خلاص کړي. کولای شو په دې باب زيات بحث وکړو. پر ۱۹۹۱ م کال له عراق سره يو اوربند و، نه سوله، عراق تر پايه دا قرارداد ونه مانه.

د ځواب دوام: د پاکستان په باب مونږ نه پوهېدو، ځينې شواهد سم وو او ځينې ناسم، د استخباراتو د همدې نابشپړو معلوماتو پر اساس پرېکړه کېږي، د (صدام) په اړه هم دقيق نه پوهېدو، زمونږ د بهرنيو چارو وزارت هم وويل چې نه پوهېږو، خو فکر کوو، د C.I.A موقف دا و، چې مونږ نه پوهېږو، خو امکان لري، حقيقت دا دی، چې جمهور رئيس په (C.I.A) کې يو دفتر درلود، چې دا راپورونه وڅېړي، خو دې سره سره دا د C.I.A لپاره يوه د شرم خبره وه. د عراق په باب اشتباه د سپټمبر پر (۱۱) پر پاکستان هم شوې وه، نو ځکه د (C.I.A) په جوړښت کې د تغير مفکوره مطرح شوه.

د پورتنيو څرګندونو د ځواب لپاره د اسرائيلو استازي (چيرمي اسيشروف) هم نوبت واخيست او د خپلو مفصلو خبرو په ترخ کې يې دې پوښتنو ته ځواب ورکړ، دلته يې د ځينو غټو ټکو يادونه کېږي:

ضروري نه ده، چې مونږ تاريخ ته لاړ شو. پر ۱۹۴۸م کال اسرائيلو نه شو کولای د دوو دولتونو مفکوره رد کړي، کله چې له (سينا) څخه خارج شو له مصر سره مو سوله وکړه، له غزې

څخه چې بهر شو، د سولې پر اساس بهر شو، له دې توافقاتو څخه ځينو سره يې اسرائيل موافق دي، اختلاف پرې نه شته، ماته يو شی ډېر عجيبه ښکاري؛ ويل کېږي، چې امريکا له اسرائيلو سره خصوصي روابط لري، يا مشترک خوصيات لري. امريکا له نورو عربي هېوادونو سره هم خصوصي روابط لري، لکه مصر، عربستان، عمان، لبنان، په فلسطين کې محمود عباس او نورو سره، همدا رنګه پاکستان سره هم ښه روابط لري، که موږ تحليل کړو، کومه رابطه چې د امريکا او عربو ترمنځ شته، اسرائيلو سره هغومره نه ده، ايا دا خبرې اسرائيلو ته سختې او ګرانې پرېوزي؟ نو چې داسې نه ده کله چې اوباما جمهور رئيس شو، لومړی شخص يا جمهور رئيس ته يې چې ټيلفون وکړ، هغه يو عربي هېواد (مصر) و، د هغه هېواد جمهور رئيس ته يې ټليفون وکړ.

حتی کله چې د سولې خبرې کېږي، اسرائيل پرې هېڅ نه خبرېږي، حتی ځينې اسرائيل په دې نظر دي، چې د سولې دا ډول خبرې د اسرائيلو حکومت کمزوری کوي.

د مراکش د استازي پوښتنه: د امريکا د دوو لويو ګوندونو په باب زموږ له خلکو سره تشويش موجود دی، زموږ خلک فکر کوي چې جمهوري غوښتونکو زموږ زيات ملاتړ کاوه، خو دا بل ګوند نه؟

ځواب: هر حکومت چې راځي هغه نه شي کولای ټوله بهرنۍ پاليسي بدله کړي، بلکې دلته يو تداوم موجود دی، تر کومه

ځایه چې زه متوجه شوی یم، جمهوریت غوښتونکي بهرنی پالیسی ته زیاته توجه کوي.

ددې ځواب په دوام بل پروفیسور وویل: زه یو جمهوري غوښتونکی یم، موږ فکر کوو لومړی باید زموږ خپل علایق په پام کې ونیول شي او بیا توازن په پام کې وساتل شي، موږ یو لوی هېواد لرو، موږ همېشه په مجادله کې یو.

پوښتنه: عراق څخه مو د عسکرو د ایستلو مسئله ولې مطرح کړه؟

ځواب: جمهور رئیس ښه پرېکړه کړې ده، خو رسنی همېشه جنجالیزو مسایلو ته لمن وهي، موضوع د دوو قوتونو ترمنځ تفاوت دی، (مقصد یې له اجرائیه او مقننه قوتونو څخه دی) خو اوس دواړه له یوه ګوند څخه دي، اوس نو جمهور رئیس ته هم اسانه ده، چې له مخالف ګوند سره معامله وکړي.

د اردن استازی: هېڅوک اشغال ته قانوني بڼه نه شي ورکولای. که نړیوال قوانین په پام کې ونیسو، نو هر څوک د خپل هېواد د دفاع حق لري، په عراق کې ستاسې عملونو ته توجیه نه شي پیدا کېدلای، دلته یوه خبره کوئ او د فلسطین موضوع کې بیا غلي پاتې شئ! که تاسې واقعاً سوله کوئ له حکومتونو سره یې مه کوئ له خلکو سره سوله وکړئ!

په دې منځ کې یوه بله پوښتنه هم مطرح شوه: په منځني ختیځ کې یوازې اسرائیل ذروي وسله لري، د اتومي وسلې د

ممنوعیت تړون هم نه لاسلیکوي، دوی هم نړۍ او سیمې ته یو خطر دی، پر دوی ولې فشار نه راوړل کېږي؟

ښاغلو پروفیسورانو څه نا څه دې پورته پوښتنو ته ځوابونه ورکړل، خو فکر کوم داسې رانه ځوابونه نه وو، چې سرې یادښت کړي وای او یا هم کېدی شي زما پرې سر خلاص نه شو او یا هم ژباړن سم ونه ژباړلای شول.

موږ ته له انګرېزي څخه دري ته ژباړه کېدله او ما بیا راساً له دري څخه اتومات پښتو ته ژباړله او متن مې راساً پښتو لیکه، نو په دې ډول له یوې ژبې بلې او له بلې څخه بلې ته ژباړه کېدله او هم مې لیکله.

په دې ډول کېدی شي ډېر الفاظ او مانا په دوو ژباړو کې الوتې وي، خو څرنګه چې ما هملته سم لاسي یادښتونه اخیستل، نو بیا هم تر یوه حده باوري یم چې اساسي ماناوې مې سمې قید کړې دي. کله کله به د ژباړې په فني وسایلو کې هم ستونزې وې، کله به ژباړونکو هم غاړې صافولې او یو بل ته به یې ځای پرېښوده، کله کله به ځینو مفاهیمو هغوی ته هم خوند ورنه کړ، نه به یې ژباړل، خو څرنګه چې ما له انګرېزۍ څخه هم تر یوه حده ګټه اخیستلای شوه، نو ځکه مې جالب او ضروري شیان لیکلای شول.

خو د پورتنیو دوو پوښتنو د رښو ځوابونو پر لیک بریالی نه شوم. دې پسې د عراق استازي همدې پوښتنو ته په غبرګون کې وویل: ((امریکایان چې په عراق کې نه وو، هم په زرګونو خلک

هلته وژل کېدل)) مانا دا چې پر امریکایانو باید انتقاد ونه شي. دې غونډې او بحثونو تر غرمې پورې دوام وکړ.

د ملي امنیت شورا په ودانۍ کې غونډه: تر ماسپښین وروسته د ملي امنیت شورا دفتر ته لاړو. دا دفتر سپینې ماڼۍ ته ورڅېرمه په نږدې یونیم سل دوه سوه مترۍ کې موقعیت لري. دا یوه پخوانۍ ودانۍ وه، چې نږدې یو سل و څلوېښت کاله وړاندې جوړه شوې ده. خو وخت پر وخت یې پرې کار کړی او د نوي عصر له غوښتنو سره یې برابره کړې ده.

ودانۍ ته تر معمولو مقرراتو وروسته ورننوتو او په لفټ کې پورته شو (۴۵۰) نمبر تالار ته لاړو. د سیمینار ددې برخې چلوونکي وو، لورېنس وېلټ، کول جون ووډ Col John Wood او ځینې نور یې وینا وال وو. د امنیت شورا دا تالار که څه هم وړوکی و، خو د غونډې او سیمینارو لپاره ټولې تخنیکي اسانتیاوې یې لرلې، نږدې (۱۰۰-۱۲۰) کسان به په کې ځایېدل.

د غونډې تر پیل دمخه د غونډې د ویندوی له خوا یادونه وشوه، چې وخت کم دی، پوښتنې باید لنډې او مشخصې وي. باید وویل شي چې دا پوښتنې نه کوم رسمي سند دی، نه

ثبتېږي او نه چاپېږي، څوک چې کله پوښتنه کوي هيله ده تر پوښتنې د مخه خپل ځان هم معرفي کړي ! دلته په امنيت شورا کې دا مسولين ډېر مصروف دي، لومړی تاسې ته خپلې خبرې کوي او بيا ستاسو پوښتنو ته ځوابونه ورکوي.

په پيل کې د امنيت شورا مرستيال ښاغلي (ووډ) خبرې وکړې. ووډ په خپلو خبرو کې وويل: زه د امنيت شورا د مشاور (جنرال جونز) په استازی خبرې کوم. زه د امنيت شورا د دندو په باب بحث کوم. د امنيت شورا ټول کارکوونکي همدلته کار کوي. دا ودانی پر ۱۸۷۰ م کال جوړه شوې ده. هغه وخت دا د نړۍ ډېر لوی تعمير و. پر هغه وخت درې وزارتونه (د بهرنيو چارو ، بحريې او دفاع وزارتونه) په همدې تعمير کې وو. ځکه چې دا تعمير سپينې ماڼۍ ته ډېر نږدې و. پر تېرو وختونو د دولت مختلفې ادارې دلته وې، پر دې تعمير مو ډېرې پيسې ولګولې، چې دا تعمير له نويو غوښتنو سره عيار کړو. د امنيت شورا درې غټې دندې لري:

ـ د جمهور رئيس لپاره مامورين او مشاورين او د بېلابېلو وزارتونو ترمنځ هماهنګي برابرو او همکاري کوو. د هر جمهور رئيس د امنيت شورا ټيم توپير کوي، د ځينو ټيم لوی او د ځينو کوچنی وي. نن به مو د جمهور رئيس اوباما خبرې اورېدلې وي. له ۱۹۴۷م کال راهيسې جمهور رئيس، مرستيال يې، د بهرنيو چارو او دفاع وزارت، لوی درستيز او پخوا (C.I.A) ډايرکټر هم په امنيت شورا کې راټاله وو. دلته په امنيتي شورا کې يو يو

منشي کار کوي، چې د جمهور رئیس له غوښتنې سره سم کارونه پرمخ وړي. اوس دلته (۳۰۰) کسان کار کوي. د کار دوه طریقې دي، یو منطقه یې چارې پرمخ وړي، بل یې استخباراتي، دفاعي، تروریزم ضد او نورې چارې پرمخ وړي.

او زه (ووړ) د افغانستان د چارو مسول یم. دا برخه د بوش د ادارې پر وخت رامنځته شوه، چې د افغانستان او عراق پر مسایلو باید فوکس وکړي. خو دا ادارې د تغیر په حال کې دي، کېدی شي اوس منطقه یې بېله خپله کړي، تېره ورځ مېرمن کلنټن وویل: ((د تېرو کلونو په ترڅ کې د افغانستان په باب هڅې ډېرې ګډوډې وې.)) مېرمن کلنټن سره افغاني هئیت هر څه په ډاګه وویل، مېرمن کلنټن وویل: ((یو مشترک دښمن لرو او باید په ګډه یې پر ضد مبارزه وکړو.)) دې خبرو کې د دواړو هېوادونو لوړ رتبه مامورین حاضر وو. په دې غونډه کې وویل شول: زیات بریالیتوبونه ترلاسه شوي، خو بیا هم زموږ او د افغانستان پر وړاندې ډېره اوږده لاره پرته ده. تر دې وروسته پوښتنو ته وخت ورکړل شو.

د پاکستان استازي طارق چوهدري پوښتنه وکړه: تاسې د استخباراتي معلوماتو د ګډولو په باب خبرې وکړې، دا بې پیلوټه الوتکې چې کله بمباري کوي، دا بمباري سمه نه ده، موږ دا نه منو، چې زموږ پر خاوره دې تجاوز وشي.

ځواب: مشخص ځواب نه درکوم، په تېره بیا د عملیاتو په باب، خو د مشترکو وجو په باب غواړم، څه ووایم، زموږ دښمن

مشترک دی، افغانستان باید د القاعدې پرضد په خپله خاوره او پاکستان باید په خپله خاوره کې مبارزه وکړي. خو که استخباراتي معلومات سره مشترک شي ښه به وي. امریکا غواړي دا دریواړه هېوادونه مشترکه همکاري ولري او خپل استخباراتي معلومات یو بل سره شریک کړي.

تر دې ځواب وروسته د افغانستان له هئیت څخه ښاغلي صبغت الله سنجر لاس پورته کړ او دا پوښتنه یې مطرح کړه:

د افغانستان مسایلو ته د ګاونډیو مخ راګرځول، په افغانستان کې د ډیموکراسۍ پر وړاندې ستر چلېنج نه دی؟ او بل ایا امریکا خو به افغانستان د نویمو کلونو په شان بیا هېر نه کړي او موږ به بیا ګاونډیو هېوادونو ته یوازې پرې نږدي؟

ځواب: کومه ډیموکراسي، چې اوس هلته شته، د افغانانو او د هغه هېواد د جمهور رئیس د هلو ځلو برکت دی، کوم تهدید چې هلته شته، ستاسو شهامت به یې دفعه کوي، خو کوم ضمانت نه شته، چې بهرنیان به دا خطرونه رفع کوي، موږ پر افغانانو باور لرو، دا چې امریکا پخوا غفلت کړی، موږ ورڅخه واقعاً خجالت یو، خو اوس موږ هېڅکله تاسې نه شو هېرولای، ډیموکراسي باید ستاسو د خلکو له خوا تضمین شي او موږ یې ملاتړ وکړو.

د عراق د استازي پوښتنه: ایا امریکا، چې له عراقه وځي، د عراق د اردو قوت یې د موازنې لپاره سنجولای دی؟

ځواب: زه ډېره ښښنه غواړم، زه د افغانستان د برخې مسول یم، زه سم ځواب نه شم درکولای، خو موږ پر عراقیانو باور لرو.
د سیمینار په دې برخه کې یو بل ویناوال راغی، ده د منځني ختیځ او افریقا په باب خبرې وکړې. ده ډېره موده د امریکا له کانګرس سره کار کړی دی. ده هم وویل چې د نوې ادارې په راتګ سره د امنیت شورا ادارې هم تغیرېږي. اوباما په خپلې انتخاباتي مبارزې کې څرګنده کړې وه، چې د منځني ختیځ په اړه خبرې کوي. د غزې مسلې دا خبره نوره هم ډېره مهمه کړه، چې دې موضوع ته زیاته توجه په کار ده، اوس چې په غزه کې کوم اوربند دی، موږ غواړو دا وغځوو. اوس سبا د مصر شرم الشیخ ته مېرمن هیلري کلنټن روانه ده، زه هم ورسره ځم. کوښښ کوو د غزې د بیا جوړونې لپاره پیسې راټولې کړو. د بهرنیو چارو اکثره وزیران، چې مېرمن کلنټن سره ګوري، کوښښ کوو، چې د مرستې د زیاتونې په باب ورسره خبرې وکړو. باور دی، چې اکثره به ددې وړاندیز ملاتړ وکړي، کار کوو، چې دلته د جګړې مخه ونیول شي، کوښښ کوو، چې ټوله سیمه د سولې په یو کنفرانس کې شامله کړو. د اوباما له خوا اجازه ده، چې د سولې ښې لارې چارې ولټول شي. اکثره هېوادونه باید د سولې په دې بهیر کې شریک شي. اوباما تراوسه پورې څو ځله د منځني ختیځ مسئله یاده کړې ده. خو دا مسئله دلته پای نه مومي، دا باید دوام پیدا کړي. د ایران په هکله کوښښ کوو، چې دا هېواد په سیمه کې د سولې لپاره

همکاري وکړي، نه دا چې ترهګرو ډلو سره مرسته وکړي.
اوباما وویل چې ایران سره مذاکرات کوو، خو تر اوسه لا په دې برخه کې ستونزې شته، کله چې موږ له عراق څخه خپل لښکر وباسو، نو هیله من یو، چې عراق په سیمه کې خپل رول ولري.
پر دې وخت د پوښتنو نوبت را ورسېد:
د پاکستان استازي طارق چوهدري پوښتنه وکړه: له ایران او منځني ختیځ سره مو د مشکل د حل لپاره کوم وخت ټاکلی دی؟
ځواب: که وخت ورته تعین شي، نو دا به درسته نه وي، ځکه چې کېدی شي ځیني خلک دا وخت شاته وغورځوي.
د عراق یو استازی: ایران غواړي ذروي وسله ترلاسه کړي، د دې معضلې په باب د اوباما نظر څه دی؟
ځواب: د سولې او منطقې د ثبات لپاره زموږ تعهد دی، موږ داسې هلې ځلې کوو، چې زموږ خبرې د سولې خواته لاړې شي او ایران د سیمې هېوادونه تهدید نه کړي.
د مصر د استازي پوښتنه: د امریکا پخوانۍ ادارې تعهد کړی و؛ د فلسطین او اسرائیلو د دوو خپلواکو هېوادونو د جوړېدو نظر به تائیدوي، خو اسرائیلو پر غزه حمله وکړه او درې زره فلسطینیان یې ووژل، مخکنۍ ادارې د عراق د ذروي وسلې مخالفت هم کړی و، یو ملیون کسان یې هم ووژل، د یو ملیون عراقیانو او شپږ سوه زره فلسطینیانو تر وژنې وروسته د امریکا پالیسي څه مانا؟

ځواب: دا هر څه په تېرې ادارې پورې اړه لري، خو زه نه غواړم پر تېرې ادارې باندې انتقاد وکړم، کله چې پوځي عمليات پيل شي، نو هلته د ملکي تلفاتو پېښېدل ممکن وي. موږ غواړو عراقيان په خپلو پښو ودرېږي او خپل مشکل په خپله حل کړي.

د اردن هېواد د استازي پوښتنه: د (ټايمز) ورځپاڼې له مخې د اسرائيلو د بهرنيو چارو وزير ويلي، چې له حماس سره به خبرې وکړي. که دا رښتيا وي، دا خبرې به له قيد او شرط پرته وي او که نه کوم حکمت به په کې وي؟

ځواب: د مصر د شرم الشيخ په کنفرانس کې به محمود عباس او نور قانوني واک ولري، موږ د هغوی ملاتړ کوو. حماس داسې يو سازمان دی، چې له تروريزم او وحشت څخه کار اخلي، مخکې چې د سولې په اړه د دوی او د اسرائيلو ترمنځ کوم توافقات شوي وو، دوی هغه نه مراعتوي، خو د يوې ملي پخلاينې ملاتړ کوو، موږ داسې يو فلسطين غواړو چې ازاد او مستقل وي، ګاونډيو هېوادونو ته خطر نه وي، اسرائيلو سره ښه ګاونډيتوب ولري او ژوند ورسره وکړای شي.

د عراق د استازي پوښتنه: که ايران سره د اوباما خبرې ناکامې شي نو څه به کېږي؟

ځواب: زه په دې باب اوس بشپړ ځواب نه شم درکولای.

د امنيت شورا او د کانګرس په استازيتوب د دوو ويناوالو تر خبرو وروسته د بهرنيو چارو وزارت په استازې راغلي کس

خبرې وکړې. دی په بهرنیو چارو وزارت کې د جنوبي او مرکزي اسیا مسول دی. ده د خپلو خبرو په پیل کې وویل: هیله ده چې په ملي دفاع پوهنتون (NDU) کې مو پروګرام ښه تېر شوی وي، زه په بهرنیو چارو وزارت کې د جنوبي اسیا چارو لپاره دویم مرستیال یم، په مرکزي اسیا کې مې تخصص زیات دی، خو د جنوبي اسیا په برخه کې هم معلومات لرم، د بهرنۍ پالیسۍ په برخه کې موږ غواړو، د نورو ملاتړ ترلاسه کړو.

د سریلانکا هېواد استازي پوښتنه وکړه: د سریلانکا په باب د هندوستان د پالیسۍ په اړه ستاسو نظر څه دی؟

ځواب: موږ چې له هندوستان سره کوم روابط لرو، هغه د پاکستان او سریلانکا په قیمت نه تمامېږي، موږ غواړو ټولو سره ښه روابط ولرو. موږ د سریلانکا حکومت او تامیل پړانګان تشویقوو، چې جنګي حالت رامنځته نه کړي. موږ هیله لرو، چې د سریلانکا حکومت داسې طریقه وکاروي، چې ملکي تلفات رامنځته نه شي.

یو بل برخوال دوه پوښتنې مطرح کړې: ستاسو یو مسول د یوه قوي مرکزي حکومت په باب خبرې وکړې، خو اوسنی حکومت پر ټول افغانستان واکمن نه دی، کرزی هم قوي شخص نه دی، پخوا داسې کوم مثال لرئ، چې کوم حکومت داسې یوه بېلګه وي؟

ـ هندوستان ولې تر اوسه پر دې نه دی بریالی شوی، چې خپل هېڅ ګاونډي سره ښه روابط ولري؟

ځواب: لومړی به دویمې پوښتنې ته ځواب ورکړم: زه په دې موقف کې نه یم، چې وو وایم هندوستان چا سره ښه روابط ولري او چا سره یې ونه لري. موږ هیله لرو زموږ او د هندوستان روابط نور هم زیات شي، هر ګاونډی له خپل ګاونډي سره مشکل لري، خو موږ هیله لرو، چې د هند روابط له نورو سره ښه شي.

د لومړۍ پوښتنې په باب باید ووایم: د افغانستان په باب باید دقیق بحث وکړو. ځکه هغه هېواد له بهر څخه یو ډول ښکاري، خو په داخل کې یې واقعیتونه بل ډول دي. د اوباما اداره ژمنه ده، چې نور هېوادونه هم په دې سوله کې شامل شي. امریکا په یوازې ځان دا مشکل نه شي حلولای. هره اداره د خپل کار په پیل کې خپل مسیر ټاکي. په تېره اوونۍ کې موږ ستراتیژیک مذاکرات درلودل، طبعاً دا ډول مذاکرات مسیر ته بدلون ورکوي.

د نیپال هېواد استازی (ډابرسنګ ګورن): جنرال بارنو پرون وویل: چین او هندوستان زموږ رقیبان دي، خو دښمنان نه دي، که دوی خپلې ایډیالوژۍ ته بدلون ورکړي، نو بیا به هم رقیبان وي؟ د نیپال په باب مو نظر څه دی؟

ځواب: زه خپله هلته حاضر نه وم، چې جنرال بارنو څه ویلي دي، نو ځکه قضاوت هم نه شم کولای، چین، هندوستان او روسیه، چې د نفوس او مساحت له مخې یې ارزوې، نه شې کولای له ورو هېوادو سره یې پرتله کړې، تاسې نه شئ کولای

وو ایئ دوی رقیبان دي که دوستان، له ګاونډیانو سره د چین اړیکي ځینې وخت دوستانه وي، د امریکا سیستم داسې دی چې همېشه رقیبانه دی، یانې د رقابت خصلت لري، ان زموږ خپل داخلي سیستم هم د پخواني تجارت غوندې پر رقابت ولاړ دی. تاسو دلته د بېلابېلو برخو ترمنځ رقابت وینئ، ځینې کسان پر دې رقابت انتقاد هم کوي، خو موږ په دې کې یو قوت وینو، چین او امریکا اوس ښه روابط لري، خو ددې ترڅنګ رقیبان هم دي. د نیپال په باب باید ووایم، چې امریکا غواړي له نیپال سره یو ښه رابطه ټینګه کړي، چې هغوی پرمختګ وکړي او د خپلو خلکو غوښتنو ته ځواب ووایي. امریکا د نیپال ملاتړ کوي. زموږ هیله ده، چې نیپال او ګاونډیان یې دا ستونزې حل کړي، موږ ته پته ده، چې دا موضوع حساسه ده، اند ېښنه ورته شته، خو موږ هیله لرو، چې دا مشکلات هغوی په خپله حل کړي، د امریکا مداخلې ته په کې ځای نه شته.

د افغانستان له هئیت څخه ښاغلي صبغت الله سنجر پوښتنه وکړه: زه ستاسو دا نظر تائیدوم، چې له افغانستانه لرې پر افغانستان قضاوت سم نه برېښي، رابرټ ګېټس ویلي چې موږ افغانستان کې ایډیال حکومت نه شو جوړولای، دا څه مانا لري؟

ځواب: زه د رابرټ ګېټس د کلماتو پر جوړښت نه پوهېږم، خو زه دومره باید ووایم، چې افغانستان کې باید داسې یو

حکومت وي، چې د خلکو غوښتنې پوره کړي. پوځي حل لاره، یوازینۍ حل لاره نه ده.

د ترکیې هېواد د هئیت په استازۍ یو تن پوښتنه وکړه: د مرکزي اسیا د هېوادونو په باب مو نظر څه دی؟

ځواب: دا زما د کار موضوع نه ده، نو ځکه په دې باب دقیق څه نه شم ویلای، خو دلته داسې فکر کېږي، چې دا هېوادونه د لویې لارې پر سر پراته هېوادونه دي، ددې هېوادونو تر ازادېدو وروسته دلته داسې فکر کېږي، چې دا هېوادونه باید یو ځل بیا له سره مطالعه شي.

د سیمینار ددې برخې بل ویناوال، د ملي دفاع وزارت کارکوونکی و، ده د دفاع وزارت په بېلابېلو ادارو کې کار کړی، په دې وزارت کې د سیمه ییزو مطالعاتو د څېړنو مسول و. ده په خپلو خبرو کې وویل: ملي امنیت شورا کې د دفاعي پالیسې چارې پرمخ وړم، تر دویمې نړیوالې جګړې وروسته کانګرس جمهور رئیس ته وویل چې د امنیت شورا سیستم باید تغیر شي. هغه وخت هماهنګي نه وه، نو ځکه یې دا اداره جوړه کړه، دنده یې دا ده، چې د ټولو وزارتونو کارونه باید هماهنګ او جمهور رئیس ته یې وړاندې کړي.

د دفاعي پالیسۍ دفتر د دفاع وزارت ګزارشونه منظموي، پر دې برخې زه کار کوم، همدارنګه نورې برخې. افغانستان ته یو ځانګړی دفتر لرو، مور شپږ بېلابېلې څانګې لرو، چې پر ذروي، ستراتیژیکو او نورو مسایلو کار کوي. په پوځي برخه

کې جمهور رئیس ته بیانیې هم لیکو، د دفاع وزارت پر بود چې هم کار کوو، په جنوبي کوریا او نورو سیمو کې زموږ د عسکرو د شتوالي او انتقال مسایل څېړو او همدارنګه له جمهور رئیس سره د عاجل تماس نیولو چارې هم ترسره کوو.

د مصر استازی: د روسیې د پرمختګ، له مصر سره د رابطې او ساره جنګ په باب پوښتنه وکړه.

ځواب: دا تر وخته دمخه خبرې دي، د اوباما د ادارې ټولې (۴۷) ورځې تېرېږي. موږ باید منتظر پاتې شو، چې نوې اداره څه پالیسي غوره کوي.

تر دې وروسته ما (یون) هم ورځخه یوه پوښتنه وکړه: افغانستان ته درې شیان اساسي خطرونه دي. ترهګر، مخدره مواد او جنګسالاران. ددې دوو په باب ستاسو پالیسي له پیله بیا تر دې دمه مشخصه وه، خو د جنګسالارانو په باب مو پالیسي مشخصه نه وه، ددې پرځای چې مهار یې کړئ نور امتیازات مو هم ورته ورکړل، ایا ددې نوې ادارې په راتګ سره به د جنګسالارانو پر وړاندې ستاسو په پالیسۍ کې کوم تغیر راشي او که نه همغه زړه په زړه به وي؟

ځواب: راځئ چې په ډېر احتیاط خبرې وکړو، زموږ پالیسي د تغیر په حال کې ده، کېدی شي د نوې میاشتې په بهیر کې تکمیل شي، کېدی شي دا پالیسي دې حالت ته تغیر ورکړي. نوی جمهور رئیس وایي موږ باید د خپلې اردو وظایف مشخص کړو، زه هم دا وایم چې موږ باید احتیاط وکړو. د

افغانستان په باب پالیسي باید ټول مسایل په پام کې ونیسي، په دې پالیسۍ کې باید ټول اقتصادي، سیاسي او پوځي مسایل په پام کې ونیول شي.

د یو عربي هېواد استازي پوښتنه وکړه: دفاع وزیر رابرټ ګیټس په یوه مقاله کې، چې تېره میاشت یوې ورځپاڼې خپره کړې وه، په منځني ختیځ کې یې د یوه پوځي ساختمان د جوړېدو خبره کړې وه. دا خبره به پر منځني ختیځ څه تاثیرات ولري؟

ځواب: ټول خدمات چې له پورته تر کښته دي دا خدمات باید پوره شي. زموږ ځېړنه له ۲۰۰۲م کال څخه پیل شوې ده. له تجهیزاتو، پرسونل او امکاناتو نیولې تر اهدافو پورې دا ټول مسایل په کې شامل دي.

د عراق استازی: له عراقه تر وتلو وروسته به هلته پوځي مرسته څنګه کېږي؟

ځواب: زه د (۲۰۱۰)م کال د بودجې پر مشخصاتو نه پوهېږم چې تراوسه تر کار لاندې ده، جمهور رئیس وویل چې د اګست تر (۱۱) وروسته به له عراقه د عسکرو وتل پیل شي، د تروریزم پر ضد جګړه به د عراق پر غاړه کېږي که نه؟ زه اوس د هغه وخت پر لګښتونو نه پوهېږم.

د عمان استازی: زما سوال د بحري عملیاتو په باب دی؟ د (هرموزتنګي) د بندولو احتمال دی، څوک ددې مسلې تر شا

ولاړ دي؟ دوی څه غواړي؟ دې مسلې موږ ټولو ته اندېښنه راپیدا کړې ده.

ځواب: دا پوښتنه د سپینې ماڼۍ لوړ رتبه مامورینو ته راجع کېږي، هغوی باید دا مسئله د بحرونو د ساتنې له پلوه وڅېړي، ایا د سومالیې له حکومت سره معامله وکړي؟ یا له بحري غلو سره؟ او یا هم له بحري ځواکونو سره؟ اوس هم زموږ د بحري ځواکونو یوه عمله هلته په دې عملیاتو کې شامله ده. یو پلان باید جوړ شي، خو وخت او زمان غواړي، کله چې دا خلک نیول کېږي، چېرته یې یوسو؟ چېرته یې محاکمه کړو؟ ځکه چې نړیوالې اوبه یوه اوږده سلسله لري. (کینیا) ویلي: که موږ یې ونیسو، نو موږ یې باید محاکمه کړو، زه پر ډېرو جزئیاتو نه پوهېږم، خو ځینې عملیات محرمانه دي، تشریح یې اوس ماته مناسبه نه ښکاري.

د پاکستان د استازي پوښتنه: له ۲۰۰۱م کال څخه د امریکا اردو په افغانستان او عراق کې دخیله ده، دا چې کامیاب دي که نه؟ دا بېله پوښتنه ده، خو ایا د امریکا ځوانان تر اوسه پورې له دې جګړو څخه ستړي شوي نه دي؟

ځواب: پخوا دا اندېښنه وه، خو اوس نه شته، اوس هم موږ ډېر ځوانان لرو، چې په خپله خاضرېږي افغانستان ته لاړ شي، ځکه چې دوی ته خپل هېواد ګران دی، نو ځکه یې دفاع لپاره هلته ځي. د امریکا حکومت اعلان کړی؛ که څوک هلته ځي، نو امتیازات یې هم زیات دي، د امریکا ځوانان غواړي نورو

هېوادونو تـه لاړ شـي، هغـه هېوادونـه هـم وګـوري، هلتـه کـار وکړي، مختلف دلایل دي، خو څوک چې داوطلبان دي د هغوی شمېر زیات دی. دا شمېر ان دومره زیات دی، چې د سږ کال په اوږي کې یې د داوطلبانو نوملیکنه بنده کړه. ځکه چې څوک هلتـه تللي، نـه غـواړي، چـې ژر بېرتـه راشـي، ان مـوږ تـر خپـل مهالوېشه دمخه یو.

د پاکستان د همدې استازي (طارق چوهدري) بله پوښتنه: پاکستان غواړي ځان له دې افراطینو خلاص کړي، خو امریکا پاکستان ته F-۱۲ الوتکې ورنه کړې !

ځواب: په پوښتنه مو سم پوه نه شوم، هیله ده د ټلېفون نومرې مو راولېږئ، ځواب به یې درولېږم.

د افغانستان لـه هئیت څخه سنجر صیبپ بله پوښتنه وکړه: اوباما په خپل انتخاباتي کمپاین کې وویل: ترهګري سرحد نه لـري، هـر چېرتـه چې وي، هلتـه بـه ورپسې ځو، ایا اوس بـه لـه افغانستانه لرې نورو سیمو ته هم د ترهګرۍ پر ضد لاړ شي که نه؟

ځواب: زه دې پوښتنې ته فکس ځواب نه شم ورکولای. ددې لپاره به دا نوې اداره یوه نوې ستراتیژي جوړوي، تروریزم ضد مبارزه کې به کوم تغیر رانه شي، ټول پر دې باور دي، چې دا یو خطر دی، یوازې کوم څه چې بدلېدلای شي، هغه په دې برخه کې د ستراتیژۍ بدلون دی. ستراتیژي هر وخت بدلېږي، نه یوازې په یوځې برخه، بلکې په نورو برخو کې هم د تغیر وړ ده.

همدې پوښتنې سره په ملي امنیت شورا کې پروګرام پای ته ورسېد او د هوټل پر لوري رهي شو.

د سیمینار پنځمه ورځ
(په واشنګټن کې د ځینو ځایونو لیدنه کتنه)

د فبرورۍ ۲۸مه د شنبې ورځ له ټاکلي مهالوېش سره سم، د تفریح او چکر ورځ وه، پر دې ورځ مو باید په واشنګټن کې ځینې مهم او تاریخي ځایونه کتلي وای. که څه هم په امریکا کې تاریخي ځایونه نه شته؛ اکثره ودانۍ په کې نوې جوړې شوې دي، ډېر تاریخي ارزښت نه لري، خو بیا هم د امریکا د تاریخ په اندول هغوی ته ډېر ارزښت لري. عجیبه خبره خو لا داده، چې د امریکا متحده ایالاتو د حکومت په چوکاټ کې د اطلاعاتو او کلتور وزارت تشکیل اصلاً نه شته، رسنۍ ټولې ازادې او یا په اصطلاح شخصي دي، یوازې یو څو لیدنۍ او اورېدنۍ رسنۍ له بهرنیو چارو وزارت څخه الهام اخلي، نور نو هر څه ازاد دي.

د واشنګټن د ځینو سیمو د لیدنې په لار ښوونه کې یې لا د مخه موږ ته ویلي وو، چې هر ډول لباس کې راتللای شئ او همدارنګه خپل یاران دوستان هم رابللای شئ. د سهار (۹) بجې باید په هوټل کې راټول شئ، همداسې وشول، نهه بجې او پنځه لس دقیقې مو له هوټله حرکت وکړ. پروفیسور کول ډن کورفیس (Col.Don Curfiss) زموږ لارښود و. نوموړي پروفیسور وویل: درې کاله کېږي، چې په نیسا سنټر کې کار کوم، دلته درس ورکوم، خو کله کله مېلمنو ته هم چکر ورکوم.

لومړی یې د واشنګټن ښار د جوړېدو په باب خبرې وکړې، چې څنګه د دوو ایالتونو ترمنځ پرې موافقه وشوه. ده وویل: دا د اساسي قانون په واسطه رامنځته شوی دی. په پیل کې موږ دوه اساسي قوانین درلودل، چې د هغو په واسطه امریکا منځته راغله، یو قانون ناکام شو، نو بیا سیاستوالو بل اساسي قانون جوړ کړ، چې قوي مرکزي حکومت یې رامنځته کړ، نو ځکه واشنګټن د دې مرکزي دولت پایتخت شو، له دوو ایالتونو څخه یې یوه یوه برخه واخیسته یانې له ویرجینا او مریلینډ څخه، تر هغه وروسته انجنیرانو ورته نقشې جوړې کړې او ورو ورو دا ښار رامنځته شو. اوس لومړی د یوه پارک خواته ځو، دې ته ملي پارک وایي، د اوباما د جمهوري ریاست د تحلیف مراسم همدلته ترسره شول، د جورج واشنګټن ابده (یادګاري څلی) هم همدلته دی. واشنګټن ښار په جبه زار کې جوړ شو، ځمکه کمه وه، چې تاریخي ابدې یا څلي په کې جوړ شي، هر تاریخي څلي د جوړېدو پر وخت یو جنجال درلود. د اوباما د تحلیف تاریخي مراسمو لپاره نږدې یو نیم ملیون کسان همدې ملي پارک ته راغلي وو. د امریکا د یو بل پخواني ولسمشر ابراهم لینکن (Abraham Lincoln) ابده هم همدلته ده. اوس

خلک پوهېږي، چې دا اساسي قانون څومره قوي دی. په پیل کې هر ایالت غوښتل چې یوې

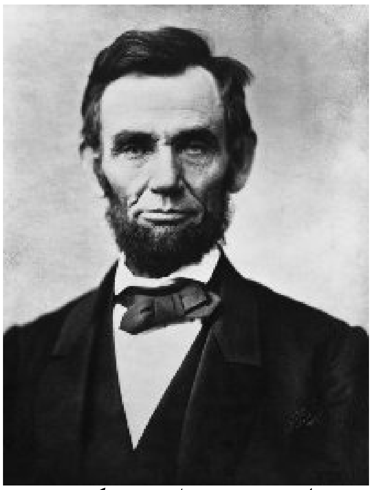

بلې خواته لاړ شي، خو د ابراهم لینکن مفکوره دا وه، چې داسې یو میتود باید جوړ شي، چې ټول ایالتونه د یوه اساسي قانون تر چتر لاندې راشي.

کله چې ملي پارک ته کښته شو، نو رښتیا هم ډېر لوی پارک و، زموږ ژباړن وویل چې د اوباما د تحلیف په مراسمو کې ډېر زیات خلک راغلي وو، سره له دې چې پر هغه ورځ ډېر یخ هم و، خلک په منظمو لیکو کې ولاړ وو او دلته د پښې د ایښودلو ځای نه و، د امریکا له ګوټ ګوټ څخه په ملیونو خلک راغلي وو، خو ټولو ته لا ددې امکان پیدا نه شو، چې تر دې پارکه ځان راورسوي. په پارک کې پر دې ورځ هم خورا یخني وه، په واشنګټن کې داسې تونده او تېز باد لګېږي، چې لکه غشي غوندې د سړي له سینې وځي، عیناً لکه په سخت ژمي کې چې څوک د کابل ښار په پامیر سینما سیمه کې ولاړ وي او د چهلستون له لوري یخ باد او سیلۍ ته یې خپله سینه نیولې وي.

تر ټولو دمخه د ابراهم لینکن څلي ته لاړو. ډېره لویه ګونبزه یې پرې جوړه کړې وه، د اعلیحضرت نادرخان پر مقبره چې کومه ګونبزه جوړه ده، دا وړه ده، خو هغه ډېره لویه او مجلله ده. د ابراهم لینکن مجسمه پر یوه لوړ ځای جوړه شوې وه، لینکن ته

امریکایان زیات احترام لري، ده د امریکا د یووالي مفکوره رامنځته کړه، عملاً یې دېته کار وکړ او د بشري تعصبونو پر ضد یې مبارزه وکړه. لینکن په خپله یوه وینا کې وویل: ((داسې یو حکومت باید رامنځته شي، چې د خلکو له خوا وي او د خلکو لپاره وي.)) امریکا په کورنیو جګړو کې ډېر زیات رنځ وګاله، (۲۲۰۰۰۰) امریکایان په کورنیو جګړو کې ووژل شول. دې جنګ امریکا ته ډېر زیان ورسوه، خو یوه ګټه یې دا وه چې غلامي یې له منځه یوړه. د لینکن تر مړینې وروسته

بیا یو وخت د تور پوستو مشر مارتین لوتر کینګ (Dr.Martin luther king) د همدې لینکن د وینا پر همدې ځای ودرېد، په لکونو خلک ورته راټول شوي وو: هغه په خپله وینا کې وویل:
((موږ باید د خپل کرکتر له

مخې وارزول شو، نه د رنګ، جنس، مذهب او نورو له مخې، زموږ هېواد خپله له ځان سره مجادله کړې، دلته باید کرکتر معیار وګڼل شي، نه نور ارزښتونه...))

د ابراهم لینکن څلي تر لیدو وروسته مو درې څلور دقیقې پلې مزل وکړ، هوا خورا سړه وه، لږ څه وړاندې هلته د هغو امریکایانو لپاره یادګاري څلی جوړ شوی و، چې د ویتنام په جګړه کې وژل شوي دي. د امریکا تر جوړېدو وروسته، د ویتنام جګړه د امریکایانو لپاره یوه ډېره ترخه خاطره او ترخه تجربه وه. په دې جګړه کې (۵۸) زره امریکایان وژل شوي دي. امریکایانو هم پر ویتنام ډېره بمباري کړې او تر یو ملیون زیات ویتنامیان یې وژلي دي، خو جګړه داسې یو تریخ سبق وي، چې د ملامتۍ بار یې هر وخت د ناکام پر اوږو بار وي، که څه هم ویتنامیانو تر امریکایانو په لسګونو ځله زیات زیان وزغمه، خو په پای کې بری د ویتنام او ماتې د امریکا په برخه شول. کله چې جګړه پایته ورسېده، نو د امریکا پر حکومت، د جګړې د قربانیانو د یادونې په اړه ډېر فشار راغی، بېلابېلې طرحې وړاندې شوې، یوه طرحه همدا وه، چې د ټولو لپاره باید یو ګډ یادګاري څلی جوړ شي. ددې څلي د جوړولو لپاره بیا هم د نقشو د جوړولو مسئله مطرح شوه. اعلان وشو، چې هر چا ددې څلي لپاره تر ټولو ښه او معقوله نقشه جوړه کړه، نو همغه به عملي کېږي، ډېرو لویو کمپنیو او سترو انجنیرانو ډېرې عصري او لویې نقشې جوړې کړې، خو په پای کې د یوې ځوانې امریکايي

انجنیرې، چې تر ټولو یې عمر کم و، یانې تر (۲۲) کلونو لوړ نه و، د هغې نقشه ومنل شوه، د هغې د نقشې طرحه داسې وه، چې له یوې ټیټې نقطې پیلېدله، بیا همداسې مخ په بره ختله او بېرته ورو ورو مایله کښته کېدله یانې داسې:

ددې علت دا و، چې کله جګړه پیل شوه، نو د تلفاتو شمېر ډېر زیات نه و، ورو ورو تلفات زیاتېدل، دا لیکه چې پورته ختلې د تلفاتو د زیاتېدو ښکارندویي کوي، د جګړې د پای پر وخت

یون ددې یادګاري ځلي مخې ته

چې امریکا نوره له ویتنام څخه په شا کېدله، د تلفاتو شمېر راکمېده، نو په دې ډول دا لیکه د تلفاتو د شومره والي څرګندونه کوي، ددې یادګاري ځلي لپاره د یوه لوی حوض په شان ساحه په پام کې نیول شوې ده. له ښي او کین لاس دواړو

خو اوو څخه ورته لاره شته، خو اصلاً له کینږ اړخ څخه مخ ښي پلو ته باید سړی حرکت وکړي، چې ټول نومونه وګوري. نومونه د الفبې په ترتیب لیکل شوي او زماني محتوا هم په پام کې نیول شوې ده. له لومړني عسکره نیولې بیا تر وروستني عسکره پورې د ټولو نومونه او رتبې پرې لیک دي او هم د مړګ کال. ټول نومونه پر تورو مرمرینو ډبرو لیک شوي، لکه د تورو کاشي ډبرو په شان ښوی ډبرې دي، چې ښیښې غوندې ښکاري، بادو باران پرې تاثیر نه کوي. کله چې سړی دا صحنه وګوري، هلته سړي ته د یوې لوېې غمیزې څرګندونه کوي، په تېره بیا د داسې یو ناکامې جګړې او غمیزې چې کوم مقدس هدف هم نه تعقیبوي، بل هېواد ته په جګړې پسې تللی یې او ماته دې هم په نصیب شوې وي. ما په ډېر ژور لید سره یو زیات شمېر نومونه تر سترګو تېر کړل، خو د ټولو نومونو لوستل ډېر ستونزمن کار و. همدا وخت هم یو شمېر امریکایان راتلل او د ځلي کښتنۍ برخې ته یې د تازه ګلانو ګېډۍ ایښودې، څو عکسونه مې لا داسې هم ولیدل، چې تازه په ګلانو پوښل شوي وو او د ځلي لاندینۍ برخې کې ایښودل شوي وو. همدلته مې یوه ښځه او یو سړی هم ولیدل، چې په ژړا یې سترګې سرې وې، کله چې یې تصویرونو ته کتل، نو خپله ژړا یې نه شوه ټینګولای، زموږ ژباړني (فوزیې) موږ ته وویل: دلته هره ورځ همدا حال وي، د جګړې د کلیزې پر مهال خو دلته د پښې ایښودلو ځای نه وي او ټول د خپلو خپلوانو د درناوي لپاره

راځي. سره له دې چې د ویتنام او امریکا تر جګړې څو لسیزې تېرېږي، خو لا د جګړې خاطرې او ټپونه لکه د پرون هسې ژوندي دي. همدې یادګاري ډېرلیک ته مخامخ د څو عسکرو او طبي پرسونل یوه داسې مجسمه ولاړه ده، چې له ورایه د سړي پام ځانته را اړوي، دا داسې یوه مجسمه ده، چې نظامي طبي پرسونل، د جګړې پر مهال یو ټپي عسکر د جګړې له لیکو انتقالوي او هغه ته لومړني طبي خدمتونه ترسره کوي. کله چې تر جګړې وروسته د جګړې د وژل شویو عسکرو په یاد ځلی جوړېده، نو د جګړې ټپیانو، معیوبینو او طبي پرسونل اعتراض وکړ، چې زموږ یادونه ولې نه کېږي، موږ ته نور څه پاتي؟ همغه وو، چې حکومت د دوی د یاد او حق تازه ساتلو په

خاطر دا مجسمه جوړه کړه. کله چې د دوی لپاره دا یادګاري مجسمې په پام کې ونیول شول، نو بیا له جګړې څخه راستانه

شویو، روغو او ژوندیو سرتېرو اعتراض وکړ، چې زموږ قربـــــاني نــــو څــــه شــــوه؟

مموږ ته هم باید یو یادګاري څلی جوړ شي، نو هغوی ته هم دا مجسمې په پام کې ونیول شوې. د جګړې له دې غمجن یادګاري څلي څخه د ژوند د مانۍ (سپینې مانۍ) پر لوري وخوځېدو. سپینه مانۍ چې اوس د نړۍ د ګڼو هېوادونو او سیاسي ډلو سیاسي برخلیک ورپورې تړلی دی د نړۍ په رسنیو کې ډېره یادېږي. تر هغې د مخه مو په ښار کې څو نورې ودانۍ هم ولیدلې، اکثرو ودانیو خړېخن رنګ درلود، لکه طبیعي رنګونه، د هند و پاکستان په شان تېز رنګونه، چې هره شېبه د سړي زړه وهي، هلته نه دي کارېدلي، ډېرې ودانۍ یې اصلاً هېڅ رنګ ته اړتیا نه لري. کله چې سپینې مانۍ ته ورسېدو، نو له موټره کښته شو، خورا یخ و، یخ شمال هم لګېده، د سپینې

ماڼۍ مخې ته یو لوی چمن و ، چې ونې او کبلې په کې وې، ونې یې ښې دنګې وې، خو پر شنه چمن یې د یخنۍ له امله یو قسم

ټوکر غوړولای و ، چې یخ یې خراب نه کړي. هغه صفت، چې موږ د سپینې ماڼۍ اوریدلی و ، هغه شان نه و. په تېره بیا د شاعرانو

او ناظمانو په کلام کې. سپينې ماڼۍ ته ځکه سپينه ماڼۍ وايي، چې د انګرېزانو د واکمنۍ پر مهال دې ودانۍ ته اور اچول شوی و، ټوله ودانۍ لوګي توره کړې وه، بيا يې څو ځله رنګ کړه او په سپين رنګ يې رنګ کړه، له همغه وخته په سپينه ماڼۍ ونومول شوه. پخوا به هر سړی سپينې ماڼۍ ته په ازادانه ډول تلـلای شو، خو د سپټمبر د ١١ نېټې تر پېښې وروسته د هر چا تګ اوس هلته ازاد نه دی، موږ هم بايد د سپينې ماڼۍ داخل ته ورغلي وای، خو څرنګه چې اوس هلته د بهرنيو تګ يو پروسيجر غواړي، په حقيقت کې يو څه ستړی کوونکی هم دی، نو ځکه زموږ مېلمه پالانو لازمه ونه ګڼله، چې هلته لاړ شو. لنډه دا چې سپينه ماڼۍ يو عادي ماڼۍ ده، چې په واشنګټن کې نورې په سلګونو ودانۍ تر دې لوکسې، عصري

او ښکلې دي. خو څرنګه چې سپينه ماڼۍ کې د جمهور رئيس د کار دفتر دی، نو له سياسي پلوه ډېره ارزښتمنه ګڼل کېږي.

افغانستان کې ځينې خلک د سپينې ماڼۍ او د کانګرس د ودانۍ ترمنځ توپير نه شي کولای. د کانګرس ودانۍ رښتيا هم ډېره لويه، لوکسه او تاريخي ده. د سپينې ماڼۍ مخې ته يو شين چمن دی، چې د اوسپنې يوه کټاره ترې تاوه ده. په يوه ګوټ کې د ساتونکو يوه خونه هم شته، چې ظاهراً په کې څوک نه ښکاري، مخې چمن کې يې هم ډېره ګڼه نه وي، همدې مخې ته پر غځېدلي سړک هم، اوس عام موټر نه پرېږدي او د سپتمبر د ۱۱ نېټې تر پېښې وروسته يې له دې ځای څخه پر تېرېدونکو لارو د اوسپنې د يو متره ستنو په واسطه خنډونه جوړ کړي دي. همدې سپينې ماڼۍ ته ورڅېرمه په نږدې سل متری کې د

جمهور رئيس کور هم دی، پخوا به بوش او مېرمن يې له سپينې

مانۍ تر خپله کوره پلې تګ راتګ کاوه، اوس اوباما او د هغه مېرمن ورته راځي. د سپينې ماڼۍ مخې ته په نسبتاً لوی پارک کې يوه پلاستيکي کېږدۍ هم ولاړه ده، چې له شاوخوا ودانيو او طبيعت سره هېڅ اړخ نه لګوي، کله چې کېږدۍ ته ورنږدې شوم، نو ګورم چې يو ببر سرى سړى په کې ناست دى، د عکس اجازه مې وغوښته، په مينه او موسکا يې اجازه راکړه، له ژباړنې فوزيې څخه مې پوښتنه وکړه، هغې وويل: دلته اصلاً يوه ښځه کېني، (۳۷) کاله کېږي، چې هغه مېرمن دلته ناسته وي، د امريکا قانون دى، چې څوک چېرته کېني تر هغه چې هغه ځاى په خپله خوښه خوشې نه کړي، پوليس حق نه لري، چې هغه په زوره وشړي،

خو که د يوې دقيقې لپاره هم دا ځاى خوشې کړي، پوليس حق لري، چې هغه ځاى ونيسي. دا مېرمن اصلاً د ذروي وسلو د

جوړولو مخالفه ده، په همدې ځای کې د امریکا د واکمنو پر وړاندې دې خپله مبارزه پیل کړې او ویلې یې دي، تر څو چې امریکایي چارواکي د ذروي وسلو جوړول بند نه کړي، دا به خپل اعتصاب ته دوام ورکړي، له (۳۷) کالو راهیسې دا همدلته اوسېږي، څرنګه چې دلته د ژوند هېڅ ډول اسانتیا نه شته او په سخت ژمي کې هم دا همدلته په همدې یخه پلاستیکي کېږدۍ کې اوسي، نو کله چې خوراک، معذرت او یا بل ضروري کار ته ځي، نو خپل مېړه او یا زوی پر خپل ځای کېنوي، چې پولیس دا ځای ترې ونه نیسي، نو په دې ډول یې دا دی (۳۷) کاله پوره کړل، د سړي عقل کار نه کوي، کله چې څوک د سپینې ماڼۍ لیدو ته راځي، نو یو ځل ضرور دا ښځه هم ګوري، عکسونه ورسره اخلي او ځینې خلک ورته پیسې هم ورکوي. دا کار اوس د دېته د عادت بڼه غوره کړې ده. همدې پلاستیکي کېږدۍ ته ورخېرمه یې د بوش هغه عکس هم ایښی و، چې په لونګۍ کې جوړ شوی و، ما فکر وکړ، چې د استاد رباني عکس دی، ځکه ما په انټرنیټ کې لیدلی و، یاني دا چې استاد رباني او بوش یې سره مکس کړي او یو عجیب و غریب تصویر یې ترې جوړ کړی دی، د هغه عکس مې هم واخیست.

د پارک په وروستۍ برخه کې واړه زينتي بوټي وو ، چې کابل کې هم ډېر ليدل کېږي، لکه د تخت بنه لري، هلته ودرېدم، بې شمېره چنچڼې په دې بوټو کې وې، يو کس راغی، دانه يې ورته واچوله، دومره ګڼې مرغۍ له ما راټولې شوې، چې ما په خپل عمر کې دومره مرغۍ

جورج بوش د برهان الدين رباني په څېره کې

له انسان سره دومره نږدې نه وې ليدلې، قرار د چنچڼو منځ کې کېناستم، هغوی له ما څخه هېڅ وېره ونه کړه، په ارام زړه يې خپله دانه وخوړه، هلته ماته پته ولګېده، چې دلته ولې مرغان، څاروي او نور حيوانات له انسانانو نه ډارېږي، ځکه چې دلته په انسان کې د انسانيت د جوهر (محبت) عنصر ډېر پياوړی شوی. زموږ په هېواد کې خو له انسانانو (وګړو) مرغان او څاروي څه چې خپله انسانان هم ډارېږي. مانا دا چې هلته په انسان کې د انسان اصلي جوهر (مينې) ورک کړې ده. يو څو دقيقې نور هم په همدا سې چورتونو کې ولاړ وم، بيا له دې ځايه د ښار مرکزي سټېشن ته لاړو، دا د ښار يو ترانسپورټي مرکز دی، چې له دې ځايه د امريکا نورو ځايونو ته اورګاډي او موټر ځي، دا خپله دومره لوی سټېشن دی، لکه يو ښار ګوټی، د ژوند ټول ضرورتونه په کې شته، په لسګونو ډوله مغازې او هوټلونه په

کې دي، پر (۱۹۰۲)م کال جوړ شوی، خو د اوسني ژوند ټول ضرورتونه په کې دي، ته فکر کوې، چې همدا پرون یې جوړ کړی دی، تر (۱۲) بجو دلته وو، بیا د هوټل پر لوري وخوځېدو.

له یو افغان سره کتنه: کله چې هوټل ته ورسېدو، نو ښه ډېر ستړي وو، د خوب څپې راباندې راغلې. یوه سترګه خوب مې وکړ، کله چې پاڅېدم، نو د ورځې دوه بجې دي، پر ځان مې اوبه تېرې کړې، د انګار صیب د اتاق پر لوري وخوځېدم، له رسمي کاره ډېر ستړي شوي وو، زړه مې و، انګار صیب ته وو ایم، چې راځه لاړ شو، دلته دې هوټل ته ورڅېرمه یو څو لوی سوپر مارکیټونه دي، هلته به لږ وګرځو او هم به څه وخورو، کله چې د هغه اتاق ته لاړم، هغه راته وویل: د کابل د ټلیفون دایرولو چل راوښیه، هغه مې ورته په کتابچه کې ولیکه، په تسلسل سره د (۳۲) نومرو ډایلول په کار وو، چې کابل روخ شي، هلته ټلیفون دومره اسانه نه دی، چې د هر چا په لاس کې وي، لکه دلته چې کوم عام چلند لري. په تېره بیا دا چې سړی له ازاد کرېډېټه ګټه پورته کوي، د هوټل له ټلیفونه یې ډایلوي، نو خورا اوږد نمبر کارول کېږي. انګار صیب کابل ته زنګ وواهه، خو هلته لکه چې د شپې یوه بجه وه، چا ټلیفون پورته نه کړ، ما ویل څه چې ځو دلته عمومي سټور (پلورنځي) ته، لږ به مو پښې هم وغوړېږي، لږ به بلد هم شو. ډوډۍ به هم وخورو، ده وویل: لږ صبر وکړه، دلته زموږ یو خپلوان هم راځي، ما وویل: زنګ ورته ووهه که لرې وي لاړ به شو او که نږدې وي ورته معطل به شو، انګار صیب وویل: اوس له کوره راوتی دی، همدې خبرو کې وو، چې له رسپشنه ټلیفون راغی، ویل یې

ستاسو مېلمانه راغلي دي، کله چې ورکښته شو، نو يو محسن سړی له يوه ځوان هلک سره ولاړ دی، سټرې مشي مو وکړل، انګارصيب زه ورته معرفي کړم، انګارصيب وويل دی اغاجان دی، زموږ دوست او خپلوان دی، هغه راته وويل چې دا زما وراره دی. د اغاجان اصلي نوم (حاجي نبي) و، خو په کندهار کې معمولاً يو بل نوم يا لقب هم کارول کېږي، سړي ته چې مې وکتل له اصل و ذاته اصل ښکارېده، ډېرو خبرو ته يې پرې نښودو، راساً يې په موټر کې ناستې ته دعوت کړو. يو کرولا ډوله موټر و، په موټر کې چې کېناستو، نو خپل وراره سره يې په انګرېزي خبرې شروع کړې، هغه ته يې وويل چې افغاني رستورانټ ته مو بوځه، بيا يې موږ ته مخ راواړاوه، دی مې وراره دی، همدلته را لوی شوی، پښتو يې هم زده ده، خو خبرې په انګرېزي کوي، پښتو کې کله کله بندېږي، زه ورسره ځکه انګرېزي وايم، چې خپله انګرېزي پخوم، موږ خو چې دلته راغلو، انګرېزي مو نه وه زده، خو دې ماشومانو خورا ژر او ښه زده کړه، ما او نورو له همدې ماشومانو انګرېزي زده کړې ده. اوس هم چې کله کله موږ کومه کلمه خرابه تلفظ کړو، ماشومان راپورې خاندي، خو لګيا يو خپله جاله پورې باسو. هو اصافه وه، څه کم نيم ساعت مزل به مو کړی وي، چې افغان رستورانټ ته ورسېدو، په لاره کې، چې مو د امريکا سړکونو، ابادۍ، ودانيو، طبيعي ښکلا او ځنګلونو ته کتل، نو رښتيا هم د ډېر مړښت او پانګوالۍ ځرګندونه يې کوله، دې هوټل ته څېرمه د

یو شمېر افغانانو کورونه هم دي، د عبدالباري جهاني صیب کور هم په همدې سیمه کې دی. هوټل ته وختو، هوټلوالو افغانانو زموږ هر کلی وکړ، پر یو مېز کېناستو، مینو یې راوړه، شاوخوا دېوالونو ته مې پام شو، د افغانستان ځینې منظرې پرې لګېدلې وې، پر یوه دېوال د جمهور رئیس حامد کرزي عکس لګېدلی و، په یوه وړه غالۍ کې جوړ شوی و، شاوخوا مې ډېر وکتل، د احمدشاه مسعود او نورو قوماندانانو عکسونه نه وو، پوښتنه مې ونه کړه، خو پر دې پوه شوم؛ کوم ځای کې چې زور او فشار نه وي، د احمدشاه مسعود او نورو قوماندانانو عکسونه څوک په خپله خوښه نه بندوي، پرته له هغې سیمې او ډلې ټپلې، چې دوی ورته منسوب دي. په کابل او د هېواد په نورو سیمو کې، قطعاً په هغو ځایو کې چې هلته دولتي عسکر ولاړ نه وي د دا ډول قوماندانانو لوی او وړوکي عکس نه شته، علت یې دادی، چې خلک په طبیعي ډول او خپله خوښه دوی نه شي زغملای. نو دا ډول عکسونه معمولاً په هغو ځایونو کې دي، چې عسکر پرې پیره کوي.

څو شېبو کې ډوډۍ تیاره شوه، افغاني کباب، وریجې، سلات، مستې او وچه ډوډۍ راوړل شول، ډوډۍ مو په ډېر خوند وخوړه، د ډوډۍ خوراک په بهیر کې څو ځله هوټلوال راغلل، ست یې وکړ؛ څه کم دي؟ هر څه زیات وو. زموږ مېلمه پال پیسې ورکړې او له هوټله رابهر شو. بیا یې وویل چېرته مو بوځم؟ موږ ویل تر ښاره بهر چې ددې خلکو کلیوالي ژوند

وګورو. ده وویل: دوی د تفریح لپاره ځانګړي ځایونه لري، خو اوس ژمی دی او بل د تفریح لپاره نور ښارونه شته، چې هغه خو طبعاً په سوونو کیلو متره لرې دي، دلته په ویرجینا کې ژوند ټول همداسې دی، ځنګل دی او په منځ کې یې کورونه او واړه ښارګوټي، خو د دوی واړه ښارګوټي هم ډېر لوی او منظم دي، داسې به وکړو چې د دوی یو زوړ پخوانی بازار دی، د سیند تر غاړې، دې ځای ته پر اوړي په لکونو خلک راځي، هغه ځای به وګورو، که بله ورځ مو وخت درلود، بیا به چېرې لرې لاړ شو. موږ وویل ښې خبره ده. نیمه ګېنټه مزل به مو کړی وي، چې د سیند غاړې ته ورسېدو. دا سیمه که څه هم پخوا جوړه شوې وه، خو نوی مسافر یا بهرنی، چې څوک لاړ شي، په اسانۍ یې نه شي پېژندلای، ځکه تعمیرونه یې هم ښه لوکس دي او سړکونه یې هم ښه پراخه، خو یوازې ښنتو ته یې که څوک متوجه شي، نو پوهېږي، چې دا ودانۍ پخوانۍ دي. د ښنتو رنګونه یې د کودړي د رنګ په شان سوربخن شوي دي او ځینو ځایونو کې لږ شان دوړېدلي هم دي. دلته یو لوی سیند بهېږي، غالباً همغه سیند چې له واشنګټن څخه تېر شوی دی، نږدې څه کم زر مترو په پراخوالي ارام بهېږي، چې ډېر ورته نږدې نه شې، نو مسیر یې نه شې تشخیصولای. په سوونو کښتۍ په کې کښته پورته کېږي، د امو دریاب څو برابره به وو. د سیند پر غاړه په لسګونو ډول ډول هوټلونه جوړ شوي، چې د تفریح پر وخت د سیلانیانو غوښتنې پوره کولای شي. څو دقیقې دلته وګرځېدو، خو

څرنګه چې هوا ډېره سړه وه او د سيند يخې څپې او تونـد شـمال هوا نوره هم سړوله، نو ځکه چکر هم د زيات وخت لپاره د سړي صبر راکماوه، بېرته موټر کې کېناستو او د هوټل پر لوري رهي شو، په لاره کې ماته پته ولګېده، چې اغا جان (حاجي نبي) يوه

پښتانه ټبر الکوزي ته منسوب دی، نو يو څو شـېبې د سياسي بحث زمينه برابره شوه، ما نه غوښتل چې سياسي بحث ورسره وکړم، هغه هم زه ډېر نه پېژندلم، چې پر سياسي مسايلو مې سر خلاص دی که نه؟ خو د هغه په خبرو کې هم تر زياته حده سياسي منطق پروت و. هغه د جمهور رئيس حامد کرزي ټينګ منتقد و، ويل يې: کرزي داسې کسان راټول کړي چې اصل و نسب يې معلوم نه دی، غله، داړه ماران او جنګسالاران هره ګروه په دې حکومت کې شته، هر څوک چې هر څه کوي، دی ورته هېڅ نه وايي، سياست په دې خبرو نه کېږي، سياست کې بايد ته خپل

((شنګ)) وښيي، دی (کرزی) فکر کوي، چې که زه که فهيم، دوستم، محقق او نورو ته څه ووايم، نو اسمان به راپرېوزي، نه بابا هېڅ نه کېږي، د دنيا غټ غټ خلک ترور شول، هېڅ ونه شول، ذوالفقار علي بوټو اعدام شو، هېڅ ونه شول، بينظير بوټو ووژل شوه، هېڅ ونه شول، راجيوګاندي، موريې، د امريکا جمهور رئيس او داسې نور په لسګونو مهم کسان ووژل شول، هېڅ ونه شول، دا د چا زامن دي، چې دوی له سياسي صحنې لرې شي او پر افغانستان به ټکه راپرېوزي... داسې ډېرې نورې نيوکې يې هم وکړې، خو ځينې نيوکې يې بيا سيمه ييزې او قبيله يي هم وې، چې ماته ډېرې پر ځای ونه برېښېدې، خو اکثره نيوکې يې د منطق له مالګې ډکې وې، همدې خبرو کې مو مزله ته هم دوام ورکاوه، د شپې اته بجې به وې، چې بېرته هوټل ته راستانه شو. له دې دوستانو مو مننه وکړه او خدای پاماني مو ترې واخيسته.

د سیمینار شپږمه ورځ

د مارچ لومړۍ نېټه د یکشنبې ورځ وه، دا ورځ هم رخصتي وه، نو ځکه هر چا کولای شول خپل شخصي پروګرام پرمخ بوځي. ما سره دا مهال د خپل یادښت هغه کتابچه نه وه، چې په امریکا کې د مېشتو افغان دوستانو ټلیفون نمبرې په کې وې، له بلې خوا مې غوښتل هم نه، چې په دې مصروفه ټولنه کې څوک په تکلیف کړم، د ښېنوا وېښپانې د چلوونکي قدرمن خالد هادي ایمېل ادرس راسره و، هغه ته مې لا وار دمخه ایمېل لېږلی و، هغه راته لیکلي وو، چې زه له نیویارکه چېرې لرې بل ښار ته په سفر یم، هر کله چې وزګار شم، نو ستا لیدو ته درځم، د تکړه خبریال او ویاند سید سلیمان اشنا د ټلیفون نمبر هم راسره و، هغه ته مې ټلیفون وکړ، خو ټلیفون یې مصروف و، پیغام مې ورته پرېښود، نور نو نه د چا د ټلیفون نمبر راسره و او نه مې غوښتل څوک په تکلیف کړم. څرنګه چې مو دمخه کوم پروګرام نه و جوړ کړی، نو ځکه چېرته لرې د تګ جوګه نه شو، سهار تر چای وروسته زه (یون)، انګار صیب او سنجر صیب دریوارو سره ملګري شو لومړی یوې لویې مغازې او بیا تر هغه وروسته بلې ډېرې نږدې مغازې (پنټاګون سټور) ته لاړو، دا نو یو ډېره ستره مغازه وه، چې هر ډول شیان په کې میلاوېدل، له ښکلاک، خوراک او پوښاک شیانو نیولې، بیا ټیپ، راډیو،

کسټ، کمرې او کمپيوټره پورې هر څه دې ترلاسه کولای شول، دا يوه عامه مغازه وه، چې نرخونه يې هم ډېر لوړ نه وو، دې لويې مغازې ته موږ يو ځل دمخه هم راغلي وو، ځکه نو دا ځل ښه بلد وو. يخني هم زياته وه، واوره هم ډېره وربدلې وه، په واشنګټن کې واوره ډېره نه کېږي، خو يخني په کې زياته وي، سږ کال چې موږ تللي وو، واوره هم وشوه. په مغازه کې وګرځېدلو، شيان مو په نښه کړل، ما او سنجر صيب څه وانه

خيستل، خو انګار صيب ځانته په کې يوه جوړه دريشي خوښه کړه، هغه يې واخيسته، قيمت يې د افغانستان تر نرخونو لوړ و، خو بيا هم دومره لوړ نه و، يو سلو څو ډالره يې يوه جوړه دريشي واخيستله، بېرته د هوټل پر لوري راغلو، هلته هم ډېر پلې ګرځېدلي وو، ښه ستړي شوي وو، زه چې اتاق ته پورته

شوم، نو خوب راباندې برید وکړ، تر یو ساعت خوب وروسته پاڅېدم، ماسپښین دوه بجې به وې، دا وخت د انګار صیب زنګ راغی، ویل یې لاندې کښته شه، یو ملګری راغلی دی. انګار صیب لاندې تیار ولاړ و، یو د پخې ستې ځښتن یې رامعرفي کړ، ویل یې منشي صیب دی، زه یې ورته معرفي کړم، هغه ټینګ سترې مشي راسره وکړل، ویل یې: یون صیب ښه پېژنم، مرکې یې اورم او لیکنې یې لولم ښې په زعرده لیکنې کوي. منشي صیب نو د انګار صیب سیمه وال هم دی او د هغه د پخوانۍ ګوندي لارې ملګری هم، ډېرې سختې ورځې یې په ګډه تېرې کړې دي، دا سې انډیوالان، نو چې څوک پس له مودو په دا سې یو ځای کې پیدا کړي، هغه نو له خدایه نور څه غواړي، منشي صیب سره موټر کې کېناستو، د منشي صیب اصلي نوم عبدالقیوم دی، خو منشي ورته ځکه وایي، چې د خلکیانو د واکمنۍ پر مهال یې د کومې ګوندي حوزې د منشي په توګه دنده سرته رسولې ده، په افغانستان کې دولتي او کسبي پوړۍ وروسته وروسته د هغه شخص له نوم سره تړل کېږي. منشي صیب وویل: لومړی به لاړ شو، یو افغاني هوټل کې به ډوډۍ وخورو، بیا به نو وګورو چې څه کوو. همدا سې په ګپ ګپ کې همغه ځای ته ورسېدو، چې یوه ورځ دمخه مو له هغه بل افغان (حاجي صیب نبي) سره ډوډۍ خوړلې وه، منشي صیب څخه ځای لږ شان غلط غوندې شو، خو چې ما ورته وویل که چپ لاس وګرځې، پارکنګ ته نو پیدا به یې کړې! ده وویل

ته څه پوه شوې، چې دلته افغاني رسټورانټ دی، ما ويل پرون ورځ موږ دلته راغلي وو، د انګار صيب چې پر هوټل سترګې ولګېدې، ماته يې وويل والله بېشکه چې دومره ژر بلد شوې او څومره ژر دې پيدا کړ.

هوټل ته پورته شو، په خوند مو بيا افغاني ډوډۍ وخوړه، دا ځل په هوټل کې تر افغانانو نا افغانان، په تېره بيا عرب مسلمانان زيات معلومېدل، چای مو هم هلته وڅښه، له هوټله رابهر شو، منشي صيب وويل: ماښام به زموږ کور ته ځو، بيا به مو بېرته راورسوم. موږ ويل لرې دی که نږدې؟ هغه وويل: نږدی دی. موږ وويل: په يو شرط درسره ځو، چې هلته به ډوډۍ نه تيا روې، هغه ويل سمه ده، د امريکا (نږدې) او د افغانستان (نږدې) سره توپير لري، منشي صيب هم موټر چلاوه او هم يې موږ ته د امريکا د خلکو د ژوندانه کيسې کولې، بس نو هغه د پخوانيو کيسو په شان. دا ځای له واشنګټنه دومره لرې و، لکه کابل نه چې جلال اباد ته ځې، نږدې يو نيم سل کيلو متره لرې. د لويې لارې ترڅنګ د اورګاډي پټلۍ هم غځېدلې وه، خو هغسې عصري نه وه، لکه په جاپان او جرمني کې چې ده، منشي صيب ته مې وويل: دا خو دې د نړۍ بل سر ته راوستو؟ هغه وويل: وارخطا کېږئ مه بېرته مو رسوم. خو د هغه ځای سړکونه داسې دي، چې مړۍ په کې کولې کړې نه سپېره کېږي، که د چای ډک ګيلاس په موټر کې کېږدې، نو د چا خبره رپ به و نه وهي. منشي صيب په دې ترخ کې خپل زوی (بري) ته هم ټلېفون وکړ، چې انګار کاکا دې او يون صيب راسره دي، بايد ته هم

ځان راورسوې او دې ضمن کې یې د ډوډۍ شفر هم تېر کړ. په لاره کې مې منشي صیب ته وویل، چې دومره اوږده لاره کې ولې ښارونه او ښارګوټي نه شته، هغه وویل: دا ځنګل ټول له ښارونو او ښارګوټو ډک دی. د دوی قانون دی، چې ښارونه او ښارګوټي باید سل متره له لویې لارې لرې وي، دا فرعي سړکونه، چې له دې عمومي لارې بېل شوي دا همدې ښارونو ته ګرځېدلي دي. بل د دوی قانون دی، چې هېڅوک د ښارونو، د مارکېټونو مخه عمومي سړک ته نه شي را اړولای، په دې ډول د ګڼې ګوڼې او زیاتو ترافیکي پېښو مخنیوی کېږي. منشي صیب وویل: د امریکا سړکونه د نړۍ په عجایبو کې حسابېږي، هغه وویل: ته پر همدې لویه لاره یوه شپه او یوه ورځ مزل وکړه، ته به له هېڅ کوم مشکل سره مخامخ نه شې، لنډه دا چې تر نږدې یو نیم ساعت مزله وروسته د منشي صیب کور ته ورسېدو، د هغه کور د نورو په شان د ځنګله په یوه څنډه کې و، سم لاسي چای راوړل شو، چای مو لا څښلی نه و، چې د منشي صیب زوی (بری) هم راورسېد، تر روغبړ وروسته یې له انګار صیب څخه د کور د ټولو غړو پوښتنه وکړه، دی او د دده بل ورور له خپل پلاره جلا اوسېږي، خو په سیمه کې سره نږدې دي، یو کیلو متر واټن هم نه لري، د ښې پوهې او ذکاوت څښتن معلومېده، لنډه ږیره، خپله کندهارۍ لهجه او افغاني خصوصیات یې ټول ساتلي وو، په امریکا کې ټول افغانان داسې نه دي، چې دا ډول مثبت خصوصیت دې ولري، تر چای وروسته مکلفه ډوډۍ هم راوړل شوه، خو موږ منشي صیب ته وویل: دا دې ګوره د ژمنې

خلاف کار کړی دی، هغه وویل: زه به ډېر خوشاله شم، چې تاسې ماسره زیاته ډوډۍ وخورئ.. ډوډۍ مو وخوړه او بیا مو د افغانانو د دود له مخې چای هم وڅښه. منشي صیب ته مو وویل چې اوس به نو د تګ بندوبست کوو، منشي صیب، بری او موږ موټر کې کېناستو، دا ځل نو موټر (بري) چلوه، خو تر منشي صیب څخه یې چټک چلوه، هغه به ورته د ارام چلولو ټینګار کاوه، خو بري به ورته ویل چې خاطر جمع اوسئ، دا ځل یې نو ژر بېرته خپل ځای ته راوستو، یانې یو ساعت او څو دقیقو کې یې راورسولو، د شپې دولس بجې به وې، چې هوټل ته داخل شو، له دوی څخه مو خدای پاماني واخیسته، خو د خدای پامانۍ پر مهال یې راته وویل چې د (بري) مېلمستیا پاتې ده، بیا درپسې راځو. کله چې اتاق ته پورته شوم، دریشي مې بدله کړه، نو د خوب پرښتې راته تیارې منتظرې ناستې وې.

د سیمینار اوومه ورځ

د مارچ دویمه نېټه د دوشنبې ورځ وه، سهار چې کله له خوبه پاڅېدم، نو له کړکۍ څخه مې چې وکتل، شاوخوا ټوله سپینه پاغونده وه، په سپینه واوره کې د رڼا ګروپونه ډېر ژېړ بخن معلومېدل او پلته پلته واوره لا اوس هم ورېدله، کله چې چای ته کښته شولو، نو لاندې په رسپشن کې یې لیکلي وو: ننني پروګرام کنسل دی او د واورې د ورېدو له امله نن ټول نورمال پروګرامونه معطل دي. د همدې ورځې پر ماښام د جنرال بارنو له خوا کېدونکې مېلمستیا هم کنسل شوه. انګار صیب او سنجر صیب ته مې وویل: کاشکې له سره پوه وای، چې درې ورځې رخصتي راځي، یو بل لرې ولایت او چکر ته به وتلي وای. د نیویارک مې ډېر صفت اورېدلی، کاشکې هلته تللي وای، هلته مې ښه ډېر ملګري دي، اورګاډي کې تللو او بېرته راتللو، کله چې مې د نیویارک د واټن پوښتنه وکړه، نو ګړندی ګاډی ورته په اتو ساعتونو کې وررسېږي، بیا مې نو بېخي زړه بېغمه شو، ځکه چې رخصتي خو یوازې په لاره کې تېرېدله. انګار صیب او سنجر صیب ته مې وویل: راځئ نن دا څو پلورنځي مو چې لیدلي، په هغو کې وګرځو، که څه مو خوښ شول وابه یې خلو، که نه چکر خو به ووهو ! ځانونه مو ښه وپوښل، له هوټله رابهر شو، په لاره کې ښه ترخه یخني وه، ټولې لارې واورو

نیولې وي، یخی هم ښه ډېر و، موټرو په ډېر احتیاط حرکت کاوه. په واشنګټن کې چې کله داسې واوره وشي، نو ښوونځي خو رخصتوي، حتی ځینې ادارې هم رخصتوي، دلته سختې ترافیکي پېښې پېښېږي، دوی مخکې هم موږ ته ویلي وو، چې دلته پر دربو شیانو باور په کار نه دی:

امنیت، ترافیک او هوا، له ترافیکي او هوا پېښو سره خو موږ رښتیا هم مخامخ شو، خو امنیتي هغه مو لا د خدای په فضل تراوسه نه ده لیدلې، ورو ورو پلي لاړو، دلته څو لوی

مارکیټونه وو، چې د دنیا هر څه په کې میلاوېدل، هلته لاړو، ښه ډېر وګرځېدلو، لویې لویې مغازې وې، هر یوه درې څلور منزله وه، په هر پوړ کې یې په لسګونو لویې او ورې مغازې وې، د ژوند څه اړتیا وړ شیان چې وو هغه په کې پیدا کېدل. د

يوې مغازې نرخ له بلې سره توپير درلود ، هغه څوک چې بهر تـه تللي وي او ډېر تللي وي، دا ډول ټولې مغـازې ورتـه جالبې نـه وي، خو څوک چې لومړى ځل تللى وي، نو دا ډول شيان ورتـه ډېر پـه زړه پـورې وي. د لـويې مغـازو پـه دهلېزونـو او پليـو لارو کې د ډول ډول شيانو ترڅنګ د ويښتانو جوړولو او ان سينګار خونو وسايل ايښي وو. دلتـه مو ډېر هلکـان او سړيان وليـدل، چې نجونو ورته ويښتان جوړول او همدارنګه ډېرې نجونې مو وليدې، چې هلکانو ورته ويښتان جوړول او سينګارولې يې، د لارې پر سر او يا هم د لويو مغازو په اوږدو دهلېزونو کې، مـا دا شيان مخکې نه وو ليدلي، همدلتـه پـه بېلابېلو ځايونو کې، ځوانې نجونې او ځينو ځايونو کې ځوان هلکـان د وړو غرفـو ترڅنـګ ولاړ وو ، لـه بېلابېلـو معـدني او بحـري ډبـرو يـې رنګارنګ پوډر جوړ کړي وو او خلک به يې دعوتول، چې دا يـو ځـل وکـاروي او پـه ګټـه يـې پـوه شـي. د دوى پـه وينـا دا پـوډر د انسـان د پـوټکي روغتيـا تـه ډېـره ګټـه لـري. کلـه چې بـه څـوک موافقې ته سره ورسېدل، بيا به يې نو له دې موادو ډکې قوطۍ پرې، په لوړه بيه خرڅولې. په عامو دهلېزونو کې د سترو خلکو لپـاره داسې څـوکۍ ايښـودل شـوې وې، چـې پـه بريښنايي يـا اتومـات ډول يـې د انسـان بـدن کېکـاږه يـا چـاپي کـاوه ، ددې ترڅنـګ د خلکـو د چـاپۍ لپـاره نـور کسـان هـم ولاړ وو ، چـې ځانګړى يونفورم يې درلود. ښځې او نر دواړه پـه کې شامل وو ، اکثره يې چيني مېرمنې او سړي وو. پر دې څوکيـو بـه اکثره هغـه

کسان ناست وو، چې یا ډېر زاړه وو او یا ډېر ستړي. تر غرمې پورې مو درې مغازې له پښو وو پستې، خو هېڅ سودا مو ونه کړه، یوازې د بیکونو ځایونه او قیمتونه مو په نښه کړل، زموږ بیکونه واړه وو، د ډېرو شیانو د ځایولو وس یې نه درلود. یوه یوه نیمه بجه به وه، هوټل ته ښه ستړي راستانه شو، کله چې اتاق ته ورسېدم، نو د خوب مرغیو راباندې خپل وزرونه وغوړول. ښه د مزې خوب مې وکړ، څلور بجې له خوبه پاڅېدم، پر ځان مې اوبه تېرې کړې، ټلویزیون مې چالان کړ او د خپلو یادښتونو پر بشپړاوي مصروف شوم، لیک لا ستړی کړی نه وم، چې له رسپشنه ټلیفون راغی، ویل یې ستاسو دوه مېلمانه راغلي دي، ما ویل اتاق ته دې راشي. دوه درې دقیقې وروسته ور ټک شو. دروازه چې مې بېرته کړه، نو ګورم چې د امریکا غږ اشنا ټلویزیون ویاند ښاغلی ایوب خاورین او د خوست پخوانی والي ښاغلی ارسلا جمال ولاړ وو. پر لیدو یې ډېر زیات خوشاله شوم. اتاق کې کېناستو، د کور د حال او احوال پوښتنې مو سره وکړې. جمال صیب نه مې وپوښتل، ته دلته څنګه پېښ شوی یې؟ هغه وویل: زه دا څو ورځې کېږي چې له کاناډا څخه راغلی یم، دلته مې د کورنۍ غړي او دوستان دي، ما ویل د دوی پوښتنه به هم وکړم او نور دوستان به هم وګورم، نو دادی څو شپې همدلته یم، له دې ځایه ځم نیویارک ته او بیا بېرته کاناډا ته ځم، ما ویل افغانستان ته څه وخت راځې؟ هغه وویل: هر وخت چې تاسو وغوښتلم، جمال صیب

زياته کړه، چې په ليدو دې ډېر خوشاله شوم، کله چې دې له راډيو او ټلويزيون څخه غږ اورم، نو خورا ډېر خوشالېږم، بيا مې له خاورين څخه د ژوند حالات وپوښتل، خاورين صيب او ارسلا جمال سره خپلوان دي. خاورين صيب راته د خپل مصروف ژوند کيسه بيان کړه، چې رښتيا هم ډېره ستړې کوونکې وه، مانا دا چې که په اصطلاح يوه شېبه هم وزګار پاتې شي، نو حالات دې خرابېږي. خاورين صيب په امريکا کې د ټولنيزو او انساني ارزښتونو په باب هم هر اړخيزه رڼا واچوله، که د هغې ټولنې متحول ارزښتونه د هغې له عصري ټکنالوژۍ او ژوندانه سره پرتله کړو، په ښکاره ډول په کې د ارزښتونو تله سپکه خېژي او بيا که هغه ټولنيز ارزښتونه زموږ د ټولنې له مستحکمو ټولنيزو ارزښتونو سره پرتله کړو، نو بيا به پر خپلې دې غريبې، خو ارزښتمنې ټولنې شکر وکاږو. دلته چې کومه ازادي شته او وضعي قوانينو لاتراوسه نه ده محدوده کړې او پر خپل ځای پاتې، هلته دا ازادي نه شته، هلته د ژوندانه د سمون په هيله دومره قوانين وضعه شوي، چې ژوند

يې په خپله له يوې پېچلتيا او بند يزونو سره مخامخ کړی دی.
خاورين صيب چې د امريکا د کوم مقيد ژوند انځور ماته
ځرګند کړ، نو زما زړه خو ترې په همدې شېبه کې تور شو. هغه
ظاهري او مصنوعي ښکلا او ديموکراسي چې په امريکا کې
ځلېږي، ظاهراً خو رښتيا هم په لومړي وار د سړي زړه راکاږي،
خو که د ټولنې د معنويت تل ته کښته شې، نو روحي بنسټونه او
ډاډمنتيا يې کمزوري دي. ماته د استادې مېرمن سکينې زيار

هغه خبره رايادہ شوه، چې ويل يې: ((په غرب کې ژوند په اوبو
کې د اوبو ړيو په شان دی، چې پر سر ښکاري خو بېخ او اساس
نه لري)) دلته رښتيا هم د مادي ژوند ښکلاوې پر معنوي هغو
برلاسې ښکاري. خاورين صيب وويل: په امريکا کې چې د
ټکنالوژۍ له پلوه ډېر پرمختللی هېواد دی، خو د ټکنالوژۍ د
وسايلو کارول هغسې اسان نه دي، لکه زموږ په ټولنه کې چې
اوس دي: هغه ګرځند ټلېفون د يوې بېلګې په توګه ياد کړ، ويې
ويل: ((دلته د ټلېفون سيم کارت دومره ازاد نه دی، لکه په

افغانستان کې چې دی، دلته چې څوک یو سیم کارت اخلي، له همغې کمپنۍ سره به قرار داد کوي، دا قرار داد به د ټاکلې مودې یانې څو کلونو لپاره وي، د سیم کارت لپاره مجبور یې له همغې کمپنۍ څخه سیټ هم واخلې، د یوې کمپنۍ سیم کارت د بلې کمپنۍ په سیټ کې کار نه کوي، داسې کمپنۍ هم شته، دا پر تا مني، چې ته تر ټاکلې وخت پورې له بلې کمپنۍ سره قرارداد نه شې کولای او دا قرارداد هم نه شې فسخه کولای. په دې بهیر کې ته مجبور یې ټلیفون وکاروې او ټاکلې اندازه کرېډېټ کارت مصرف کړې، سربېره پر کرېډېټ کارت مجبور یې، چې یوه ټاکلې اندازه ټکس هم ورکړې...))

دا یوازې د ټلیفون کیسه وه، چې لنډیز یې بیان شو، داسې په لسګونو ډوله بندیزونه له هرې وسیلې سره ملګري دي، د موټر ټکس، بیمه، د انسان بیمه، د تحصیل فیس، د کار موندنې ستونزې او داسې نورې ډول ډول ستونزې یې بیان کړې، چې د یوه شرقي انسان لپاره یې زغم اسانه کار نه دی، خو دې سره سره که یوه عمومي ارزونه یې کوو او معنوي ارزښتونه له محاسبې باسو، نو د ژوند په نورو ډګرونو کې د نورو ټولنو په انډول امریکایي ټولنه یوه ډېره هوسا او سوکاله ټولنه ده او که چېرې ډېره سوکاله نه وای، نو د نړۍ له ګوټ ګوټ څخه خلک ولې امریکا ته ځي او هلته مېشته کېږي؟

زما (یون)، ارسلا جمال صیب او خاورین صیب خبرې ډېرې اوږدې شوې، خاورین صیب راته د امریکا او جمال صیب راته د

کاناډا ژوند په زېر و زور بیان کړ، بیا دوی ما ته ټینګ ست وکړ، چې دوی سره مېلمه شم، ما ویل بیا به په فرصت کې وګورو، اوس یو ځل ددې سیمینار له جنجالونو خلاص شو.
خاورین صیب ته مې وویل: اشنا صیب سره مې په اشنا راډیو او ټلویزیون کې د مرکې وعده کړې، بیا به انشاء الله حتماً سره ګورو. ماښام ناوخته و، هغوی له ما څخه خدای پامانې واخیسته او زه له نورو ملګرو؛ انګار صیب او سنجر صیب سره ډوډۍ ته لاړم.

د سیمینار اتمه ورځ

(د کانګرس کتنه)

د مارچ **۳**مه نېټه د سه شنبې ورځ وه، پر دې ورځ سهار له معمول وخت سره سم په خپل ټاکلي موټر کې له هوټله د نیسا سنټر پر لوري رهي شو او له هغه ځایه بیا د کانګرس پر لوري لاړو، کانګرس ته هم ډېر واټن نه و، کله چې د کانګرس ودانۍ ته ورسېدو، نو موټر یې په یوه پارکینګ کې ودراوه، هوا دومره یخه وه، چې لس دقیقې هم چا بهر ته طاقت نه شو کولای، پر پلې لارې د کانګرس ودانۍ ته لاړو، له لارې واوره تورېل شوې یا ویلې شوې وه، د تالاشۍ له ماشینه تېر شو، ډېره جدي

تالاشي وشوه، کله چې د کانګرس ودانۍ ته ورننوتو، نو ډېره ښایسته او دنګه ماڼۍ وه، امنیتي چارې یې ښې سمبال وې. په امنیتي مسایلو کې یې هېڅ لیاز و پیاز نه کاوه. هلته امنیتي قانون او نور قوانین داسې دي، چې د استاد الفت په خبره: ((خپل و خپلوان، دوست و دښمن نه لري، کمزوری او زورور نه پېژني، احساس او عواطف نه لري، ټولو ته په یوه سترګه ګوري...)) زموږ د ټولنې په شان نه دي، چې قانون د زورورو تر پښو لاندې او د کمزورو پر سر باندې دی. کله چې د کانګرس دهلېزونو ته ننوتو، نو پر دېوالونو یې د امریکا د نومیالو او

لویو شخصیتونو لویې تابلوګانې ځړېدلې وې، د هرې یوې تابلو په لاندینۍ برخه یا لمن کې یې ورته لنډه پېژندنه لیکلې وه، دې تابلوګانو د امریکا د تاریخ د بېلابېلو برخو او سیاسي جریـــــــانونو ښکاره کولـــــــــه،

پاس د تعمیر چت ته چې مې وکتل په ښکلي ډول نقاشي په کې شوې وه، دې نقاشۍ هم د یوې هنري ښکلا او هم د تاریخي ځلا څرګندویي کوله، کله چې د ټولو تالاشي خلاصه شوه، نو بیا یې د کانګرس عمومي هال ته داخل کړو، نسبتاً لوی تالار، پر درېو برخو وېشل شوی و، یا په بله وینا درې دهلېزونه په کې وو،

تالار نسبتاً لوی و، څوکۍ یې هم ښې نرمې وې، مخامخ پاس په دېوالونو کې د امریکا د کانګرس د پخوانیو غړو عکسونه وو، هغه هم داسې ښکارېدل لکه په لاس چې انځور شوي وو. زموږ لارښود پروفیسور په پیل کې خبرې وکړې، چې دلته راتګ اسانه کار نه دی، تاسې نېکمرغه خلک یاست، چې دلته راغلئ او نن هر یو د کانګرس مینانو پر څوکیو ناست یاست، کانګرس ډېر مصروف وي، نن د رخصتۍ ورځ ده، موږ ستاسې مهالوېش داسې برابر کړی و، چې دا ورځ رخصتي وي، که په نورو ورځو راغلي وای، نو مجبور به وو، د کانګرس کوم غړي

د امریکا په کانګرس کې د سیمینار د برخوالو ډله ییز عکس

سره مو په نورو ځانګړو اتاقونو یا ځایونو کې کتلي وای، دلته بیا راتګ ممکن نه و. پروفیسور وویل: څو شېبې وروسته د کانګرس یو پخوانی غړی راځي، تاسې ته به په خپل بحث کې د

مقننه قوې په باب معلومات درکړي، تاسې کولای شئ له هغه ځخه پوښتنې وکړئ، هغه تجربه کار سړی دی، تاسو ته به جامع ځوابونه درکړي، همدې خبرو کې وو، چې هغه پخوانی وکیل رانِنووت، لومړی یې مونږ ته هر کلی ووایه او بیا یې پر خبرو پیل وکړ.

لومړی یې خپل ځان معرفي کړ: هون اندریو میګوری Hon Andrew Maguire د کانګرس پخوانی غړی. ده وویل: ما چې بیا په ټاکنو کې ګډون وکړ، نو دویم ځل ناکام شوم، ځکه زه چې په کوم ایالت کې وم، هلته اکثریت جمهوري غوښتونکي وو، ۱۹۸۰م کال، هغه وخت نو رونالډریګن، جمهور رئیس شو. ده بیا د کانګرس دا تالار تشریح کړ، د تالار دواړو خواوو ته یې لاس ونیو، چې یوه خوا اپوزېشن کېني او بله خوا د حکومت ملاتړي یا د حاکم ګوند پلویان کانګرسمینان، سټېج ته یې لاس ونیو، چې هلته د کانګرس رئیس کېني، څنګ ته یې نورې څوکۍ هم ایښې وې، چې د مرستیالانو لپاره وې، شاته یې د امریکا بیرغ ځوړند و. په کانګرس کې بېلابېلې کمېټې وې، د هرې کمېټې غړي د خپل رئیس تر شا کېني، هر سړی د خبرو حق لري، خو په خبرو کې د وخت محدودیت په پام کې نیول کېږي، هر وینا وال مجبور دی پر همغه ټاکلي وخت خپلې خبرې پای ته ورسوي، ځینې مسایل ډېر وخت غواړي، حتی ساعتونه وخت نیسي، نو ځکه ځینې موضوعګانې پر موافق او مخالف تقسمېږي، د قانون تصویب اسانه کار نه دی، کمېټو کې باید

اکثریت رایې واخلي او همدارنګه په ټول بهیر کې ورته اکثریت رایې ضروري دي. دا پروسه بیا ولسي جرګې څخه مشرانو جرګې ته ځي او د هغوی تر تصویب وروسته جمهور رئیس ته ځي. د اقلیت خبرې هم اورېدل کېږي، خو په پای کې د اقلیت خبرې د اکثریت د رایو تابع ګرځي.

نو په دې ډول د قوانینو تصویب اسانه کار نه دی. ډېر وخت په کې په کار دی، د بېلګې په توګه په صحي برخه کې موږ د همدې قوانینو له مخې تر اروپا شاته پاتې یو، همدا اوس (۵۰) ملیونه امریکایان د صحي بیمې مشکل لري، دلته بیمه ډېره قیمته ده. دلته د بیان پوره ازادي شته، موږ دلته په جلسه کې یو، هلته پورته تالار کې رسنۍ موږ ګوري او زموږ خبرې اوري، د ساري په توګه هغه وخت، چې زه وکیل وم ما اعتراض وکړ، چې زموږ حکومت د بندیانو په شکنجه کې لاس لري، بندیانو ته د وکیل حق نه ورکوي، کله چې ما دا خبره وکړه، زه اقلیت وم، خو یو وخت بیا داسې راغی، چې جمهور رئیس هم همدا خبره وکړه. د تالار په دویم پوړ کې بره پردېوال یوه شنه پرده غوړېدلې وه، پر دې پردې د وکیل نوم ښکارېده، په دې څوکۍ کې داسې یو سیستم نصب و، کله چې د رایې کارونې وخت شي، وکیل همدلته یوه تڼۍ وهي، خپله رایه کاروي او رایه یې د پردې پرمخ ښکاري، په دې څوکیو کې نورې ډېرې اسانتیاوې هم شته، چې د پارلماني چارو لپاره کارول کېږي. د مشرانو د ناستې سیستم څه ډول دی؟

اکثریت او اقلیت دواړه مشران او مرستیالان لري، د هغوی دنده رایه راټولونه ده، دوی د ویندویانو دنده اجرا کوي، که چېرې رایې مساوي وي، یو موقت رئیس ټاکي، د موقت رئیس لپاره هم رایه اچوي، پر دې وخت کله کله ځینې وکیلان خپله رایه او نظر بدلوي.

دا مهال یې پوښتنو ته وخت ورکړ، یو چا پوښتنه وکړه: لابینګ څه دی؟ په دې باب دې پخواني وکیل وویل: تاسې وروسته له دوو لابیستانو سره کېنئ، هغوی به تاسې ته د لابینګ په باب مفصل معلومات درکړي. خو ځینې شیان به زه دلته درته ووایم: ځینې نادولتي سازمانونه لابینګ کوي، ځینې کمپنۍ هم دا کار کوي، پر کانګرسمینانو کار کوي، د هغوی توجه ځانته راجلبوي، ځینې کمپنۍ لابیستانو ته پیسې هم ورکوي، چې هغوی ته کمپاین وکړي، د پیسو او رشوت دا ورکړه ناقانونه ده، خو هغوی مستقیماً پیسې نه ورکوي.

او باما د خپل کمپاین پر وخت کوښښ وکړ، له عوامو پیسې ترلاسه کړي، له کمپنیو یې پیسې وانه خیستې، اوس چې څوک کانګرس ته ځان کاندیدوي، نو ملیونو ډالرو ته یې لګښت رسیږي، خو یوازې پیسې هم ټاکونکې نه دي. اوباما پیسې نه لرلې، خو څرنګه چې لوړې زده کړې یې لرلې، د خلکو له خوا انتخاب شو. بوش پیسې لرلې، خو پر تعلیم یې خبر نه یم، کامیاب شو. بوش د خپل واک پر مهال، خپلو پانګوالو ملګرو ته مهم کارونه وسپارل، ما چې پر ۱۹۸۲م کال ځان

کاندید کړی، نو پنځه لکه ډالر مې ولګول، ابتدایي انتخابات وو، خو زما په مقابل کې یو بل څوک و، ډېر پانګوال و، درې نیم ملیونه ډالر یې مصرف کړل، نو ځکه یې ټاکنې وګټلې، لس کاله وروسته بیا یو بل شخص په ټاکنو کې (۷۰) ملیونه ډالر ولګول. ویل کېږي، چې اوباما په خپلو انتخاباتو کې یو نیم زر ملیونه ډالر ولګول.

د عراق له هئیت څخه یو تن پوښتنه وکړه: کله چې مو له کویټ څخه د صدام حسین عسکر وایستل، ولې مو هغه وخت صدام حسین ژر له منځه یو نه وړ؟

ځواب: هغه وخت بوش جمهور رئیس و، فکر یې وکړ داسې یو حالت به واقع شي، چې ډېر دوام به وکړي، خو اوس چې موږ په کوم موقف کې یو، کېدی شي هغه وخت په داسې دریځ کې نه وو. هغه وخت نظریه داسې وه، چې متحده ایالات باید زیات پرمختګ ونه کړي، خپل امنیت ته زیاته توجه وکړي. جمهور رئیس هغه وخت ویل: موږ چېرته نه ځو، چې ملکونه جوړ کړو، خو دا بل بوش اوس عملاً په ملکونو کې راښکېل دی. کله چې زموږ عسکر عراق ته تلل، نو زه یې مخالف وم، هغه (۳۰۰) زره عسکر چې هلته تللي، اوس یې یو زیات شمېر پر روحي ناروغیو اخته دي.

پوښتنه: د حکومت د لوړ رتبه مامورینو لرې کول په څه ډول ترسره کېږي؟

ځواب: که يو وزير د ولسي جرګې له نه باور رايې سره مخامخ شي، نو دا پرېکړه بيا مشرانو جرګې ته ځي، هغوی بيا

وروستۍ پرېکړه کوي او تر هغې وروسته عملي کېږي. تر دې وروسته د کانګرس نورو تالارونو ته لاړو، مخکې لوی دهلېزونه مخې ته راغلل، په دهلېزونو کې له هر ايالت څخه د هغو د نوميالیو شخصيتونو دوه دوه مجسمې ايښودل شوې وې، په حقيقت کې هر ايالت حق لري، دلته د خپلو لويو نوميالیو مجسمې ودروي. دا د ټولې امريکا د شخصيتونو تمثيل کوي. تر هغه وروسته يوه ځانګړي تالار ته لاړو، چې په يوه جګه ګرده ګونبزه پرې راټوله شوې وه، د ګونبزې لوړوالی يې تر پنځو سومترو هم پورته کېده، پر دېوالونو يې ډېرې لوکسې او ښکلې ميناتوري او تصويرونه کښل شوي وو، اکثره يې د جورج واشنګټن د اتلوليو ښکارندويي کوله، رښتيا هم دا ودانۍ ډېره لوکسه او ښکلې وه، کوم انځورونه

چې پرې نصب وو ، هغو هم د لوړ هنر او فکر ځرګندونه کوله. د امریکا په شان د یو لوی هېواد لپاره د داسې ښکلو ودانیو شتوالی لازم و ملزوم برېښي، خو نه دا ودانۍ د ډېرې پخوا زمانې وه او نه هم دا انځورونه ډېر پخواني وو ، خو کله چې دې دواړو ته کتل، د یو تاریخي برم ځرګندونه یې کوله. هلته یو کس د جورج واشنګټن د اتلولیو په باب خبرې وکړې او ویې ویل، چې له همدې ودانۍ ځخه یې جنازه پورته شوه، دا له هغه سره د امریکا د خلکو د ډېر لوړ احترام ځرګندونه کوي. تر دې وروسته مو بیا یو ډله ییز عکس واخیست. وروسته د کانګرس د کتابتون پر لوري لاړو.

د کانګرس له ودانۍ ځخه تر کانګرس کتابتون پورې دوه

د کانګرس د کتابتون یو هال

درې دقیقې پلې لاره ده، خو په همدې دوه درې دقیقو کې یخنۍ ښه وځپلو ، کله چې د کانګرس کتابتون ته تر تالاشۍ

وروسته وردننه شو ، نو غوړونه مو بېرته نرم شول، لومړی یو هال ته چې لاړو ، چې نږدې سل یو نیم سل کسان په کې ځایېدل او د کنفرانس یا سیمینار له مجهزو وسایلو څخه برخمن و. هلته پر خپلو ځایونو کېناستو ، د کانګرس کتابتون په ټوله دنیا کې ډېر ستر کتابتون دی، دا کتابتون څو پوړیز دی او څو لوی هالونه لري. اوس په کې یوازې (۱۲۰) ملیونه عنوانه چاپي کتابونه شته، په دنیا کې چې هره ورځ کوم نوی کتاب چاپ شي، نو دا کتابتون کوښښ کوي، چې یو ټوک یې ځان سره وساتي. دغه راز په سلګونو زره خطي نسخې او د کتابونو میکرو فلمونه په کې خوندي دي، اوس چې بربښنايي کتابتونونه رامنځته شوي، نو په دې کتابتون کې خو یې په لسګونو ملیونه کتابونه خوندي کړي دي. دلته بیا یو بحث و ، بحث اکثره د لابینګ پر مسایلو څرخېده، لومړی بحث پر نهو بجو او پنځه څلوېښت دقیقو پیل شو ، درې تنه ددې بحث برخوال وو:

۱- هون انډریو میګوري Hon Andrew meguire د پروګرام چلوونکی.

۲- ډاکتر ګریمي بنیرمین Dr. Graeme Bannerman ویناوال.

۳- ښاغلی بریډ ګورډون، Mr. Berdgordon ویناوال. دی د امریکا او اسرائیلو د عامه چارو د کمېټې لپاره د پالیسۍ او دولتي چارو ډایریکټر و.

برید ګورډون د اسرائیلو د لابینګ په باب خبرې وکړې. د اسرائیلو لابینګ (دلالي) په نړۍ کې ډېره مشهور دی، ویل کېږي، چې دوی د امریکا کانګرس ته ښه لاسرسی لري.
ګورډون وویل: زه کاناډا ته د ورڅېرمه یو ایالت څخه یم، چې خورا یخ دی، ددې ځای هوا له نورو ایالتونو سره ډېر توپیر لري. د امریکا سیستم هم د نورو هېوادونو له سیستمونو څخه توپیر لري، په نورو هېوادونو کې د پارلمان سیستم د اکثریت رایو پر بنسټ ولاړ دی. په امریکا کې مقننه، اجرائیه او قضایه قوه یوه پر بلې واک نه لري، یوه بلې سر رقابت لري. د لابینګ یا دلالي اصطلاح او یا مفهوم له یوه هوټل څخه، چې وکیلان به په کې او سېدل رامنځته شوه، زه چې په کوم ایالت کې اوسېږم، هلته تر انسانانو غویان زیات دي، نو د هغه ایالت وکیل په کانګرس کې وغوښتل د خپل ایالت لبنیات یې وده وکړي، په نورو ځایونو کې د لبنیاتو قیمت زیات و، قیمت د کانګرس له خوا ټاکل کېږي، نو د هغه ځای د خلکو غوښتنه وه، چې د لبنیاتو قیمت باید لوړ شي، دې خلکو خپل دا کار د خپل وکیل له لارې په کانګرس کې مطرح کړ، وکیلان اکثره په کانګرس کې د خپلو موکلینو نظریات او عقاید منعکسوي، د بېلګې په توګه د ښځې (د جنین سقط)

مسئله، ځینې ددې حق مخالف دي او ځینې یې موافق، خلک کانګرس ته خپل شکایت کوي، یو وکیل وویل: زما ځینې موکلین له دې مسلې سره موافق دي او ځینې مخالف، په داسې حالت کې بیا وکیل د خپل وجدان له مخې قضاوت کوي.

ډاکتر ګرېمي بنیرمن وویل: غواړم د امریکا د بهرنیو چارو د لابینګ په باب خبرې وکړم. د امریکا د بهرنیو چارو پالیسي همېشه د اجرائیه قوې له خوا عملي کېږي، که اجرائیه قوه پوه شي، چې کوم نظر د بهرنۍ پالیسۍ په ګټه دی، نو د نورو نظرونه هم اوري، کله چې اجرائیه قوه پر دې پوه شي کوم هېواد ته زموږ د وسلې ورکړه، زموږ په ګټه نه ده، نو کېدی شي ترې تېر شي، نو ځکه دلته د لابینګ ګروپونو ترمنځ یو څه ستونزه راپیدا کېږي، پر امریکایانو سربېره نور ګروپونه هم په کانګرس کې لابینګ کوي، هر هېواد د لابینګ لپاره خپل ګروپ لري، هر هېواد کانګرس ته د خپل هېواد علایق وړاندې کوي او کوښښ کوي کانګرس پرې قانع کړي.

د لابینګ ګروپونه کېدی شي، د همغه هېواد غړي وي او یا نه وي، دا ګروپونه هم اجرائیه قوې ته ځي او هم مقننه قوې ته، ځینې حکومتونه د خپلو سفارتونو له لارې هم لابینګ کوي او مستقیماً حکومت سره تماس نیسي، جاپان، اسرائیل او مصر په تېرو څو کلونو کې په لابینګ کې ډېر مخکې دي، دوی د حکومت د بودجې له مسولینو سره کتلي او د خپلو هېوادونو علایق یې ورته څرګند کړي دي، که تاسې غواړئ لابینګ مو

موثر شي، نو تاسې باید همغه مسول کس پیدا کړئ او خپل علایق ورته وړاندې کړئ، د مسولو اشخاصو پیدا کول او له هغوی سره رابطه ټینګول هم اسانه کار نه دی. د ډیپلوماتانو له لارې دا کار ځکه ممکن او اسانه نه دی، چې هغوی ډېر وخت نه لري، بل د لابینګ ګروپ هغه خلک دي، چې هغوی ته پیسې ورکول کېږي او ستاسو علایق پرمخوړي، دې کار کې د دوی ګټه هم خوندي ده. دوی تاسو ته ملاقاتونه برابروي او لارې چارې درښيي، په واشنګټن کې ممکن هر څوک دا سې وعدې درکړي، خو دا کارونه د هر چا په وس پوره نه دي، ځکه هر څوک مهمو اشخاصو ته لاسرسی نه لري. د ساري په توګه زه شرکت لرم، مصر پر موږ پانګه لګولې، موږ د هغوی علایق پرمخوړو. مصر له تېرو دېرشو کلونو راهیسې د کمپ ډیویډ تر تړون وروسته د خپلو لوړ رتبه مامورینو په واسطه له کانګرس او اجرائیه قوې سره ملاقاتونه کوي، په قاهره کې د تجارت له اتاقونو سره تماس لري، همدا سې کال اوه څلوېښت (۴۷) تنه سوداګر دلته په خپل لګښت راځي، له مقننه او اجرائیه قوې سره ملاقاتونه کوي، خپلې رابطې ټینګوي او خپل علایق ورته څرګندوي، خو په دې ټولو کې بیا د پرېکړې سرچینه ډېره مهمه ده، لابینګ ګروپ چې کوم کس پېژني، هغه په کوم مهم ځای کې کار کوي؟ دوی طبعاً هغه کس ته ټلیفون کوي او بیا د ملاقات زمینه برابروي. واشنګټن له نورو سیمو او هېوادونو سره توپیر لري، کله چې دوی بل چېرته لاړ شي، نو هلته یې قدر

و عزت کېږي، چای او قهوه ورته تیارېږي، د وخت کمی نه وي، خو کله چې دلته ځوک راشي، دوی خپل ساعت ته ګوري، د وخت ډېر کمی وي. په تېرو کلونو کې د لابینګ ګروپونه ډېر قوي شوي دي، د هندوستان د لابینګ ګروپ اوس ډېر موثر دی، د امریکا پر بهرنیو چارو وزارت ډېر تاثیر لري.

امریکا ته د مهاجرینو د بېلابېلو کټګوریو او له هغوی څخه د لابینګ ګروپونو په باب یې وویل: له نورو هېوادونو څخه د تېرو هیئتونو یا راغلو اشخاصو یوه اشتباه دا وه، چې ځان به یې د امریکایانو په تله تله، هیله یې لرله، چې د یو امریکایي په شان چلند دې ورسره وشي، په پیل کې چې مهاجرین راغلل، نو هغوی ډېر غریب وو، خو د هغوی اولادونه چې همدلته رالوی شول، ځانونه یې ورسول، خو اوس چې کوم مهاجر راځي، له نورو سره یې توپیر دا دی، چې دوی خپله ټول رسېدلي یا تحصیل کړي اشخاص دي. دوی کولای شي خپلې ځانګړې کمېټې او د لابینګ ګروپونه جوړ کړي، په دا ډول مهاجرو کې د هندیانو شمېر زیات دی، نو ځکه د هندیانو لابینګ په کې ډېر زیات او موثر دی.

د مصري هئیت یو برخوال پوښتنه وکړه: د مصر لابینګ له اسرائیلو سره سیالي کولای شي؟

ځواب: (C.S.P) (ممکن د لابینګ کوم ګروپ وي) داسې یو ګروپ دی، چې چاته پیسې نه ورکوي، دا ګروپ کوښښ کوي، چې د اسرائیلو او فلسطینیانو ترمنځ د منځګړیتوب لاره

تعقیب شي، اسرائیل د لابینګ په برخه کې ډېره تجربه لري او موثریت یې هم زیات دی. د مصر د لابینګ تاثیر هم په وروستیو کلونو کې زیات شوی دی.

د اردن استازي وپوښتل: د وسلې اخیستلو لپاره څه ډول لابینګ په کار دی؟

ځواب: په دې برخه کې مشاورین تاسو ته سمه مشوره درکولای شي، د وسلې خرڅول ډېره جنجالي مسئله نه ده، خو کله چې مسئله سیاسي شي، بیا مشکل زیاتېږي.

په دې برخه کې د تفریح لپاره وخت ورکړ شو، پنځه لس دقیقې تفریح مو وکړه، بیا د پروګرام دویمه برخه پیل شوه. دا برخه د ډاکټر ډبلیو ام اولسون (Dr.WM.J.olson) په مشرۍ پیل شوه.

ښاغلی مارک ینګ Mr. Mark Young یې وینا وال و.

ډاکټر اولسون وویل: دا ځای چې تاسې په کې اوس ناست یاست دا د ((ویلسن)) په نامه دی. ویلسن ډېر کتابونه واخیستل، دومره کتابونه چې پوروړی شو، بیا یې پر کانګرس وپلورل، د کانګرس کتابتون اوس د نړۍ تر ټولو لوی کتابتون

دی، هر کتاب چې په امریکا کې چاپېږي، باید د قانون له مخې

يو ټوک يې دلته ورکړي، په نورې نړۍ کې چې کتابونه چاپېږي هم د اکثرو يې يو يو ټوک دلته راځي. دلته يو ښه څېړنيز مرکز دی، دا يو خدماتي مرکز دی، يوازې د کانګرس غړي کولای شي، کتاب له ځان سره يوسي، نور يې له دې ځايه وړلای نه شي، خو همدلته يې مطالعه کولای شي. د نړۍ د اکثرو مجلو او اخبارونو کليکسينونه دلته شته، ميکرو فلمونه يې هم شته.

اولسون د امريکا د کانګرس د تشکيلاتو په باب وويل: په امريکا کې هر ګام د اساسي قانون له مخې پورته کېږي، د ولسي جرګې غړي د نفوسو په تناسب ټاکل کېږي، د مشرانو جرګې لپاره له هر ولايت څخه دوه تنه، مجموعاً سل تنه ټاکل کېږي. په مشرانو جرګه کې د غړو شمېر ځکه د ټولو ولايتونو لپاره مساوي دی، چې لوی ولايتونه، واړه ولايتونه تر ستوني تېر نه کړي، د مشرانو جرګې غړي د شپږ کلونو لپاره ټاکل کېږي. د بهرنيو چارو وزير، سفيران او ځينې نور لوړ رتبه افسران د مشرانو جرګې يا سنا له خوا ټاکل کېږي. ولسي جرګې د غړو لپاره د ولايتونو نفوس په پام کې نيول کېږي، يو وخت د (۳۰) زرو پر سر يو تن ولسي جرګې ته راته، هغه وخت د امريکا نفوس (۲) مليونه تنه وو، خو اوس د (۲۰۰) زرو کسانو پر سر يو تن ولسي جرګې ته راځي. تر ټولو زيات سيټونه کاليفورنيا ايالت لري، ځکه چې نفوس يې تر نورو ټولو ايالتونو زيات دی. قوانين بايد د دواړو جرګو له خوا په يوه ژبه او يوه بڼه وليکل شي او بيا تصويب شي. تر هغه وروسته جمهور رئيس ته ځي او

بیا توشیح کېږي. کـه جمهـور رئیس یـې رد کـړي، مـشرانو جرګـه یې په دوه ثلثو ببرته تائیدولای شي.

د ستاف د مـامورینو دنـده داده، چې لـه ټولـو موکلینـو سره د وکیـل د ملاقـات زمینـه برابـره کـړي، د هغـو غوښـتنلیکونه واخلـي، دا هـم حتمـي او ممکنـه نـه ده، چـې د هغـوی ټـولې غوښتنې دې عملي بڼه خپله کړي، خو دا د هغوی حق دی، چې غږ یې واورېدل شي، بیا دا ټول شیان خپل وکیـل تـه وړانـدې کېږي، هغه یې له بېلا بېلو لارو یا ټلېفون پـه واسطه او یـا هـم لـه نورو لارو څخه هغو سره تمـاس نیـسي، خلـک د ټلېفـون لـه لارې هـم مـستقیماً لـه وکیـل سـره تمـاس ټینګـوي. ولـسي او مـشرانو جرګه (۱۲) بېلا بېلې کمېټې لري، چې هره یوه یې بیا پـه خپـل مـنځ کې نورې کمېټې لـري، چې څو سوه کمېټې ورڅخه جوړېږي، وظیفـه یـې داده، چې مـسودې جوړې کـړي، پیـسې هـم د مقننـه قوې په لاس کې دي. دوی ددې څارنه کوي، چې اجرائیـه قـوې دا پیسې څنګه او چېرته ولګولې او چېرته یې مصرفوي؟

دویم ویناوال ښاغلي مایک ینګ، د ولسي او مـشرانو جرګې په باب لنډې خبرې وکړې، یوازې د یوې کمېټې (استخباراتو) په باب یې معلومات ورکړل، چې څنګـه او پـه څـه ډول شـورا، د وسلې د کنټرول معـاملات څاري. ده وویـل: د اجرائیـه قـوې لـوړ رتبـه مـامورین هـم لـه سـناتورانو سـره مـستقیماً خبـرې نـه شـي کـولای، لـومړی بایـد د سـناتور لـه اداري مـامورینو سره خبرې وکړي، خپله موضوع ورتـه تـشریح کـړي او بیـا د هغـوی لـه لارې

خپله موضوع تعقیب کړي. اکثره اداري مامورین د تجربو او اداري کار له مخې مقررېږي، اداري مامورین کولای شي سناتورانو ته ووایي په دې او هغه برخه کې خپله پالیسي بدله کړي، ځکه چې اداري مامورین اکثره د موضوع پر تاریخي شالید او حقوقي حیثیت خبر وي، خو وروستی پرېکړه خپله د وکیلانو یا سناتورانو په لاس کې ده.

✸✸✸

ټاکل شوې وه تر غرمې وروسته د جمهور رئیس دفتر او د بهرنیو چارو وزارت ته لاړ شو، خو هلته تګ د ځینو معاذیرو له کبله ونه شو. نو ځکه بېرته د نیسا سنټر پر لوري وخوځېدو. تېره ورځ چې د واورې له امله زموږ په پروګرام کې خنډ راغلی و، د همغه پروګرام د تعقیب لپاره بېرته نیسا سنټر ته لاړو.

دا پروګرام پر یوه بجه او **۱۵** دقیقو پیل شو. په دې برخه کې د غه لاندې اشخاص شامل وو:

۱- پروفیسور ډاکتر ډبلیو ام جې اولسون Dr.W.M.J. olson د پروګرام چلوونکی.

۲- پروفیسور ټایلر ریورټ جی ډي Mr. Tyler Rauert JD ویناوال.

۳- پروفیسوره اغلې ان موسن Ms. Ann moisan ویناواله.

لومړی لکچر د دولت ستراتیژۍ ته د بدلون چلېنج و، پروفیسور اولسون وویل: د دولتونو د ستراتیژۍ بدلون ته ځکه اړتیا وي، چې په یوه موضوع کې که یو پروګرام یا عملیه

کار ورنه کړي، دویم پروګرام یا بدیل مو باید ورته په پام کې وي. کله کله دویم بدیل هم د یوې بلې ستونزې د زېږېدو سبب ګرځي، مجبور یو د حل پر درېیمې او څلورمې لارې غور وکړو، ده خپلې دا خبرې په یوه مثال کې واضح کړې، ده وویل د ساري په توګه د بحر غاړه کې یو موټر په اوبو کې ډوب شوی، موږ غواړو هغه راوباسو، یو کرېنګ د موټر لپاره استخدام شو، خو د ځمکې او بحر د سطحې فاصله، د موټر وزن او د کرېنګ قوت په دقیق ډول محاسبه شوي نه دي، کله چې کرېنګ موټر د اوبو کچې ته راپورته کوي، نور یې زور نه رسېږي، ددې پرځای چې موټر پورته کړي، خپله کرېنګ د اوبو ګرنګ ته لوېږي، بیا مجبور یو بل قوي کرېنګ راولو، چې هغه، هم کرېنګ راپورته کړي او هم مخکنی موټر، نو دلته ښکاره شوه، چې لومړی مشکل نه یوازې پر خپل ځای پاتې شو، بلکې بل مشکل یې هم وزېږاوه. له دې څخه دا نتیجه اخلو که موږ غواړو یو مشکل حل کړو، د هغه لپاره باید دقیق پلان ولرو، که دقیق پلان نه وي، نو پر ستونزې بله ستونزه زیاتېږي. ده خپله دا تجربه په خو تصویرونو کې څرګنده کړه. ورپسې یې د مخدره موادو د قاچاق مسئله تشریح کړه، ویې ویل چې قاچاقچیان له بېلابېلو لارو کار اخلي، تر هغه پورې یو میتود کاروي، چې رسوا شوی نه وي، نو په دې خاطر د مخدره موادو کنټرول یوه ستونزمنه مسئله ده. اندا چې قاچاقیان د خپل ژوند په بیه حاضر دي، دې کار ته دوام ورکړي، په دې برخه کې د حکومتونو، سرحدي

پولیسو او نورو کړیو ګډه همکاري په کار ده. د ټرانسپورټ له ډول ډول وسایطو، لکه موټر، الوتکې، کښتۍ او بتلونو او نورو ټولو څخه کار اخلي، د دې ټولو دقیقه تلاشي اسانه کار نه دی. مخدره توکي او تروریزم د هېوادونو ملي امنیت او ارضي تمامیت ته ګواښ پېښوي، ارضي تمامیت د بته وایي، چې یو هېواد پر خپلې خاورې او سرحداتو حاکمیت ولري او قانون په کې پلی کړي، د مخدره توکو مخنیوی د نړیوال سیستم له لارې ممکنېدی شي، نړیوال سیستم دا سې دی، چې د تېرو درې سوو کلونو په بهیر کې رامنځته شوی او په تېرو اتیاوو کلونو کې یې وده کړې ده، خو په دې وروستیو کلونو کې د دولتونو ترڅنګ ځینې نا دولتي موسسې هم په کې شاملې شوې دي. ځینې نادولتي موسسې هم د یوه ملک امنیت ته خطرونه پېښولای شي، دوی کې کېدی شي، بانکونه، شخصیتونه، ترهګر، سوداګر او نور ټول شامل وي. ځینې رسمي او نا رسمي موسسو د دولتونو نړیوال سرحدونه له منځه وړي دي. له دې جملې څخه یو هم د القاعدې سازمان دی، د دوی د فعالیت تشکل دا سې نه دی، چې رسمي بڼه ولري، یوه کمپنۍ یو ډول کار کوي، بل شرکت بل ډول، دا ګروپونه بیا د خپلو ګټو په خاطر یو بل سره همکاري کوي، دوی یو بل سره د تماس مرکزونه لري، ګډ کنفرانسونه جوړوي او روزنیز مرکزونه لري. جعلي پیسې هم چاپوي، جعلي مخدره مواد هم جوړوي، د ساري په توګه، یو وخت له یو هېواد څخه مخدره مواد راتلل،

دوی د همغه هېواد په نامه جعلي مخدره مواد جوړ کړل، چې اصلي ته نږدې وو، خو اصلي نه وو، دوی د هر هېواد انفرادي قوانين تر خپلې ناوړې اغېزې لاندې راولي.

پر دې وخت پروفيسور اولسون، پروفيسورې مېرمن موسن ته بلنه ورکړه، چې دا بحث نور دا پرمخ يوسي. مېرمن موسن وويل: زه غواړم پر همدې نادولتي جنايتکارو ګروپونو رڼا واچوم.

يو وخت يو ليکوال ويلي وو: مهمه نه ده چې تاسې همېشه د اکثريت نظر تائيد کړئ، کله کله د اقليت نظر هم ډېر مهم وي. ځينې واړه نادولتي ګروپونه ډېر خطرناک دي، بايد نړيوال ورته يو تدبير ولري، دا د دولت تابع خلک نه دي، چاته د ځواب او مسوليت پړه هم نه مني،

دوی هر ډول عمليات کولای شي او له هرې ممکنې لارې څخه کار اخلي. د دوی هدف څه دی؟ تغيرات غواړي؟ البته دوی په خپل فکر تغيرات غواړي، چې هغه فکر دوی ته کامل ښکاري، دوی د ځو دليلونو له مخې راپيدا شول.

نړۍ سره نږدې شوه، سوړ جنګ ختم شو، هېوادونه د ټکنالوژۍ او همکارۍ له مخې سره نږدې شول، نو دا ډلې هم راپيدا شوې، دا ډلې مختلف شکلونه لري:
۱- یو هغه ډول ګروپونه دي، چې یو مثبت شکل لري، لکه نادولتي موسسې او انجیوګانې.
۲- مذهبي ګروپونه دي، چې ځینې مثبت کارونه ترسره کوي.
۳- ګڼ قومیزه سازمانونه دي.
۴- د مشترکو ګټو سازمانونه دي.
۵- یو شمېر نړیوال سازمانونه، لکه د بشر حقوقو نړیوال سازمان، شنې سولې سازمان، اکسفام موسسه او نور... دا پورته سازمانونه معمولاً د شخړو سبب نه ګرځي.
دویم هغه ډلې یا ګروپونه دي، چې شخړې او جنجالونه راپیدا کوي، لکه:
۱- وسله والې ډلې
۲- جنګي ډلې
۳- ملېشې
۴- جنګسالاران
۵- شخصي امنیتي کمپنۍ.
۶- ترهګر ګروپونه، چې اکثره د القاعدې لپاره کار ول کېږي او ځینې نور.

مېرمن موسن چې دا ګروپونه تشريح کړل، نو بيا يې پروفيسور ټايلر ريورټ ته بلنه ورکړه، چې ددې ګروپونو پر قانونيت خبرې وکړي. پروفيسور ټايلر د هېوادونو ارضي تماميت او سرحدونو ته د ورپېښو خطرونو په باب، چې د نادولتي سازمانونو له خوا پېښېږي، وويل: دولتونه ددې خطرونو پر وړاندې څه لري او څه کولای شي؟

ده د سينما د يوه کرکټر (جاکسن) يادونه وکړه، چې په فلم کې يې د تروريستانو پر ضد يو قوي رول لوبولای او د هغوی پر ضد سرسخته مبارزه کوي، دی له ډېرو ستونزو سره مخامخېږي، خو په پای کې بريالی کېږي، خو دی وايي د فلم او عمل کيسه طبعاً سره توپير لري، کله چې دولتونه ګورئ هغه بيا ددې پديدې پر وړاندې ډول ډول عمل کوي. د تروريزم پر ضد نړيواله همکاري په کار ده، خو په عملي توګه دا همکاري اسانه نه ده. يو نړيوال قانون بايد جوړ شي، چې له دې ډول خطرونو سره مقابله وکړي. د هر هېواد قوانين له بل سره توپير کوي، نو ځکه په دې برخه کې يو نړيوال قانون ته اړتيا ده. د نړۍ دولتونه بايد يو بل سره کېني او يو له بل سره همکاري وکړي، دا نړيوال قوانين د نړۍ دولتونه يو بل سره وصلوي، ددې نړيوال قانون په رڼا کې بايد داخلي قوانين هم وضع شي. لکه امريکا او عمان چې د تروريزم پر ضد يو تړون لاسليک کړی، دا داسې يو تړون دی، چې يو بل ته خپل مجرمين ورسپاري، کله چې د دولتونو ترمنځ همغږي رامنځته شي، نو څه به کېږي؟

دې سره به د بانکونو ترمنځ همکاري رامنځته کېږي، چې تروریستان ونه کړای شي، له یوه بانک څخه بل ته پیسې انتقال کړي. د ملګرو ملتونو د منشور په یوه ماده کې د ترهګرۍ ضد مواد شته، د ملګرو ملتونو د امنیت شورا (۱۲۶۷) او (۱۳۷۳) ګڼه پرېکړه لیک د القاعدې او طالبانو په اړه دی، د نړۍ ټول هېوادونه باید هغه عملي کړي، دا د نړیوال قانون یوه برخه ده. په ملګرو ملتونو کې د ترهګرۍ ضد یوه کمېټه جوړه شوې ده. (۱۵۴۰) ګڼه پرېکړه لیک د عامه وژنې وسلې منع کوي. د تروریزم ضد جګړې یو مشکل هم د بشري حقوقو مسئله ده، چې بېلابېل تعبیرونه ورڅخه کېږي، ځینې ملکونه وایي چې موږ دا کار نه شو کولای، د بېلګې په توګه یو ترهګر چې په اروپا کې ګیر کېږي امریکا ته یې ځکه نه ورکوي، چې اروپا کې اعدام نه شته، خو امریکا کې شته، نو دوی اعدام د بشري حقوقو خلاف کار ګڼي. همدارنګه ځینې قیدونه هم شته، ځینې نا دولتي ګروپونو سره باید څنګه معامله وشي؟ دوی ځان هېڅ شي ته متعهد نه ګڼي او ځان په هېڅ پورې نه تړي، هېڅ نړیوال قانون ته مکلف نه دي، نو ځکه باید دولتونه توافق وکړي، چې دوی د نړیوالو قوانینو تابع کړي.

په هېواد کې د بشري حقوقو د خوندیتوب لپاره د مداخلې په باب د نظر ډېر اختلاف شته، لکه په سومالیا، کوسووا، بوسنیا او نورو کې.

په ۱۹۹۹م کال امریکا د ملګرو ملتو سازمان له اجازې پرته د کوسووا چارو کې مداخله وکړه، هلته اخلاقي او بشري وضع ډېره خرابه وه، مناسب ځواب یې غوښته، ملګرو ملتونو عاجل اقدام ونه کړ، کوفي عنان وویل: څه وخت باید یو ملک په داسې حالاتو کې د بل ملک په کورنیو چارو کې مداخله وکړي؟ ارضي تمامیت د یو ملک حق دی، نو ددې ترڅنګ دا د هغه هېواد مسولیت هم دی، چې د خپلو خلکو بشري حقونه خوندي کړي. کله چې د یو هېواد دولت کمزوری شي، نو دا مسولیتونه یې تر پوښتنې لاندې راځي، دا وخت نورو ملکونو ته د ملګرو ملتونو له خوا د خلکو د حفاظت لپاره د مداخلې حق ورکول کېږي، دا پرنسیپ (د بشر ملاتړ) د ملګرو ملتونو په منشور کې شته. یو د مشکل مخنیوی دی، بل مداخله او درېیم له خلکو سره عملي مرسته ده. د ملګرو ملتونو د بشري حقوقو کمیسیون وویل: ددې کارونو تر ټولو واکمنه سرچینه ملګري ملتونه دي، که د ملګرو ملتونو امنیت شورا په دې چاره کې ناکامه شي، نو د ملګرو ملتونو عمومي غونډه یا اسامبله کولای شي، دا مسایل پر مخ یوسي، دا چې یو ملک د بل ملک په چارو کې مداخله وکړي که ونه کړي، دا اوس هم یوه پېچلې مسئله ده، چې تراوسه لا نړیواله ټولنه ورسره لاس و ګرېوان ده.

د غونډې یو برخوال پوښتنه وکړه: ترهګرې ډلې هېڅ ډول نړیوال قانون نه مني، په ملګرو ملتونو کې ځینو هېوادونو ته د

ویتو حق هم، تر نړیوالو قوانینو پورته یو کار دی، په دې باب تاسو څه وایئ؟

ځواب: دا ددې مانا لري، چې دوی د ملګرو ملتونو د نورو غړو پر وړاندې مساوي حقوق لري، خو د نړیوالو قوانینو له مخې دوی ټول یو شان نه دي. د مخنۍ حملې حق هغه وخت سم دی، چې ګاونډی هېواد د حملې تیاری نیسي، دا وخت یو هېواد حق لري، چې د ځان دفاع وکړي.

یو بل برخوال پوښتنه وکړه: کله چې د مداخلې د حق خبرې کېږي، خلکو سره تشویشونه پیدا کېږي، لکه د عراق په شمال کې د کردانو موضوع، په دې باب تاسې څه وایئ؟

ځواب: زه فکر کوم، چې ددې مسودې د لیکلو پر وخت شاید د هغوی تعبیر دا نه و، چې له دې مداخلې څخه دې ناوړه ګټه پورته شي.

کله کله انساني موضوع ددې مداخلې او حفاظت غوښتنه کوي، لکه (کوسووا) او (روندا) ته د امریکا تګ، چې سیاسي اهداف یې نه لرل، یوازې انساني موضوع وه.

د بنګله دېش استازی: څوک چې مخدره مواد تولیدوي، هغه اکثره نا دولتي او غریب خلک دي، خو ګټه اخیستونکي یې اکثره پرمختللي هېوادونه دي، ولې دلته سخت قوانین نه جوړېږي، چې ددې شیانو مخه ونیول شي؟

ځواب: فدرالي حکومت په عمومي ډول قوانین جوړ کړل، خو په انفرادي ډول دلته مشکل دادی، چې دلته (۵۰) ایالتونه دي،

دا هر ایالت خپل خپل قوانین لري، پوښتنه داده، چې قوانین باید پر هغو کسانو تطبیق شي، چې دا مواد کاروي.

✸✸✸

ګروپي کار: تر پورتني بحث وروسته ګروپي کار ته لاړو، پر دوو ګروپونو ووېشل شو، یو د منځني ختیځ او یو هم د جنوبي اسیا او ورځېرمه هېوادونو لپاره و، چې افغانستان هم په کې شامل و. ګروپي کار د یو امریکایي پروفیسور په مشرۍ پیل شو، په ګروپي کار کې د افغانستان، پاکستان، بنګله دېش، سریلانکا، نیپال او ځینو نورو هېوادونو استازي شامل وو. امریکایي پروفیسور تر ټولو لومړۍ دا پوښتنه مطرح کړه چې: د امریکا حکومت باید څه وکړي، چې د افغانستان او پاکستان مناسبات ښه شي او د تروریزم پر ضد جګړه ګټوره او موثره وشي؟

د پاکستان استازی (معظم احمد خان) وویل: د جنرال مشرف پر وخت د افغانستان او پاکستان مناسبات ښه وو، مهمه خبره داده، چې سیاسي پرېکړه باید وشي، پر جګړې مشکل نه حلېږي، د مشرف پر وخت یوې خوا ملامتي پر بلې خوا او بلې به بیا پر دې بلې خوا اچوله.

صبغت الله سنجر صیب د افغانستان له هئیت څخه وویل: تروریزم سرحد نه لري، امریکا او ټولې نړیوالې ټولنې بیا بیا ویلي چې تروریزم سرحد نه لري، نو نړیوالې ټولنې ته په کار دي، تر څو پورې چې د تروریزم ریښې له منځه یونسي،

افغانستان کې دا جګړه پای ته نه رسي، افغانستان د تروریزم قرباني شوی دی، د تروریزم ځالې افغانستان کې نه شته، ځالې یې تر افغانستان بهر دي.
د سنجر صیب د خبرو په تعقیب ما (یون) وویل: زه د سنجر صیب دا خبرې تائیدوم، چې د ترهګرۍ اصلي ځالې په افغانستان کې نه دي. افغانان د یوې بشري قوې او سون موادو په توګه په دې جګړه کې سوزي، افغانان د دې امکانات نه لري، چې د دې درنې جګړې لګښت او پوځي امکانات برابر کړي، تاسو چې کومه کارېدونکې وسله، ریموټ کنټرول بمونه او ځان وژونکي واسکټونه او همدارنګه د جګړې ایډیالوژیک تحرکات ګورئ دا ټول له بهر سره ارتباط لري، د جهاد په کلونو کې دا ډول بریدونه نه ترسره کېدل او نه افغانستان د ځان وژونکو بریدونو سابقه لري. که د جګړې بهرني امکانات ودرول شي، افغانستان کې دا جګړه ډېره ژر بندېږي. موږ له نړیوالې ټولنې هیله لرو، که غواړي افغانستان کې دا جګړه پایته ورسېږي، نو د جګړې اساسي سرچینې باید وچې کړي.
یو بل غلط تصور، چې د پاکستان له جوړېدو څخه بیا تر اوسه په پاکستان کې شته او په دپلوماتیکې ژبه کې څوک ورته ډېره اشاره نه کوي، هغه دادی، په پاکستان کې یو شمېر مذهبي او استخباراتي کړۍ شته، چې هغوی په افغانستان کې یو قوي حکومت نه غواړي، دوی تصور کوي چې له یوې خوا قوي افغانستان او له بلې خوا قوي هندوستان د دوی د نفوذ ساحه

راتنګوي او په سیمه کې د دوی پراختیا غوښتني سیاست مهاروي، دغه راز په دې حالت کې دوی نه شي کولای د منځنۍ اسیا طبیعي منابعو ته ځان ورسوي، همدارنګه پاکستان کې دا کړی تصور کوي، چې د قوي افغانستان په شتوالي سره په پاکستان کې د مېشتو پښتنو ملي ولولې تقویه کېږي او په دې ډول د پاکستان کمزوری ته لاره اوارېږي. خو موږ په دې نظر یو، چې قوي او سوکال افغانستان د سیمې د ثبات لپاره په ګټه دی. پاکستان ته هم ډېره اقتصادي ګټه رسوي، افغانستان د پاکستاني مالونو لپاره ښه مارکیټ دی. د طالبانو د حکومت پرمهال، چې افغانستان کمزوری اقتصاد درلود، افغانستان ته د پاکستان صادرات پر کال (۵۰) ملیونو ډالرو ته رسېدل، خو اوس دا صادرات هر کال (۱۲۵۰) ملیونو ډالرو ته رسېږي. ما لا خپلې خبرې خلاصې کړې نه وې، چې د پاکستان استازي ښاغلي (معظم احمد خان) وویل: دا تصور غلط دی، چې پاکستان یو قوي افغانستان نه غواړي، پاکستان همېشه په افغانستان کې سوله غوښتې، موږ د جهاد په کلونو کې له افغانانو سره ډېره مرسته کړې ده، افغانستان زموږ مسلمان ورور هېواد دی، خو اوس چې موږ افغانستان ته ګورو، دوی هندوستان ته په جلال اباد، کندهار او نورو سیمو کې قونسلګری ورکړي، دا موږ ته خطر دی، افغانستان باید زموږ دا تشویش درک کړي، موږ له افغانستانه ګیله لرو، چې دوی ولې زموږ مخالف ته زموږ په سرحداتو کې داسې نمایندګی

ورکړي دي، په داسې حال کې چې هندوستان په دې سیمه کې قونسلګریو ته اصلاً هېڅ اړتیا نه لري. افغانستان زموږ مسلمان ورور هېواد دی، نو له ورور نه ګیله کېږي، دوی باید زموږ اند ېښنې درک کړي...

پر دې وخت ما یو ځل بیا نوبت واخیست، بحث هم لږ څه ګرم غوندې شو. ما وویل: په همدغه ځای کې معلومېږي، چې پاکستان په افغانستان کې د خپل نفوذ د پراختیا هیله لري او له هند سره دښمني او زور ازموینه زموږ په هېواد کې معلوموي، افغانستان یو مستقل هېواد دی، موږ حق لرو، چې له هر هېواد سره د خپلو علایقو پر بنسټ سیاسي او اقتصادي روابط ولرو، ایا له پاکستانه موږ کله دا پوښتنه کړې ده، چې ولې دې په پېښور، کویټه او یا نورو ښارونو کې، ایران او یا نورو هېوادونو ته قونسلګرۍ ورکړي دي، همدې پاکستان ته چې مو په کندهار، ننګرهار، هرات کې د قونسلګریو اجازه ورکړې ایا له ایران او هندوستانه مو اجازه اخیستې، په خپل هېواد کې د قونسلګریو پرانیستل د همغه هېواد مشروع حق دی، خو که چېرې له دې قونسلګریو څخه رښتیا هم ګاونډیو هېوادونو ته خطر وي، کولای شي د دپلوماتیکو مراجعو له لارې متقابل اقدام وشي او مسئله پر دښمنۍ نه ارزي. په افغانستان کې د پاکستان د ستراتیژۍ عمق، چې یو شمېر مذهبي او استخباراتي ډلې یې تعقیبوي او ما دمخه ورته اشاره ورکړه دا دی چې: (قوي افغانستان ضعیف پاکستان یا ضعیف

افغانستان قوي پاکستان) دا په پاکستان کې د ټولو پاکستانیانو نظر نه دی، بلکې د هغو خلکو نظر دی، چې د افغانستان لپاره خپله پالیسي جوړوي. سنجر صیب هم د قونسلګریو په برخه کې زما خبرې تائید کړې او دا یې د افغانستان خپل حق وګاڼه، ورته یې وویل چې هرات کې ستاسو قونسلګري هم ایران ته ډېره نږدې ده، نو ایا ایران که له موږه وغواړي، نو ستاسو قونسلګري به ورځخه باسو؟

پر دې وخت امریکایي پروفیسور پوښتنه وکړه: ویل کېږي چې د افغانستان او پاکستان ترمنځ یو مشکل د ډیورنډ کرښه ده، دلته یو پاکستاني الاصله امریکایي دی، هغه همېشه د امریکا کانګرس او حکومت ته وایي چې د افغانستان او پاکستان ترمنځ لوی مشکل د ډیورنډ کرښه ده، تر څو چې افغانستان د ډیورنډ کرښه په رسمیت ونه پېژني، په افغانستان کې سوله نه راځي، که امریکا غواړي په افغانستان کې سوله راشي، نو باید د افغانستان پر حکومت فشار راوړل شي، چې افغانستان له پاکستان سره د ډیورنډ کرښه په رسمیت وپېژني، که نه نو دا جګړه به دوام پیدا کوي.

سنجر صیب په دې باب وویل: موږ سره څه نه شته، چې پاکستان ته یې ورکړو، بل افغانستان په دې موقف کې نه دی، چې پاکستان سره په دې باب خبرې وکړي، کله چې افغانستان کې بشپړ امن راشي، بیا کېدی شي د نړیوالو قوانینو او د خلکو د برخلیک د ټاکلو په باب د ډیورنډ د کرښې په ګډون، پر

ډېرو مسايلو بحث وشي، پاتې شوه د تروريزم مسئله، هغه دې مسايلو پورې اړه نه لري.

د پاکستان استازی (معظم احمد خان): موږ له افغانستان سره د ډيورنډ مسئله هېڅکله نه ده مطرح کړې او نه افغانستان موږ سره دا مسئله کله مطرح کړې ده. پاکستان دا مسئله يوه حل شوې مسئله ګڼي، او سني سرحدونه د نړيوالو سرحدونو په توګه په رسميت پېژني، که افغانستان دا مسئله غوښتلای، نو پاکستان چې له هند سره درې ځله په جګړه کې راګير و، هغه وخت د افغانستان لپاره ښه چانسونه وو، خو افغانستان هغه وخت هېڅ عکس العمل ونه ښود، دا ددې مانا لري، چې افغانستان دا مسئله حل شوې ګڼي. د پاکستان استازي زياته کړه چې موږ د ډيورنډ کرښې په باب څه مشکل نه لرو، مانا دا چې دا کرښه د پاکستان او افغانستان ترمنځ رسمي سرحد دی.

ما (يون) دا وخت يو ځل بيا نوبت واخيست؛ ما وويل: د ډيورنډ کرښې په باب بايد وويل شي، چې په دې برخه کې دا اسې حقوقي دلايل شته، چې د حکومتونو تر کچې پورته دي. لويه جرګه چې په افغانستان کې د حکومتونو تر کچې پورته د قدرت او مشروعيت تر ټولو واکمنه سرچينه ده، د افغانستان لويې جرګې نږدې پنځه لسيزې وړاندې پرېکړه وکړه، چې د ډيورنډ کرښه د انګرېزي استعمار په زور، د افغانستان پر اميرانو تپل شوې وه او تر دې وروسته يې افغانستان نه مني. تر

هغه وروسته یوه حکومت هم دا کرښه په رسمیت نه ده پېژندلې.
له حقوقي پلوه هم د ډیورنډ د کرښې یو طرف یا حقوقي اړخ (برتانوي هند) اوس متوفی دی. پاکستان له افغانستان سره د ډیورنډ د کرښې یو اړخ نه دی. دا کرښه له برتانوي هند څخه پاکستان ته په میراث پاتې ده، له حقوقي پلوه په داسې مسایلو کې د وراثت قانون نه تطبیقېږي، ځکه چې د وراثت قانون بیا خپل وجایب او مسولیتونه لري، هغه هېڅکله پاکستان ته نه دي راجع شوي او نه دوی هغه پر ځان منلي دي. د نړیوالو قوانینو له مخې هم، هغه تړونونه، چې په زور او جبر پر یوې خوا ومنل شي، حقوقي ارزښت نه لري، د ډیورنډ کرښه هم په زوره د هغه وخت د ستر زبرځواک (انګریزي ښکېلاک) له خوا پر امیر عبدالرحمن منل شوې وه او د افغانستان نورو حقوقي مراجعو هېڅکله نه ده تائید کړې، انګرېزان چې هغه وخت ددې کرښې د تحمیل یوه خوا وه، ددې په مقابل کې د هغه وخت امیر ته یو لړ امتیازات ورکول، چې د امیر د حیات په اختتام سره دا امتیازات هم ختم شول او ددې کرښې په باب قرارداد هم ورسره خپل ارزښت له لاسه ورکړ. پاتې شوه د تروریزم مسئله، دا هېڅکله د ډیورنډ له کرښې سره رابطه نه لري او که پاکستان کې ځینې ډلې او اشخاص ترهګري له دې کرښې سره تړي، نو بیا خو دا تر ټولو پاکستان ته په زیان ده، ځکه دوی خپله ددې

ثبوت ورکوي، چې دا ډلې ټپلې موږ تقویه کوو او که پر افغانستان د فشار له امله د ډیورنډ کرښه په رسمیت وپېژندل شي، نو بیا موږ دا خلک (ترهګر) مهارولای شو. تر دې نو بیا د مداخلې غټ ثبوت چېرته دی؟ موږ دا په ټینګه ردوو، چې تروریزم له ډیورنډ کرښې سره ارتباط لري، ایا پر نیویارک چې ترهګرو برید وکړ، هلته هم د ډیورنډ مسئله شریکه وه، یا وروستی برید یې چې پر ممبي وکړ، هلته هم ډیورنډ کرښه وه او یا د نړۍ په نورو ګوټو سیمو له هغې جملې څخه په خپله د پاکستان پر ګڼو ښارونو، لاهور، پېښور او نورو کې هم د ډیورنډ کرښه شامله ده؟ دا هسې یوه پلمه ده، چې ځینې ډلې غواړي یو مشکل له بل مشکل سره وتړي، زموږ او د پاکستاني هئیت ترمنځ خبرې نورې هم تودې شوې، د نورو هېوادونو استازو ټولو موږ ته غوږ نیولی وو، هغوی ته هم پته ولګېده، چې دوو هېوادونو ترمنځ د نظرونو څومره توپیر موجود دی. دا بحث نور هم ګرم شو، خو امریکایي پروفیسورو وویل: ښه به وي چې د امنیت د ښه والي په باب خپل نظرونه څرګند کړو. زموږ له هئیت څخه انګار صیب وویل: نړیوال باید زموږ ملي پولیسو، استخباراتو او ملي پوځ سره مرسته وکړي، چې موږ ددې جوګه شو، په خپله خاوره کې ترهګر وځپو او د پاکستان امنیتي ارګانونو سره دې هم مرسته وشي، چې هغوی په خپله

برخه کې د ترهګرو ځالې له منځه یوسي، دغه راز د دواړو
هېوادونو امنیتي ارګانونه باید یو بل سره مرسته او همکاري
وکړي، یو بل ته خبر ورکړي، چې تر دغې سیمې مې ترهګر
تعقیب کړل، نور ستاسو د نفوذ ساحې ته داخل شول، باید
تاسې یې تعقیب کړئ، په دې ډول کېدی شي دا ډلې ټپلې له
منځه لاړې شي. وخت نور هم د پای پر ټکي ودرېد، هم د
پاکستان استازي او هم موږ غوښتل په دې باب زیات بحث
وکړو، خو وخت نه و، امریکایي پروفیسور په پای کې د نتیجې
په توګه وویل: دا دې نورو هېوادونو استازو ته به نوبت ورکړو،
چې په لنډه توګه، د افغانستان او پاکستان ترمنځ پر دې شوي
بحث قضاوت وکړي او د خبرو نتیجه راوباسي.

د بنګله دېش استازي (نظام احمد) وویل: د افغانستان او
پاکستان ترمنځ د خبرو او نظر تفاوت زیات دی، باید اوسېله
وشي، خو دا مشکل له نظامي لارې نه حلېږي، باید
دپلوماتیکې لارې چارې ولټول شي، څوک چې ملېشې ساتي
باید خبر ورته ورکړل شي، چې له دې لارې وګرځي، خلک باید
باسواده شي، ځکه کله چې خلک باسواده شي، خپله پرېکړه
خپله کولای شي، که د افغانستان په چارو کې مداخله ونه شي،
ښه به وي.

د نیپال استازي (ډابرسنګ ګورنګ) وویل: موږ د دواړو هېوادونو ترمنځ د نظر تفاوتونه ولیدل، دې کې د امریکا د نقش ضرورت دی، دا چې افغانان د خپلې اردو پیاوړتیا ته اړتیا لري باید په دې برخه کې ورسره مرسته وشي.

د نیپال استازي په دې ترڅ کې له هندوستانه هم شکایت وکړ، چې د نیپال په کورنیو چارو کې لاسوهنه کوي. ده وویل چې د نیپال په کورنیو شخړو کې نږدې (۱۳۰۰۰) کسان ووژل شول، خو د دې جنګي ډلو ځینې مشران په هندوستان کې ګرځي او مزې کوي. تر دې وروسته امریکایي پروفیسور وویل: تر ټاکلي وخته پنځه لس دقیقې زیات پاتې شو، موټر موږ او تاسې ته منتظر دی، ډېر ښه او ګرم بحث و، ما ته هم شاباسی راکړئ، دا سې جالب بحثونه رامنځته کوم، چې تر اخره خلک بوخت ساتم، دې سره له ګروپي کاره راووتو، په موټر کې کېناستو او د هوټل پر لوري رهي شو.

یوه شپه له فرهنګي اشنایانو سره

کله چې هوټل ته ورسېدم، نو خالد هادي او سید سلیمان اشنا دواړو راته ټلیفون وکړ. خالد هادي د ښېنوا و ښېسایټ د امتیاز خاوند دی او په پښتو کې دا ډېره مشهوره وېبپاڼه ده، په لکونو لوستونکي لري، پښتو او پښتنو ته یې ډېر زیات خدمت کړی دی. خالد هادي صیب اوس په نیویارک کې اوسي او ما سره یې وعده کړې وه، چې لیدو ته دې درځم، سید سلیمان اشنا اصلاً د ننګرهار اوسېدونکی دی، ښه قوي ژورنالیست او ویاند دی، په طلوع او شمشاد ټلویزیونونو کې یې کار کړی او هلته چې ښه وځلېد، نو بیا په امریکا کې اشنا ټلویزیون ته راغی او دلته نو اشنا له اشنا ټلویزیون سره اشنا شو. خالد هادي صیب سره مې لږ مجلس کړی و، ده د خپلو فعالیتونو په باب معلومات راکړل، چې په خورا زړه چاودون یې تر دې مهاله څه کړي، خو څه یې چې کړي اکثره یې موثر دي، ما د افغانستان فرهنګي حالت ورته بیان کړ او د افغانستان ځینې مهمې داخلي ستونزې مې ورته په ګوته کړې، خو په پای کې مو دا نظر یو و چې: (کار کول په کار دي)، (مخکې به ځو او شاته به نه ګورو.) سید سلیمان اشنا هم تر لږ ځنډه وروسته راغی، هغه نو لا مخکې له ما څخه ژمنه اخیستې وه، چې د شپې به دده مېلمه کېږم، څو شېبې اشنا صیب سره کېناستو، دواړه مې یو بل ته

معرفي کړل، که څه هم ليکوال د استاد رفيع په وينا د پښتو انيو ټلېفونچيانو غوندې دي، که يو بل يې ليدلي هم نه وي، نو اورېدلي يې خو يې وي، فقط چې يو بل سره يې معرفي کړې، نور نو بيا زيات تفصيل ته اړتيا نه شته، اشنا صيب وويل: نور ملګري دې چېرې دي؟ هغوی ته هم ووايه، چې موږ سره لاړ شي، ډېر به خوشاله شو. ما ويل فکر کوم چېرته به تللي وي، ټلېفون مې ورته وکړ، انګار صيب او سنجر صيب يو هم روخ نه شول. لږ ورته منتظر هم شو، خو چې پته يې ونه لګېده، نو بيا زه (يون) او خالد هادي صيب له اشنا صيب سره، د هغه د کور پر لوري رهي شو. له هوټله تر کوره پورې نږدې نيم ساعت لاره وه، په لاره کې مې که څه هم اخوا د ښار ښکلاوو او رڼاوو ته کتل، خو اشناصيب د سياسي بحث يوه موضوع منځ کې راګوزاره کړه، يون صيب د انتخاباتو موضوع ډېره ګرمه ده، څه فکر کوئ څه به وشي؟ څوک به يې وګټي؟ ما ويل والله نو اوس لا هم وخت شته، چې څوک پرې سم بحث وکړي، وکتل شي چې څه ډول کانديدان رامنځته کېږي؟ د هغوی مرستيالان څوک دي؟ دا هم مهم رول لري، قومي، سياسي، مذهبي، سيمه ييز او اقتصادي بيز هم ډېر رول لري، ګاونډي هېوادونه، نړيوال ايتلاف په تېره بيا د امريکا متحده ايالتونه دا هر يو خپل خپل تاثيرات لري، نو چې يو ځل ليدلوري او تګلوري معلوم شي، هغه وخت يې ارزونه او محاسبه اسانه ده، اشنا صيب وويل زه هم له همدې نظر سره موافق يم، خو او سنيو کانديدانو ته چې

ګورم، که څه هم له کرزي څخه ډېر زيات خلک نا راضه دي، خصوصاً پښتانه، خو بيا به هم له مجبوريته کرزي ته رايه ورکړي، ما ويل که ښه بديل پيدا شي، د کرزي صيب چانس کمېږي او يا يې پر وړاندې يو قوي ايتلاف جوړ شي او که چېرې تر ده بل قوي کانديد پيدا نه شي، نو بيا دده چانس په دې زياتېږي، چې دی تيار په واک کې دی، که څوک هر څومره چغې ووهي، چې له واکه ګټه نه پورته کوم، خو په خپله په واک کې شتوالی له واکه د ګټې اخيستنې مانا تداعي کوي او دا خپل تاثير لري، خو بيا هم د استاد روهي په وينا د افغانستان وضع د پېشبينۍ وړ نه ده، کېدی شي حالات بلې خوا ته وده وکړي، کېدی شي انتخابات هېڅ ونه شي، نو اوس مطلق حکم کول سخت کار دی، اشنا صيب وويل: دا سمه ده، خو زما هدف د اوسنيو حالاتو د تداوم په صورت کې و. خالد هادي صيب هم موږ ته ورته نظر درلود. د بحث لړۍ لا ختمه نه وه، چې د اشنا صيب کور ته ورسېدو، يوه دوه پوړيز کور و، چې زينې او د کوټې متن يې پر لرګين فرش پوښلی و، کور ته پورته شو. ارسلا جمال صيب او ايوب خاورين صيب هم راغلي وو. څو شېبې سره کېناستو، چای يې راوړ، د چای پر مهال زموږ ورينداره (د اشنا صيب مېرمن) راغله، موږ ته يې ستړي مشي راکړل، زما د مېرمنې او ماشومانو پوښتنه يې وکړه، ويل يې کاشکې هغوی دې هم راوستي وای، بيا يې په کور و کلي او وطن کې د حالاتو پوښتنه وکړه، ما د خير و خيريت ډاډ ورکړ. د

چای پر مهال بیا سیاسي بحث پیل شو. د جمال صیب او ایوب خاورین صیب نظرونه دا وو، چې په تېرو کلونو کې کار شوی، خو څومره چې کار شوی هغومره په رسنیو کې مثبت نه دی منعکس شوی، خالد هادي صیب د حکومت بې کفایتو او اداري فساد ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې ما سره داسې مستند اسناد شته چې څوک په څومره مالي او اداري فساد کې ککړ دي.

همدې بحث کې وو، چې بله خونه کې پر مېز ډوډۍ تیاره شوه، په ډوډۍ کې یې لکه د نورو افغانانو غوندې افراط کړی و، د لګښت یې په کې خټې کښلې و. زه خو د وزیرصیب محمدګل خان مومند لاره تعقیبوم، ټولو پښتنو ته وایم، چې مېلمه ته باید دومره څه پاخه کړئ او دومره لګښت ورته وکړئ چې له هغه څخه څه پاتې نه شي، خو پښتنو لا تراوسه پورې د عصري او ښاري کلتور له ټولو شرایطو سره ځانونه نه دي عیار کړي، ډوډۍ مو په خوند وخوړه، ډېر اخلاص په کې و، زموږ د وریندارې دې کور ودان وي، ډېر زحمت یې ګاللی و، تر ډوډۍ وروسته بیا طبعاً د بحثونو لړۍ پیل شوه، خو ما کوښښ وکړ، چې رالنډ یې کړم، ځکه هلته خلک ډېرو خبرو ته وخت نه لري، پر خپل معین وخت له خوبه پاڅېږي، دندې ته ځي او سترې کار کوي، نو له ټولو مو د مننې تر څنګ اجازه هم واخیسته، ټول له کوره رابهر شو، جمال صیب او خاورین صیب په یوه موټر کې په خپله مخه لاړل، زه (یون) او خالد هادي صیب، اشنا صیب تر

هوټلـه راورسـولو ، د شـپې دولـس بجـې وې، اشـنا صـيب مـو رخصت کړ، زه (يون) او هادي صيب د اتاق پر لوري لاړو. نږدې يو ساعت به سره ناست وو. په هېـواد کې د فرهنګي مسايلو پـه بـاب مـو ډېـرې خبـرې وکـړې، هـادي صـيب د خپلـو راتلونکـو فرهنګي پلانونـو پـه اړه خبرې وکړې، مـا هم د خپلو فرهنګي کارونو په باب معلومات ورکړل. د شپې يوه بجه وه، ده راځخه رخصت واخيست او همدلته د يوه نږدې هوټل پر لوري، چې ده په کې ځان تـه اتـاق نيـولی و، لاړ او پـر مـا د خـوب پرښـتو خپـل وزرونه وغوړول.

د سیمینار نهمه ورځ

د مارچ ۴مه د چهارشنبې ورځ وه، بیا له معمول سره سم پر اته نیمو بجو نیسا سنټر ته ورسېدو، پر اتو بجو او پنځه دېرش دقیقو د سیمینار د نن ورځې لومړنۍ برخه پیل شوه. ددې برخې برخوال وو:

۱- پروفیسور، ښاغلی جیمز کلاډ (Mr.James clad) د نیسا سنټر پروفیسور د پروګرام چلوونکي په توګه.

۲- د نړیوالو او ستراتیژیکو څېړنو د مرکز ډایریکټر ډاکټر اندریو کوچنیس (Dr.Andrew Kuchins)، ویناوال

۳- د ملي دفاع پوهنتون پروفیسور ډاکتر پلیپ سونډرس (Dr.Phillip Sawnders)، د ویناوال په توګه.

په پیل کې پروفیسور جیمز کلاډ د نن ورځې پروګرام تشریح کړ، چې تر نن مانښامه به څه کېږي؟ بیا یې وویل د ملي امنیت د جوړښت په باب د اوباما له دفتر څخه یو مسول کس راغلی، تاسو ته به د ملي امنیت شورا د پالیسۍ په باب د چاپ شویو پاڼو یوه کاپي درکړي. د نننۍ ورځې د بحث اساسي موضوع په نړۍ کې د چین او روسیې دریځونو ته ځانګړې شوې ده او له امریکا سره ددې هېوادونو روابطو ته. په پیل کې وویل شول، چې د روسیې او امریکا د متحده ایالاتو متخصصین نن د نړۍ د دوو لویو قوتونو (چین او روسیې) په

باب خبرې کوي. مېرمن کلنټن خپل لومړی سفر لرې ختيځ ته کړی و ، دا ددې مانا ورکوي، چې امريکا چين ته ډېر ارزښت ورکوي، د بوش د واکمنۍ پر وخت په پيل کې لومړی له روسيې سره روابط ښه وو ، خو وروسته خراب شول. د غونډې چلوونکي زياته کړه. چين د دنيا د اقتصاد (دېو) دی. ده وويل: په واشنګټن کې د تفکراتو څلور سوه مخزنه دي، چې له هغې جملې څخه دا دی يو يې دلته ناست دی (ناست پروفيسور ته يې اشاره وکړه) ، لومړی به پر چين خبرې کوو. په پيل کې يې پروفيسور ډاکتر اندريو کوچنيس ته بلنه ورکړه. هغه وويل: زه په منځني ختيځ کې د چين پر نقش د نړۍ پر اقتصادي بحران او د چين او امريکا پر روابطو خبرې کوم، لومړی د چين داخل ته ځو ! که چيني کمونيستان غواړي پر قدرت پاتې شي، نو بايد خپل اقتصاد پياوړی کړي، دا کار ددې سبب ګرځي، چې داخلي ثبات وساتي، چين له اقتصادي بحران څخه هم اندېښنه لري، چين حاضر دی د اقتصادي مسايلو په باب تفاهم او مصلحت وکړي. د چين بهرنۍ سياست دوه ټکي لري: ۱- اقتصادي، ۲- ستراتيژيک هدفونه، دا هدفونه کله کله هماهنګ وي، خو کله کله نه وي، چين غواړي په منځني ختيځ کې خپل نفوذ پراخ کړي، دوی تېلو او ګازو دواړو ته اړتيا لري، دوی درنې وسلې جوړوي، نو ځکه دوی زياتې انرژۍ ته اړتيا لري. چين غواړي نفت او ګاز يې تضمين شي، چين د انرژۍ پر نړيوال بازار ډېر باور نه لري، فکر کوي دوی به يو

وخت له مشکل سره مخامخېږي، نو ځکه دوی په نړیواله کچه د خپل نفوذ د پراخولو فکر کوي او د نړۍ ګڼو هېوادونو سره ارتباطات ټینګوي، د چین بلهوېره دا ده، ممکن امریکا یو وخت ځینې هېوادونه وهڅوي، چې د چین مخه ونیسي، نو ځکه امریکایانو سره هم د ښو روابطو ساتل غواړي، له ګاونډیانو سره یې، چې پخوا مشکل درلود لکه هندوستان سره، اوس غواړي له هغو سره هم ښه تجارتي روابط وساتي او د امریکا په شان غربي هېوادونو مخه ونیسي. دغه راز روسیې، ایران، سعودي عربستان، برازیل، استرالیا او نورو سره ښه روابط لري، غواړي په نړیواله کچه ښه روابط ولري، د جغرافیې له نظره مهمو هېوادونو، د سیمې هېوادونو او د نړۍ نورو موثرو هېوادونو، ټولو سره چین غواړي خپل روابط پیاوړي کړي. له دې روابطو څخه دوی سیاسي مقصد هم لري او هغه دا چې غواړي د بشري حقوقو په نامه پر دوی باندې فشار رانه شي. غواړي تجارت یې ازاد وي، ځینې وخت عملي دپلوماتیک کارونه ترسره کوي، لکه د تایوان مسئله. د چین جمهور رئیس سعودي عربستان ته لاړ، د خلیج هېوادونو له مشرانو سره یې ملاقاتونه وکړل، غواړي د سیمې له تجارت او امکاناتو څخه ګټه پورته کړي، غواړي چیني شرکتونه په نړیواله کچه پراخ کړي، هر چېرته چې بازار وي چین غواړي هلته لاړ شي، لوی او وړوکي تجارت، ټولو پسې ګرځي، هر ځای ته چې چیني کمپنۍ ځي، د خپل حکومت ملاتړ ورسره

دی. چین په اقتصادي او دپلوماتیکه برخه کې غواړي خپل نفوذ پیاوړی کړي، نرم نظامي قوت هم ورسره ملګری دی، غواړي لاس یې له اسیا څخه نورې نړۍ ته هم وغځېږي، په جاپان، اروپا او امریکا کې یې بازارونه دي، اوس چې په امریکا او اروپا کې کوم اقتصادي بحران راغلی، پر چین یې هم منفي تاثیر کړی، ځینې فابریکې یې هم تړل شوي، تراوسه پورې ورته دا په زیان نه ده، خو تر دې وروسته یې په تاوان ده. په تېرو لسو کلونو کې، چې د چین د اقتصاد خط و سیر ته ګورو، نو له شمالي کوریا او چین څخه به پرزه جات راتلل او بیا به نورې نړۍ ته تلل، ددې علت دا و، چې چین کې کاګر ډېر ارزانه دی، نو ځکه دوی هلته تولیدات کول او بهرنۍ نړۍ ته یې صادرول، خو نړیوال اقتصادي بحران پر چین هم منفي تاثیر وکړ. جاپان، کوریا او تایوان د چین د اموالو ښه پېرېدونکي وو. په منځني ختیځ، سعودي عربستان او یمن کې د چین اقتصادي نفوذ مخ په پراخېدو دی، چین زیاتو تېلو ته اړتیا لري، د چین ډېرو لویو او وړو کمپنیو د تېلو لپاره په بهر کې پانګه اچولې ده.

پر ۲۰۰۸م کال یې په بهر کې (۲۲) ملیارده ډالر پانګونه کړې، دوی د پیسو زېرمه لري، یوازې د طبیعي منابعو په ساحه کې یې (۱۰۰) ملیارده ډالره پانګه لګولې ده. نور هېوادونه د پیسو کمښت لري، خو چین یې نه لري، نو ځکه چین ته اړ دي. چین پر ۲۰۰۶م کال مخ پرودې هېوادونو سره یو ملیارد ډالر مرسته

کړي، ځینو هېوادونو سره چې مرسته کوي، د کانونو په برخه کې خپل کارګر استخداموي، ځینو نورو هېوادونو سره، چې غرب ورسره مرسته نه کوي، چین ورسره مرسته کوي، لکه سوډان، شمالي کوریا او نور...

نوي انکشافات دا دي، چې چین په سیاسي برخه کې ډېر فعال شوی دی. کله چې د چین جمهور رئیس سعودي عربستان ته لاړ، له هغو سره یې ستراتیژیک روابط ټینګ کړل، دوی غواړي د نفوذ د یوې وسیلې په توګه له هغو څخه کار واخلي. د چین مشران زیاتو هېوادونو ته سفرونه کوي، ان پوځي هئیتونه یې منځني ختیځ ته ځي راځي. زموږ د څېړنو له مخې د چین په مشرانو کې یو لړ تغیرات راغلي دي، پخوانی جمهور رئیس یې بانفوذه هېوادونو ته تله، خو نوی جمهور رئیس یې تجارتي مسایلو ته زیات ارزښت ورکوي. چین پخوا له نړیوالو سازمانونو څخه خارج و، خو اوس له دې سازمانو سره اړیکې لري، لکه د شانګهای همکاری سازمان او نور... چین د امنیت شورا غړی دی، چین د هغو پنځو هېوادونو له ډلې څخه دی، چې د ویټو له حق څخه ګټه اخلي، لکه د تایوان او سوډان په هکله. له پوځي پلوه یې پخوا پر منځني ختیځ وسله خرڅوله، خو اوس دا خرڅون کم شوی دی. ددې کمښت علت دا دی، چې د چین وسله ډېره پرمختللې نه ده، عمان، پاکستان او بحرین سره یې تمرینات وکړل.

چین پر تېر کال په سلو کې (۹-۱۰) اقتصادي وده کړې ده. د چین د بري راز په دې کې دی، چې په داخل کې هم قوي مارکیټ لري، اوس په چین کې بېکاري زیاته شوې، ثبات ته هم ګواښونه شته. چین په پوځي ډګر کې هم پرمختګ کړی، خپل پوځ یې په عصري وسلو مجهز کړی، پانګونه یې د تایوان په اړه ده. د عدن په خلیج کې یې خپلې بېړۍ زیاتې کړې دي. که دا ټول عوامل جمع کړو، نو ویلای شو چې:

د چین بهرنۍ پالیسي د کورنیو پالیسو پر اساس پرمخ ځي، د چین ساختمان داسې یو ماشین ته ورته دی، چې ټول ښه کار کوي، د بهرنیو چارو وزارت یې له کورنیو چارو او نورو وزارتونو سره ښه همغږي لري، ځینې شرکتونه خپلمنځي رقابتونه هم لري، لکه د تېلو شرکتونه. دا شرکتونه ډېر قوي دي، ان د چین پر بیروکراسۍ تاثیر لري، چین کې د تېلو قیمت پورته شوی، خو اوس چې د تېلو قیمت بېرته راپرېوت دا د چین لپاره ډېر ښه فرصت دی، چې د تېلو سرچینې واخلي، چین اوس د خپل هېواد کورني ثبات ته اندېښمن دی، ځینې نور هېوادونه غواړي، د چین پانګه هلته ورشي، د چین سوداګر چې چېرته ځي، هغه به د چین د قوانینو مطابق کار کوي، چین کې د کارګر مزد ډېر ارزانه دی. چین په نړۍ کې تر هر هېواد زیات نفوذ لري، دا چې امریکا د چین پر وړاندې خاص غبرګون نه ښیي، علت یې دا دی، چې چین د امریکا پر وړاندې یو غټ خطر نه دی. دواړه هېوادونه بېلابېل علایق لري، په ځینو ځایونو کې

اختلافات شته، لکه د انرژۍ موضوع، خو د سولې او ثبات د ساتلو په برخه کې اختلاف نه شته، چین لا تراوسه پورې دا قدرت نه لري، چې اسیا تر خپل بشپړ کنټرول لاندې راولي، نو د امریکا لپاره دا اوسنۍ وضع ډېره مناسبه ده، چې چین متوجه کړي، د منطقې په ثبات کې برخه واخلي.

تر دې وروسته بل پروفیسور ډاکتر فیلپس سونډرس ته بلنه ورکړل شوه، چې د روسیې او امریکا د روابطو په باب خپل لکچر پیل کړي. ده د روسیې په باب ډېرې خبرې وکړې، د خپلو خبرو په ترځ کې یې وویل: روسیه اوس یو شفاف سیاسي نظام نه لري، د روسیې اوسنی نظام یو ډېر پېچلی نظام دی.

روسیه اوس داسې یو نړېوال قوت دی، چې ورځ پر ورځ غښتلی کېږي، د جورجیا مسلې د روسیې او امریکا مناسبات خړ پړ کړل. تر (۲۰۰۱) م کال وروسته روسیې په کیوبا کې خپل استخباراتي دفتر وتړه، څه نور کارونه یې وکړل، خو په مقابل کې امریکا داسې څه ونه کړل، چې روسانو غوښتل. په تېرو درې څلورو کلونو کې د روسیې اقتصاد وده کړې، خو د امریکا اقتصاد له بحران سره مخامخ شوی دی. په تېرو درېو څلورو کلونو کې د بوش ادارې خپل محبوبیت له لاسه ورکړ، هیله ده چې د اوباما اداره دا حیثیت

ببرته اعاده کړي. او ازې دي، چې که روسیه د ایران د ذروي وسلې په اړه له امریکا سره مرسته وکړي، نو امریکا به په پولینډ کې د فضايي ستېشن له جوړولو څخه ډډه وکړي، کله کله د ایران او روسیې ترمنځ پر دې موضوع هم ستونزه پیدا کېږي. د راکټي دفاع موضوع د بوش اداري په پیل کې طرح شوې وه، د ایران د ذروي وسلې په باب د نړۍ اندېښنه زیاته شوې ده. کله چې پروفیسور خپلې خبرې دې حد ته ورسولې، نو بیا یې پوښتنو او ځوابونو ته وخت ورکړ:

په پیل کې د مصر استازي وپوښتل: امریکا د چین له مارکیټ څخه پیسې پور کړې، مېرمن کلنټن په چین کې د بشر حقوقو موضوع یاده کړه، نوې اداره به له چین سره پخواني روابط وساتي که تغیرات به په کې راولي؟

ځواب: د امریکا ټولو جمهور رئیسانو له (ریګن) څخه نیولې بیا تر راوروسته ټولو پورې، څرګنده کړې ده، چې له چین سره ټینګ روابط غواړو، هر څه ته یو وخت په کار دی، دې نوې اداري ته هم وخت په کار دی، چې له چین سره خپل روابط ښه او ټینګ کړي، د کاربن ډای اکساید کمښت او د ځمکې د کرې ګرمېدل هغه غټې موضوعګانې دي، چې پر نړیوالو روابطو تاثیر لري، امریکا باید د چین نفوذ ته په (نه) سترګه ونه ګوري، د هغه رول ته باید قایل شي.

د اردن استازی: ځینې خلک وایي چې چین به تر ۲۰۲۰ کال پورې د نړۍ تر ټولو غټ قوت وي، تاسې په دې باب څه وایئ؟

ځواب: که چېرې چین د خپل پرمختګ دوام بیا نوی کړي، په تېره بیا د فزیکي انرژۍ بیا نوي کول، سیاسي برخې ته هم فکر وکړي، نو ددې امکان لري، چې د تجارت په نړیوال سیستم کې ښه وده وکړي، ځکه چې چین هم پانګه لري او هم خلک، چین داسې کارتوکي لري، چې کولای شي ځان له نړیوال سیستم سره عیار کړي، سیستم یې د روسیې په شان نه دی، د روسیې مشکل دادی، چې د نړیوال سیستم مخالفت کوي، کله پر نورو انرژي قطع کوي او کله نور... خو امریکا هم کولای شي د نور ښه پرمختګ پر لوري حرکت وکړي.

بل پروفیسور د همدې ځواب په دوام وویل: هغو هېوادونو چې امپراتورۍ یې لرلې او بیا یې امپراتورۍ ړنګې شوې، هغوته ډېر مشکل وي، چې ځان له ارواییي پلوه له نویو شرایطو سره عیار کړي. امریکا د روسانو له دغه حالت نه ناوړه ګټه پورته کړه. امریکا ددې ترڅنګ روسانو ته په داسې سترګه ګوري، لکه د سړې جګړې پر مهال یې چې ورته کتل، د امریکا او روسیې ترمنځ مذاکراتو هېڅوخت توازن نه درلود.

ګروپي کار: پر لسو بجو د پنځه لسو دقیقو لپاره تفریح وه، تر هغه وروسته ګروپي کار ته لاړو، په ګروپي کار کې د نورو اکثرو ورځو په شان زموږ د ګروپ مشر پروفیسور مختیاري و. په ګروپي کار کې د نن ورځې پر بحثونو بیا بحث وشو، هر چا خپل خپل نظر څرګند کړ. د نظرونو غورچاڼ دا و، چې که اقتصادي حالت ښه شي، ثبات ورسره رامنځته کېږي، خو که

اقتصادي حالت يودم کښته راشي، بحران ورسره رامنځته کېږي، هر بحران بيا په خپل وار نور په لسگونو جنجالونه لري. تر گروپي کار وروسته د غرمې ډوډۍ ته لاړو.

د غرمې ډوډۍ ته له معمول سره سم عمومي طعام خورۍ ته تللو چې پر يوه وخت يې په سوونو کسان ځايولای شول او غذا يې ورکولای شوه.

د مارچ د ۴مې نېټې دويمه برخه: دا غونډه چې د ماسپښين پر يوه بجه پيل شوه، دغه لاندې پروفيسوران يې پرمخ وړونکي وو:

۱- پروفيسور ډاکتر فريبورز مختياري (Dr.Fariborz mokhtari) د غونډې چلوونکي په توگه.

۲- پروفيسور ډاکتر ای جی سنگ Dr.I.J.Singh وېناوال

۳- پروفيسور ښاغلی راډ الکاډيري Mr. Raad Alkadiri وېناوال.

په پيل کې پروفيسور مختياري د نن ورځې د دې برخې اجنډا تشريح کړه. بيا پروفيسور سنگ د جنوبي اسيا او منځني ختيځ د اقتصادي چلېنجونو په باب خبرې وکړې. ښاغلي سنگ د ملي دفاع پوهنتون کې پروفيسور دی. پروفيسور سنگ د هند اقتصادي حالت، د انرژۍ لگښت او هغه نور چلېنجونه چې دا لوی هېواد ورسره مخامخ دی، تشريح کړل، پر اقتصادي مسايلو زيات راوڅرخېد.

وروسته پروفیسور الکادیري د انرژۍ په باب هراړخیز بحث وکړ. د انرژۍ اهمیت او امنیت یې تشریح کړل: ده وویل: شپږ میاشتې مخکې مو د انرژۍ د اهمیت او امنیت په باب خبرې وکړې، په تېرو شپږ کلونو کې د انرژۍ قیمت او کارونه په سلو کې (۴۰) پورته شوي، هند او چین یې تقاضا ډېره پورته کړه، ایا د تېلو او ګازو انرژي، د انرژۍ لپاره دا اړتیا پوره کوي؟ اوس د مصرفوونکو هېوادونو ترمنځ د انرژۍ د زېرمه کولو مسئله مطرح شوې ده. د انرژۍ کورنیو او نړیوالو کمپنیو ترمنځ ستونزې شته. تر (۲۰۲۰) م کال پورې تېلو ته تقاضا زیاتېږي. پر (۲۰۲۰) م کال به نړۍ هره ورځ (سل ملیونه) بیلره تېلو ته اړتیا ولري، خو دا په داسې حال کې ده، چې داوپیک سازمان وایي: دوی به دا مهال تر (۸۵) ملیونو بیلرو زیات تېل تولید نه کړای شي.

د انرژۍ د مسایلو د تشریح ترڅنګ پوښتنو ته هم وخت ورکړل شو. یو برخوال پوښتنه وکړه:

د اوباما اقتصادي پلان به څه وخت نتیجه ورکړي؟

ځواب: ځینې وایي د (۲۰۱۰) م کال په منځ او ځینې وایي په پای کې به یې تاثیرات څرګند شي. کله چې نفوس زیاتېږي، ځوانان زیاتېږي، لکه الجزایر، پاکستان او ځینو نورو کې، د بېرش کاله

وروسته به دلته ځوانان زیات وي او باید تعلیم وکړي. یوازې پر طبیعي زېرمو باید ډېره ونه لګول شي. د حل نورې لاې چارې باید ولټول شي، د تعلیم مسئله ډېره مهمه ده.

پروفیسور راډ وویل: بادي انرژي او د لمر انرژي هم ډېرې مهمې دي، بیولوژیکي انرژي هم شته، لکه له جوارو څخه چې تېل لاسته راځي. بادي او لمریزې انرژي ته شنه انرژي وایي، که چېرې دا ډول انرژي دود او وکارول شي، نو د تېلو له تولیدونکو هېوادونو سره به ډېر زیات مشکل پیدا شي.

ډاکتر سنګ: تېل یوازې د انرژۍ وسایل نه دي، چین او هند نړدې دوه سوه فابریکې په ډبرو سکرو چلوي، خو دا کار چاپېریال او هوا ډېره ککړوي. که امریکا او نړۍ وغواړي د نړۍ هوا پاکه کړي، نو دا به امریکا ته یو بل مشکل پیدا کړي، ځکه امریکا د ټولې نړۍ په سلو کې (۲۵) انرژي لګوي.

د بحران په حالاتو کې نړیوالې مرستې هغه وخت موثرې وي، چې حکومتونه ښه وي او که حکومتونه ښه نه وي، نو مرستې هم همداسې وررسېږي او غرقېږي.

د بنګله دېش استازي: کېدی شي د نړۍ انرژي (۵۰-۱۰۰) کاله دوام وکړي، خو کېدی شي داسې نورې لارې چارې ولټول شي،

لکه د هند په همالیه کې د برېښنا جوړول، چې ډېر امکانات لري، ولې له داسې میتودونو څخه کار وانخلو چې نړۍ پرې یوه شي؟

ځواب: تاسې پر حکومتونو ډېر باور لرئ، خو حکومتونو هم کله کله مشکل نه دی حل کړی، د انرژۍ د زیاتولو یوه لار داده، چې د انرژۍ قیمت زیات شي، کله چې قیمت زیات شي، د انرژۍ پر نورو ډولونو فکر کېږي، ذروي انرژي هم یوازېنۍ انرژي نه ده، یوازې فرانسه په سلو کې (۷۵) له اټومي انرژۍ څخه کار اخلي.

پروفیسور راډ: ځینې ملکونه یا هېوادونه چې له اټومي انرژۍ څخه کار اخلي، کېدی شي له دې انرژۍ څخه په پوځي چارو کې ګټه واخلي.

د کویټ استازی: د خلیج یو شمېر هېوادونه غواړي له ذروي انرژۍ څخه کار واخلي، دا به د تېلو پر قیمت تاثیر ونه کړي؟

ځواب: که چېرې د ذروي انرژۍ د کارونې مسابقه پیل شي، نو دا د تېلو پر قیمت تاثیر کوي، د عرضې او تقاضا خبره مطرح کېږي، د تېلو انرژۍ ته اړتیا کمېږي، تېل او ګاز یوه سیاسي انرژي هم ده، کله چې کوم ځای کې جنګ پیلېږي، نو د تېلو پر قیمت اتومات تاثیر کوي. ځینې هېوادونه پر نورو هېوادونو باندې تېل او ګاز، د سیاسي فشار د یوې وسیلې په توګه هم کاروي.

پروفیسور مختیاري: کله چې اوضاع بحراني شي، حتمي نه ده چې تولیدونکي دې ګټه وکړي، کله کله بحران پر دوی هم منفي تاثیر کوي، ځینې ملکونو کې چې تېل یې ملي ملکیت دی، د حکومت لپاره د زیاتو عایداتو وسیله ده.

پروفیسور سنګ: کوم حکومتونه چې د تېلو په شان د ګټې منابع لري، حکومتونه یې د خلکو غوښتنو ته زیات غور نه ږدي، څه یې چې زړه غواړي هغه کوي، کله کله دا منابع د خلکو د غوښتنو لپاره هم کاروي، کله کله د خپلو مخالفینو د ځپنې لپاره هم ترې ګټه اخلي. یانې منفي اړخ هم لرلای شي.

***

تر دې لکچر وروسته یوې پېغلې سایمه مخوف، په نیسا سنټر کې د شویو سیمینارونو په باب رڼا واچوله، ټول هغه سیمینارونه یې له کمې پلوه تشریح کړل، چې له تېرو وختونو بیا تر دې وخته پورې جوړ شوي وو. تراوسه پورې په دې سیمینارونو کې له افغانستان (۹۳) تنو، له بحرین څخه (۱۲) تنو له مصر څخه (۷۵) تنو او عراق څخه (۱۲۰) تنو او له نورو هېوادونو څخه هم استازو ګډون کړی او د فراغت سندونه یې اخیستي دي. کوم جدول چې د سکرین پرمخ وښودل

شو، تر ټولو لوړ رقم د عراق و او بیا د افغانستان و، له دې څخه داسې ښکاري، هغه هېوادونه چې اوس یې له امریکا سره روابط ښه شوي، د امریکا توجه تر ټولو عراق ته زیاته ده، سره له دې چې افغانستان د مساحت له پلوه تر عراقه لوی او نفوس یې هم ورڅخه زیات دی. خو عراق له اقتصادي پلوه او همدارنګه کېدی شي له جیوپولټیک پلوه امریکا ته زیات ارزښت ولري. دې لکچر یا معلوماتو پنځه لس دقیقې دوام وکړ او تر هغه وروسته د هوټل پر لوري رهي شو.

يو ماښام د جورج واشنګټن
په کور کې

کله چې هوټل ته ورسېدو، نو له مخني مهالوېش سره سم ماښام په همغه موټر کې، چې موږ يې هره ورځ له هوټله نيسا سنټر ته او له هغه ځايه هوټل ته وړلو، راوړلو کېناستو، نيم ساعت مزل به مو کړی وي، چې هلته ورسېدو، يو عادي کور و، داسې نه ښکارېده، چې ډېر پخوانی و، له لرګيو جوړ و، خو فکر کېده چې وخت پر وخت يې لاس په کې وهلی دی. غالباً چې دا يو له هغو ځايونو او استوګنځيو څخه و، چې واشنګټن د يو معين وخت لپاره دلته پاتې شوی دی. د امريکا له امنيت شورا او ځينو نورو دولتي مقاماتو څخه هم ځينې لوړپوړي چارواکي راغلي وو. پر بېلابېلو مېزونو د برخوالو نومونه ليکل شوي وو، پر يو مېز له يو هېواد څخه يو تن ته ونډه ورکړل شوې وه، پر هر مېز اوه اته کسان وو، دا يې په دې خاطر کړي وو، چې د بېلابېلو هېوادونو خلک سره کېني. هم به په ګډه ډوډۍ وخوري، هم به يو بل سره خبرې وکړي او هم به يو بل سره اشنا شي، د ډوډۍ تر پيل دمخه يو پروفيسور ته بلنه ورکړل شوه، چې هغه د جورج واشنګټن د اتلوليو او مبارزو په باب خبرې وکړي.

هغه وویل: زه د واشنګټن پوهنې یو زده کوونکی یم، خو څرنګه چې د نن ورځې د پروګرام پرمخوړونکی د ځینو سختو بوختیاوو له امله دې غونډې ته راونه شو رسېدلای، نو د هغه دنده ماته راکړل شوه. هغه د واشنګټن په باره کې ډېر کره معلومات درلودل، خو زه چې د دې لارې یو لېوال زده کوونکی یم، غواړم خپل معلومات تاسې سره شریک کړم.

واشنګټن ۲۰۰ کاله مخکې تېر شوی، **۴۳** جمهور رئیسان تراوسه تېر شوي دي، واشنګټن تر ټولو ښه جمهور رئیس دی. دده قبر ته تراوسه پورې (۷۰) ملیونه خلک راغلي دي، زه او ماشومان مې هر وخت هلته ځو. د ساړه جنګ د (**۵۰**) کلونو په بهیر کې او تر هغه وروسته موږ متوجه شو، چې موږ څوک وو، نو بېرته خپلو اساساتو ته وګرځېدلو، که غواړو خپل بنسټ ته لاړ شو، نو باید واشنګټن ته لاړ شو. یو تاجر و، شراب یې جوړول، کتابونه یې لوستل، ښه نڅاګر (رقاص) و، که له هغه څخه وپوښتې ته به څنګه زموږ په یاد کې پاتې شې؟ هغه وایي: ((زه باید د یوه بزګر په توګه یاد شم))، د کرنې لپاره یې پنځه ځایونه وو، په لسګونو کنیزې یې درلودلې، یو لوړ قدی انسان و (ده په اینچ او سانتي هم یاد کړ او د اوږدوالي اندازه یې هم

وويلـه)، لـوی لاسـونه يـې درلـودل، کـولای يـې شـول متـاک (چـارمغز) پـه لاس مـات کـړي، د يـوه پـوځي شـخص پـه توګـه وپېژندل شو، د امريکا په تاريخ کې يې تر ټولو لوړه پوځي رتبه لرلـه، د تقاعـد پـر وخـت يـې درې سـتوري درلـودل، تـر مـرګ وروسته ورته کانګرس درې ستوري نور هم ورکړل، لوړې زده کـړې يـې لـه وروره کـړې وې. پـر ۱۷۵۳م کـال ورځـه د ويرجينـا والي د درېو جنوب غربي سيمو د مطالعې غوښتنه وکړه، هلتـه يو جنګ وشو، ده هغه جنګ بايلود، وهل ډبول يې هم وخوړل، يـو کـال وروسـته امريکـا يـوه بلـه قطعـه ورولېږلـه، چـې لـه فرانسويانو سره وجنګېږي، واشنګټن وويـل چې دا ښه لاره نه ده، خـو وروريـې ونـه منلـه، جګـړه وشـوه، پـه دې جګـړه کـې د واشـنګټن آمـر ووژل شـو او واشـنګټن ټپـي شـو. د بوميـانو او فرانسويانو دا جنګ پر ۱۷۶۳م کال خلاص شو، دی په ډګروالۍ کې تقاعد شو، انګرېزانو دا مهال غوښتل، چې خپله مستعمره دلته پراخه کړي، له خلکو ماليه واخلي او د خلکو پـه کورونو کې واوسي، دې کار پر خلکو ډېر بد تاثير وکړ، لومړنی سړی، چې د دوی د عملونو پر ضد يې عريضه وکړه واشنګټن و. دی د وخت پاچا تـه پـه خپـل لرغـوني لباس کې راغلی و، خو پاچا د دوی ټـولې غوښـتنې رد کـړې، دلتـه پـه ځينـو سـيمو کـې جګـړه وشوه، خلکو ويل: موږ يو قوماندان ته اړتيا لرو. واشنګټن تيار پوځي لباس درلود، د شمالي او جنوبي ويرجينا د يووالي لپاره ګټور و. تـر ۱۷۸۱م کـال پـورې وجنګېـده، پـه دې ټولـه موده کـې

هېڅوخت کور ته لاړ نه شو، یوازې خط یې لېږه. په ۱۷۸۱م کال دی راغی او د استقلال اعلان یې وکړ. البته فرانسویانو هم ددې کار ملاتړ وکړ. واشنګټن پوهېده چې پوځي قوت یې کمزوری دی او د نړۍ له غټ قوت (انګرېزانو) سره جنګېږي، د ویرجینا انګرېزي حکومت ورته تسلیم شو او باید د سولې تړون یې لاسلیک کړی وای. همدلته واشنګټن خپله لویه خبره وکړه؛ خلکو وویل کانګرس باید ونیول شي، واشنګټن وویل چې کانګرس مه نیسئ، ځکه دا همغه ظلم و ستم دی، چې انګرېزانو کاوه. یو لیک یې له جیبه راوکښه، چې د کانګرس له خوا ورته لیکل شوی و. عسکرو وویل: موږ دومره قرباني ورکړه، نو موږ څه کاره شو چې اوس دې کانګرس پاتې شي؟ واشنګټن استعفی ورکړه او خپله توره یې کانګرس ته ورکړه، خو په کانګرس کې انګلیسي پاچا باور نه کاوه، ویل یې چل کوي او که چېرې دی رښتیا وایي، نو دی د دنیا تر ټولو لوی شخصیت دی. واشنګټن بېرته خپلې کرنیزې ځمکې (مزرعې) ته لاړ، دا داسې یو وخت و، چې خلکو باید ځانته یو حکومت جوړ کړی وای، داسې یو حکومت چې متعدد ایالتونه سره یو کړي، دا وخت (۱۳) ایالتونو یو سیستم درلود، (۹) ایالتونو بحري قوې درلودلې، واشنګټن پرېکړه وکړه، د ویرجینا او مریلینډ ایالت استازي یې وغوښتل او ویې ویل چې اساسي قانون کې باید تغیر راوړو، نوی اساسي قانون یې په فلاډلیفا کې جوړ کړ. دلته اساسي مشکل د جمهور رئیس قدرت و، چې

نه يې غوښتل استبدادي بڼه خپله کړي. پر اساسي قانون جنجال پېښ شو، واشنګټن ببرته راغی، خو کانګرس په خپلو رایو د جمهور رئیس په توګه انتخاب کړ. دی نیویارک ته لاړ (هغه وخت د امریکا پلازمېنه وه) اته کاله له خپل کوره لرې و. ده فکر وکړ داسې یو قانون باید جوړ شي، چې د دولت مشر له قانوني لارې انتخاب شي، کله چې کانګرس ته د قانون خبره لاړه، حیران وو، چې ده ته څه لقب ورکړي، پاچا، شهزاده او که کوم بل څه، خو په پای کې فیصله وشوه، چې په ساده ډول ورته ((جمهور رئیس)) وایو.

بیا یې واشنګټن ته وړاندیز وکړ، چې خپل خوریې د ثارنوال په توګه وټاکي، خو ده دا کار ځکه ونه کړ چې ویل یې دا کار بیا تر ما وروسته هم تکرارېږي. ده یو قوي مرکزي حکومت جوړ کړ، خو بیا یې هم له انګلیسانو سره جنجالونه وو. فرانسویانو دا وخت له امریکایانو سره مرسته کوله، خو واشنګټن د انګرېزانو پر ضد له فرانسویانو سره هم اتحاد ونه کړ او ویې ویل چې د فرانسویانو له حسادت څخه د انګرېزانو پر ضد کار نه اخلو، ځکه دا کار زموږ د ازادۍ په زیان دی. جورج واشنګټن بل غټ کار دا وکړ، که څه هم قانون ورته اجازه ورکړه، چې تر دوه دورو زیات حکومت وکړي، خو ده ونه منله، ده غوښتل دا

اساس کېږدي، چې څوک تر (۸) کلونو زيات حکومت ونه کړي، ده نه غوښتل، چې د جمهور رئيس تابوت له جمهوري رياست څخه ووځي، بلکې ويل يې دا د پاچاهانو کار دی.

تر (۱۷۸۲م) وروسته بېرته خپل کور ته راغی او تر عادي ناروغۍ وروسته، چې تبې او ستوني درد ورسره و، د (۲۵) کلونو په عمر مړ شو. دده په باب ډېر کتابونه ليکل شوي دي. ده په خپله د خپل ژوندانه پر مهال (۴۰) زره ليکونه ليکلي دي. دده

شخصيت ډېر مغلق يا څو اړخيز و. يو جنرال ويلي چې واشنګټن په سوله او جنګ دواړو کې اول دی او اوس د خلکو په زړونو

کې هم اول دی. که څوک د واشنګټن ژوند په دقیق ډول مطالعه کړي، نو کېدی شي، د خپل هېواد په ژوندانه کې هم تغیر راوستلای شي. هر کله چې واشنګټن ته کوم لوړ موقف ورکړ شوی، نو ده ترې استعفی کړې ده، په نړۍ کې ډېر کم شخصیتونه پیدا کېږي، چې دې ډول قربانۍ ته حاضر شي. تر دې خبرو وروسته ډوډۍ تیاره شوه، ډېر ښه کباب یې پاخه کړي وو، ډول ډول تازه جوسونه هم وو، ډوډۍ مو په ښه خوند وخوړه، یادګاري عکسونه مو سره واخیستل او بیا له هغه ځایه د هوټل پر لوري رهي شو.

د سیمینار نهمه ورځ

د مارچ پنځمه نېټه د پنجشنبې ورځ هم سیمینار له معمول وخت سره سم پیلېده، خو په سهارنۍ غونډه کې ما او سنجرصیب ځکه ګډون نه شو کولای، چې موږ له امریکا غږ راډیو او ټلویزیون سره د مرکې ژمنه کړې وه. موږ له سید سلیمان اشنا سره ژمنه کړې وه، چې مرکې ته به درځو، د پنجشنبې سهار (۸) بجو مو ورسره وعده ایښې وه، ځکه دا داسې وخت و، چې د افغانستان پر ټایم له شپږ شپږ نیمو بجو سره سمون خوري، موږ باید د اشنا ټلویزیون په مستقیمه خپرونه کې برخه اخیستې وای او همدارنګه د امریکا غږ اشنا راډیو د خبرو اترو په خپرونه کې. نو د چهارشنبې ورځ مې د پروګرام له مسولو چلوونکو څخه اجازه واخیسته او د مرکې مې ورته وویل، هغوی ډېر خوشاله شول او ویې ویل چې موږ څه مرسته کولای شو؟ ما ویل مننه لس بجې بېرته راځو، (وینډي وایټ) د نیسا سنټر لیکلی ادرس راکړ او ویې ویل چې له اخوا یې ټکسیوان ته ورکړه، همدلته دې راولي. که څه هم سنجر صیب ماته وویل چې دې مرکې ته یو ازې زه (یون) لاړ شم، خو ما ورته وویل چې وخت کم دی دوه خپرونې دي، درې برخې ته یې ته لاړ شه او پښتو ته به یې زه لاړ شم. سهار اوه نیمې بجې د هوټل په رسپشن کې کېناستو، هرکلیوال ته مې وویل: یوه

ټکسي راته وغواړه ! هغوی ټکسي راوغوښته، ټکسي ډرېور یو عرب الاصله امریکایي و ، په نږدې پنځه لسو دقیقو کې هلته ورسېدو ، د امریکا غړو دانۍ د امریکا کانګرس سره نږدې ده، د امریکا په کچه یوه پخوانۍ ودانۍ ده، دوه دخولي دروازې لري، خو یوه یې اوس بنده ده، موږ په پیل کې پر همغې بندې دروازې برابر شو. کله چې مو وکتله بنده ده، نو ټکسیوان ته مو وویل چې هغې بلې دروازې ته لاړ شي. په دروازه کې بښه ټینګه تالاشي وه، تر ماشینه تېر شو ، رسپشن اشنا صیب ته زنګ وواهه، هغه راغی، موږ یې ځان سره سټډیو ته بوتلو ، یو ډېر لوی هال و ، چې په لسګونو سټډیوګانې په کې وې، له همدې ودانۍ څخه د نړۍ په ګڼو ژبو ، راډیویي او ټلویزیوني نشرات کېږي. پښتو او دري خپروني هم له همدې ځایه خپرېږي. له اشنا ټلویزیون څخه لومړۍ دري پروګرام په ژوندۍ بڼه خپرېده، سنجر صیب یې مرکې ته راوباله، (لینا روزبه) ورسره مرکه وکړه، مرکزي پوښتنه یې د جوزار تر (لومړۍ) نېټې وروسته د جمهور رئیس د کار مودې غځولو په باب وه. سنجر صیب لومړۍ د ښځو د نړیوالې ورځې په مناسبت لومړۍ د خپل ځان او بیا د خپل ګوند (جمهوري غوښتونکو ګوند) په استازۍ مبارکي ورکړه او په دې باب یې څو جملې نورې هم زیاتې کړې، تر نیم زیات وخت په همدې کې تېر شو ، ځکه چې د ژوندۍ مرکې لپاره هغوی په متوسط ډول درې دقیقې وخت په پام کې نیسي، پر پاتې کم وخت یې د جمهور رئیس د کار مودې پر

اوږدېدو ټينګار وکړ. کله چې له مرکې خلاص شو، ماته يې وويل والله دا جنجالي مسئله ده، ځان مې په يو ډول تېر کړ. ما ويل څه ښه وې ګوزاره دې وکړه. کله چې دري خپرونه پای ته ورسېده، نو بيا پښتو خپرونه پيل شوه، پښتو خپرونه د افغانستان پر وخت شپږ نيمې بجې پيلېږي او په کابل کې د ملي ټلويزيون له لارې په مستقيم ډول خپرېږي. ما څخه هم د جوزا تر لومړۍ نېټې وروسته د نظام د مشروعيت په اړه پوښتنې وشوې، څلور پوښتنې وې. اشنا صيب کوربه و. ما وويل: دا اوسنی جمهور رئيس (حامد کرزی) د ولس له خوا انتخاب شوی، د اساسي قانون له مخې دا بايد بل منتخب جمهور رئيس ته واک انتقال کړي، د موقت حکومت وړاندوينه

يون د اشنا ټلويزيون په سټډيو کې ددې ټلويزيون له کارکوونکو سره

په دې اساسي قانون کې نه شته او نه د موقت حکومت جوړېدل

ددې انتخابي حکومت تر تداوم مشروع دي. په افغانستان کې د مشروعیت خبرې اصلاً هغه ډلې ټپلې کوي، چې اصلاً په خپله نامشروع دي، دوی غواړي افغانستان یو ځل بیا له بحران سره مخامخ کړي. د افغانستان د اساسي قانون اساسي محتوا داده، چې جمهور رئیس د پنځو کلونو لپاره دی. که چېرې د جوزا تر لومړۍ نېټې پورې انتخابات ممکن وي، خو ډېره ښه ده او که امکان ونه لري، نو تر انتخاباتو پورې د همدې نظام تداوم تر هرې بلې لارې ډېر مشروع دی. نورې پوښتنې هم وې، چې ضروري نه ده د ټولو ځوابونه دلته بیان کړم.

تر ټلویزیوني مرکې وروسته سنجر صیب د اشنا راډیو درې برخې ته د مرکې لپاره لاړ او زه پښتو برخې ته لاړم، مطیع الله

یون او سنجر صیب د اشنا راډیو په دفتر کې

عابد راځخه د جمهوري ریاست د انتخاباتو، د جوزا تر لومړۍ نېټې وروسته د نظام مشروعیت، کاندیدانو، امریکا ته زما د

سفر او نورو مسایلو په باب ګڼې پوښتنې وکړې، نږدې (۲۰-۲۵) دقیقې مرکه شوه. عابدصیب له مرکې نه خوښي څرګنده کړه.بیا لاړو، د امریکا غږ د پښتو څانګې له څو تنو کارکوونکو، له هغې جملې نه زیبا خادم خور سره مو وکتل، ټولو د مېلمستیا لپاره ډېر ټینګ ست وکړ، ما ویل نه ځو چې سبا یا بل سبا زموږ الوتنه ده، بیا که ژوند یاري وکړه او بل ځل راغلو، نو حتمي مو لیدو ته راځو.

د جهاني صیب او مومند صیب پوښتنه مو وکړه، هغوی پر دې ورځ رخصت وو.

بېرته د نیسا سنټر پر لوري وخوځېدو، لس پنځه لس دقیقو کې هلته ورسېدو، د سنټر مخې ته یې کښته کړو. نږدې لس بجې وې، چې بېرته د سیمینار تالار ته ورسېدو. د سیمینار د سهار لومړنۍ برخه له موږه تېره شوې وه. په دې برخه کې نړۍ ته د محیط د تودوخې له امله د راپیدا کېدونکو خطرونو په باب خبرې شوې وې. دا برخه د مېرمن ان موسن (Ms.Anne moisan) له خوا پرمخ وړل کېده او ډاکتر مارک لیوی Dr.Marc levy یې وینا ال و. په دې بحث کې ویل شوي وو، چې پر راتلونکو د پرشو کلونو کې به د ځمکې پرمخ اکثره کنګلونه ویلي شي او دا به د بحر د سطحې د اوچتوالي سبب شي، دې سره به د نړۍ بېلابېلو سیمو کې هغه په زرګونو جزیرې تر اوبو لاندې شي، چې همدا اوس په کې ښکلي ښارونه ودان او مجلل تفریحځایونه په کې جوړ دي، نو تودوخه د نړۍ پر

وړاندې یو ستر ګواښ دی، چې باید نړیوال یې په مشترک ډول مخه ونیسي. کله چې موږ بېرته هال ته لاړو، نو د پروګرام چلوونکو ټولو له موږ څخه وپوښتل چې څنګه وې مرکې مو؟ موږ وویل: ډېرې ښې وې، نو دوی ډېر خوشاله شول. د سهارنۍ غونډې په دویمه برخه کې د جنګي ډلو په باب خبرې وشوې او د ځان ژغورنې لپاره یې د یوې جنګي صحنې د تمثیل ضرورت په ډاګه کړ، خو په خبرو کې یې

څرګنده کړه، چې د داسې جنګي صحنو جوړول ډېر مشکل کار دی او خورا زیات لګښت غواړي، نو ځکه اوس دا ډول صحنې د کمپیوټر په ذریعه جوړېږي، خو سړي ته د ځان خوندي ساتلو لپاره بېلابېلې لارې چارې په ګوته کوي. تر دې وروسته ډوډۍ ته لاړو

او په عمومي طعام خوړي کې مو ډوډۍ وخوړه.

ماسپښین غونډه: دا غونډه د ماسپښین پر پاو کم

دوه بجې پیل شوه، په دې بحث کې جان ایف سیګلر john F. sigler د چیچک ناروغۍ په اړه معلومات ورکړل، چې ډېره خطرناکه ده، ده وویل: د چیچک ناروغي په درېو میاشتو کې له یو تن څخه (۷۲۰۰) کسانو ته لېږدېدلای شي. ده وویل: ددې ناروغۍ تاثیرات لومړی په یو هېواد پورې تړلي وي. وروسته یې بیا تاثیرات د سیمې هېوادونو په کچه خورېدی شي او تر هغه وروسته د نړۍ کچې ته پورته کېږي. دا ډېره خطرناکه ناروغي ده، نو په هرترتیب چې وي باید مخه یې ونیول شي. ده وویل: ددې او دې ته ورته ناروغیو د مخنیوي په باب ستاسو نظرونه مهم دي، چې ددې لیکنې برخه به شي او له هغو څخه به ګټه پورته شي، نو هیله ده چې هرګروپ په ګډه د خپل ګروپي کار په ترڅ کې موږ ته خپل لیکلي نظرونه راکړي.

ګروپي کار: تر دې بحث وروسته بیا ګروپي کار شروع شو، زه په لومړي ګروپ کې وم، زموږ د ګروپ ځینې مهم وړاندیزونه په دې ډول وو:

- کوم ملک کې چې دا ناروغي پیدا شوه، باید ټولو ګاونډیو هېوادونو ته خبر ورکړي.
- ټول هېوادونه باید د واکسین زېرمه ولري.
- محیط باید وقایه شي، یانې مخکې تر دې چې دا ناروغي هلته خوره شي، حکومت باید ځان پر دې ډاډه کړي چې دا ناروغي دلته نه شته.

- د ګاونډیو هېوادونو د روغتیا وزارتونو ترمنځ باید د دې ناروغۍ پر وړاندې مخکې تر مخکې د همکارۍ پروتوکول موجود وي.
- د هر هېواد په کچه باید د روغتیا وزارتونو تر چتر لاندې کمیسیونونه جوړ شي.
- د اطلاعاتو او کلتور وزارت په ګډون دې ټول اړوند

وزارتونه په دې کمیسیون کې غړیتوب ولري، چې له دا سې خطرناکو ناروغیو سره عاجله مقابله وکړي.

همدارنګه د ځینو نورو ځانګړو کمیسیونونو وړاندیز وشو. تر دې وروسته د هر ګروپ نظرونه راټول او عمومي غونډې ته وړاندې شول، د هر ګروپ په استازۍ یو یو تن د خپل ګروپ نظریات واورول. بیا ګروپ مشرانو (دریو

پروفیسورانو) د خپل خپل ګروپ ستاینه وکړه. خو په پای
کې دا ټول نظریات ګټور وارزول شول.
مازیګر څلور بجې بېرته د هوټل پر لوري وخوځېدو.

د سیمینار وروستۍ ورځ

د مارچ شپږمه د جمعې ورځ د سیمینار وروستۍ ورځ وه، سهار له معمول سره سم نیسا سنټر ته راغلو، څرنګه چې دا د سیمینار وروستۍ ورځ وه او د سندونو د وېشلو ورځ، نو ځکه یې د اړوندو هېوادونو دپلوماتان هم دعوت کړي وو. په واشنګټن کې د افغانستان سفارت څخه هم د (فاضل) په نوم یو ښاغلي تشریف راوړی و. ښاغلي علي احمد جلالي هم په تننۍ غونډه کې ګډون کاوه. تر دې دمخه موږ (یون، سنجر صیب او انګار صیب) دوه ځله له جلالي صیب سره د هغه د کار په دفتر کې وکتل، د هغه د کاندیدۍ په اړه مو وپوښتل، د نورو

وختونو په اندېول هغه دا ځل ډېر مصمم و، چې د جمهوري رياست ټاکنو ته به ځان نوماندوي. دا يې هم وويل چې د خلکو له خوا راباندې زيات فشار دی. خلک خصوصاً محصلين راته خپله کمپاين کوي. جلالي صيب د هغو کانديدانو له چلند څخه خوا بدی و، چې جمهوررئيس حامد کرزي ته يې په کانټيننټال هوټل کې د خپل ګډ مطبوعاتي کنفرانس په ترڅ کې سپکې سپورې کړې، ده ويل سياست چې دومره د لارې او کوڅې سطحې ته ټيټ شو، نو بيا خو دا سياست نه دی. ده وويل: زه په افغانستان کې پر يو ټيم کار کوم، چې که جوړ شي او ټول د يو ټيم په توګه انتخاباتو ته لاړ شو نو دا به يو ګټور کار وي. ما يو څو لنډې خبرې وکړې، ما وويل: جلالي صيب افغانستان کې اوس داسې يو حالت دی، خلک فکر کوي که امريکا د چا تر شا ولاړه وي، اقتصادي امکانات ولري او په زړورتيا سره د مخالفو ډلو دښمني پر غاړه واخلي او خپله هم په خلکو کې محبوبيت ولري، نو کېدی شي د بريالیتوب چانس يې زيات شي، خو هغه سياستوال چې د استاد الفت په وينا له ((مضر احتياطه)) کار اخلي، په اوسني افغاني ټولنه کې يې د بري چانس ډېر کم دی. د مضر احتياط کيسه مې ورته وکړه، ما ويل الفت صيب په خپل يوه نثر کې ليکلي: شمی اکا په کلي کې په ډېر احتياط مشهور و، هر چا چې به په کلي کې څه کول، نو له ده څخه به يې مشوره اخيستله، دده د احتياط يوه نښه دا وه، چې هېڅکله به موټر کې نه سورېده، ځکه ويل يې کېدی شي

موټر چپه شي، د مرګ خطر په کې دی، تر دې چې پلی لاړ شم ناوخته به ورسېږم، د مرګ له خطره خو به بچ شم، برق یې هم کور ته نه راوسته، ویل یې: کېدی شي برق شارټ شي او ټول کور اور واخلي، تر هغه خو همدا شیطان څراغ ښه دی، که رڼا یې کمه ده، نو خطر خو یې نه شته. الفت صیب لیکي: ((دی له ډېره عقله پیاده وو، نو ځکه یې په کور کې توره تیاره وه)). ما ویل زموږ پر ځینو مشرانو هم هغه د شمي اکا کانه شوې ده. جلالي صیب یو ځل مخ راواړوه، ویل یې دا خو ښه مثال نه و دا دې په چا پورې وو، وایه! ما ویل دا مې ټولو هغو مشرانو ته اشاره ده، چې سیاست ته یې زړه کېږي، خو له ډاره د کوم جنایتکار نوم نه شي اخیستلای، د افغانستان اوسني شرایط داسې نه دي، چې دا ډول سیاستوال دې په کې وده وکړي. سنجر صیب جلالي صیب ته وویل: تاسو د افغانستان یو عالم شخصیت یې، زموږ ملت در باندې افتخار کوي، د افغانستان اوسني شرایط ستاسو په شان اشخاصو ته اوس مساعد نه دي، زما شخصي مشوره تاسو ته دا ده، چې ځان کاندید نه کړئ. انګار صیب که څه هم غوښتل چې جلالي صیب څه نا څه تشویق کړي، خو د ډېرو خبرو چانس پیدا نه شو. جلالي صیب دروند سړی دی، د کرزي صیب پر وړاندې یې د نورو احتمالي کاندیدانو سپکې سپورې په ټینګه وغندلې، بیا یې وویل، څو موده وروسته کابل ته درځم، هلته جمهور رئیس، تاسو او نورو دوستانو سره مشوره کوم او بیا خپل تصمیم نیسم. ددې (وروستۍ) ورځې

لومړۍ برخه د سیمینار ارزونې ته بېله شوې وه. په پیل کې یې د نن ورځې ټول پروګرام تشریح کړ، د سیمینار برخوالو ته یې د تصدیق لیکونو د وېشلو سیستم واضح کړ او نن یې د الفبا په سیستم د غونډې برخوال تقسیم کړل، څرنګه چې د افغانستان نوم په الف (A) و، نو زموږ نوبت اول و. د پروګرام تر تشریح وروسته بیا مشرانو استادانو او پروفیسورانو خبرې وکړې او دا سیمینار یې یو ډېر ښه، موثر او ارزښتمن سیمینار وارزوه، حتی وویل شول تر اوسه چې کوم سیمینارونه جوړ شوي دا تر ټولو موثر سیمنار و. بیا جنرال بارنو خبرې وکړې او دا سیمینار یې د تجربو د تبادلې په برخه کې ډېر موثر وګڼه، ورپسې جنرال ډیکما یرس، نړۍ ته د ورپېښو چلېنجونو په باب خبرې وکړې، بیا یې پوښتنو ته وخت ورکړ.

یو تن پوښتنه وکړه، چې د امریکا اردو ته اوس ورپېښ چلېنجونه کوم دي؟

په ځواب کې یې وویل شول: یو چلېنج افراطیت دی، د ډله ییزې وژنې وسلې دي، بودجه هم یو چلېنج دی، که د امریکا مشري غواړي، امریکا په نوره نړۍ کې پاتې شي. نو باید خپله بودجه لوړه وساتي، موږ د خپلو تجهیزاتو نوي کولو ته اړتیا لرو.

سنجر صیبپ پوښتنه وکړه: په افغانستان کې باید څه شوي وای، چې ونه شول او څه باید نه وای شوي چې وشول؟

ځواب: موږ چې کله افغانستان ته لاړو، نو دا پلان مو نه و، چې هلته دې بیا رغونه وکړو، دوی دلته یوازې دا فکر کاوه، چې القاعده له منځه ورو او طالبان له منځه ورو، خو کله چې کابل د طالبانو له لاسه ووت، نو جمهور رئیس بوش سره فکر پیدا شو، چې اوس به څه کوو؟ نو بیا د بیارغونې خبره مطرح شوه او دا بیا یوه اوږده پروسه ده، دا یوازې د امریکا مشکل نه دی، دا یو نړیوال مشکل دی، اوس نو که غواړي یو ناکام مملکت پر ځای پرېږدي، نو بېرته افراطیون راځي. په افغانستان کې پرمختګ هم شوی، زموږ ځیني کارونه هلته ښه وو، د افغانستان امنیتي ځواکونه روزل شوي، په انتخاباتو کې مو ځان لرې نیولی و. په عراق کې همداسې و، د ایران له خوا د اکثرو کاندیدانو ملاتړ کېده، د نوري المالکي انتخاب هم د امریکا اول انتخاب نه و، خو اوس بریالی دی. موږ نیمګړتیاوې هم لرلې، یو تعداد کارونو زموږ د هدفونو ښه تمثیل وکړ. موږ که خپل کارونه سره پرتله کړو، نو کولای شو ووایو چې تر دې مو ښه کارونه هم کولای شول.

د عراق استازی: د عراق د انتخاباتو او چلېنجونو په باب خپل نظر څرګند کړه:

ځواب: په افغانستان او عراق کې هېڅوخت داسې نه وو شوي، چې خلک دې خپل مشر په خپله وټاکي، پر عراق باندې د وسلې د پېرېدلو هېڅ بندیز نه شته، څوک د تېلو قیمت هم نه انحصاروي، دلته داسې څوک نه شته، چې دلته دې د پردې تر

شا ناست وي او د تېلو قيمت دې کنټرولوي. اوس چې د تېلو قيمت ټيټ دی دا قيمت بېرته پورته کېږي، خبره اصلاً د عرضې او تقاضا ترمنځ رابطه ده.

دنيپال استازی: د جنوبي اسيا په باب د امريکا د عمومي پاليسۍ هدفونه څه دي؟

ځواب: زموږ هيله ده، چې اوباما افغانستان وڅېړي، افغانستان او پاکستان بايد په ګډه مطالعه کړي، ان ټوله سيمه وڅېړي، دا د نړۍ امنيت لپاره يوه حساسه منطقه ده، دوی چې هره پاليسي انتخابوي، موږ بايد ښې لارې ته بوځي، خو اوس کومه مشخصه پاليسي نه شته، د مربوطه هېوادونو د بهرنيو چارو او دفاع وزيران اوس کولای شي د امريکا پر پاليسۍ تاثير وکړي. د امريکا بهرنۍ پاليسي ډېره ژر نه جوړېږي، ډېر وخت غواړي، د جمهور رئيس فکر اوس پر افغانستان متمرکز دی، نه يوازې پر نظامي مسايلو فکر کوي، بلکې پر ټولنيزو مسايلو هم فکر کوي، افغانستان ته نوی سفير لېږل کېږي، دلته قوي سفيران په کار دي. په پای کې ښننه غواړم چې ستاسو پوښتنو ته مې مشخص ځوابونه درنه کړای شول.

کله چې د غونډې دا برخه پای ته ورسېده، نو بیا د سیمینار برخوالو ته تصدیق لیکونه او نښانونه ورکړل شول. په دې پروګرام کې جنرال بارنو او نورو دولتي چارواکو برخه اخیستې وه.

د ستاینلیکونو او تصدیقلیکونو په دې برخه کې د افغانستان نوبت لومړی و، لومړی سنجر صیب او ورپسې زما او بیا د انګار صیب نوبت و. کله چې دا پروګرام خلاص شو، ټولو یو بل ته مبارکي ورکړه، څو دقیقې نور هم دلته پر خبرو تېرې شوې، ورپسې د نیسا سنټر له خوا هغې غرمنۍ ته دعوت شو، چې همدلته نږدې په یوه بل هال کې جوړه شوې وه. دلته د جلالي صیب په ګډون د نیسا سنټر ټول استادان، د سیمینار برخوال او همدا رنګه د بهرنیو هېوادونو دپلوماتانو ګډون کړی

و. د افغانستان له سفارت څخه ښاغلي (فاضل) تشریف راوړی و، سنجر صیب ترې ګیله وکړه، چې د ټولو هېوادونو سفارتونو د خپلو هېوادونو د استازو پوښتنه وکړه، خو تاسې هېڅ زموږ تپوس ونه کړ. ښاغلي فاضل بیا ددې په مقابل کې سخت غبرګون وښود او خپلې نورې په لسګونو ګیلې پرې سرباری کړې، په واشنګټن کې یې د افغانستان په سفارت کې خپله دنده پر افغانستان یو احسان وباله، ځکه چې دده په وینا ده ته په امریکا کې تر دې ډېر ښه کارونه پیدا کېږي، د سنجر صیب او ښاغلي فاضل خبرې نورې هم ګرمې شوې، خو ما سنجر صیب له لاسه ټینګ کړ، ما ویل دی په ګیلو نه ارزي، له ښاغلي فاضل څخه مې دې ځای ته د راتګ له امله مننه وکړه.

د سیمینار له ځینو برخوالو سره مو څو یادګاري عکسونه واخیستل.

وروسته د موټر پر لوري روان شو. د نیسا سنټر ټولو خدماتي مامورینو سره مو خدای پاماني وکړه، هر یو له ډېرې مینې څو

څو ځله خدای پاماني وکړه. څو یوه دوه مامورینې چې په تېرو څو ورځو کې یې د سیمینار د برخوالو ډېر عزت کړی و، ان تر موټره مونږ سره راغلې، تر هغه چې موټر حرکت نه و کړی، دوی ولاړې وې؛ د یوې روانې حالت ته چې مې وکتل، نو شونډې یې مرۍ مرۍ شوې، سترګو کې یې اوښکې وځلېدې، موټر حرکت وکړ، او

دې همداسې لاس خوځوه، په اخره کې یې د خپلې لاس ګوتې مچ کړې او نور موږ ترې پناه شو. پنځه لس شل دقیقو کې هوټل ته راورسېدو.

يو بل ما ښام له منشي صيب سره

کله چې له نيسا سنټره پر همدې ورو ستۍ ورځ هوټل ته راغلو او اتاق ته ورسېدم، نو ښه ډېر ستړی وم، دمه مې لا نه وه راسته شوی، چې د انګار صيب ټلېفون راغی، ويل يې منشي صيب درته منتظر دی، لاندې راځه! کله چې لاندې کښته شوم، سنجر صيب هم راغلی و. منشي صيب عبد القيوم له خپل ځوان او کاري زوی (بري) سره راغلي و، تر ستړي مشي سم لاسي يې وويل: راځئ چې ځو! ما ويل چېرته ځو؟ ده وويل: نن د بري مېلمانه ياستئ، هلته ځو، ما ويل مېلمستيا خو هغه ورځ تېره شوه بيا نو څه؟ منشي صيب وويل: دا د بري مېلمستيا ده او ده ويل دوی به حتماً زما مېلمانه کېږي...

سرف ډوله موټر ته، چې (کندهار) په نامه نمبر پلېټ پرې لګېدلی و، ورپورته شو. هلته د نمبر پليټ يو نوم ستا په خوښه ټاکل کېدی شي او ترځنګ يې خپله مسلسله شماره هم وي. موږ وويل: موږ خو سبا ځو، کورته مو سودا مودا هم نه ده کړې، منشي صيب، بري ته وويل: دوی ښې لويې مغازې ته بوځه، بري ته مې وويل: غواړو درمل واخلو، هغه وويل: دا سې ځای ته به دې بوځم، چې ټول شيان په همغه يوه مغازه کې پوره شي، خو درمل دلته په دوه ډوله دي: يو ډول هغه دي، چې د معالج ډاکټر له نسخې پرته يې نه ورکوي او بل هغه ډول دارو درمل دي چې

جانبي عوارض نه لري او په دې مغازو کې خرڅېږي، تر شل دقیقې مزله وروسته مغازې ته ورسېدو، تر مغازې بهر هوا ډېره یخه وه، خو مغازه کې هوا دومره نورماله وه، چا خیال نه کاوه، چې اوړی دی که ژمی. لومړی د درملو څانګې ته لاړو، ډول ډول درملونه په کې وو، بري په کابل کې څو کاله طب پوهنځی هم لوستی و، خو بیا د مهاجرت له امله ترې پاتې شوی، بیا یې نو په امریکا کې د کمپیوټر ساینس پوهنځی ولوست، اوس نو بری هم پوره انجنیر دی، خو پاو کم ډاکتر هم دی. بري ته مې خپلې غوښتنې وویلې، د لوړ فشار، د ټیټ فشار، اشتها، د وینې د زیاتولو، د سترګو او نورو ناروغیو لپاره مې ورته وویل، هغه یو لاس ګاډی راوړ، ټولې دواګانې مې په لاسي بکسه کې واچولې، سنجر صیب او انګار صیب هم دواګانې واخیستې، خو ډېر درمل ما واخیستل، د مغازې په نورو برخو کې مو د ماشومانو ځینې داسې شیان لکه ډول ډول قلمونه او همدارنګه د لوبو ځینې شیان واخیستل، کله چې د پیسو شمېرنې ځای ته راغلو، نو زموږ درمل یې چې ولیدل، د حساب مسوله ماموره حیرانه پاتې شوه، چې دا څه کوئ دومره درمل؟ ما ویل زموږ ټولنه ناروغه او رنځوره ده دا د ځان او د هغو لپاره وروړو، نو ښځه په خندا شوه، ما ورته وویل موږ ټول افغانان یو، سبا ځو، نو ځکه مو دا دومره درمل واخیستل، زما د ټولې سودا بېل څه کم پنځه سوه ډالره شول. کله چې له مغازې رابهر شو، نو ماښام خپلې تیارې خورې کړې وې. له دې ځایه مو د

منشي صیب د کور پر لوري حرکت وکړ، په لاره کې داسې واوره وربېدله، چې منشي صیب وویل: په دې څو کلونو کې ما داسې واوره نه ده لیدلې، پر سړک مو په لسګونو څه په سلګونو داسې ګاډي ولیدل چې یا یې ټکر کړی و، یا له سړکه ښویدلي وو او یا هم ویجاړ شوي وو. بري ته مې وویل چې ډېر زیات ټکرونه نه دي؟ هغه وویل: دا خلک له واورې سره چندان بلد نه دي، بل د دوی موټر اکثره بیمه دي، دوی یې کیسه کې نه دي، ځینې ډرېورانو کېدی شي الکول هم کارولي وي، نو ځکه دا دومره ټکرونه رامنځته شوي، دلته چې موټر یو ځل ټکر شي، بیا یې څوک نه کاروي. په ترمیم یې هم ډېرې پیسې راځي، ټکر شوي موټر بیا اکثره لیلام ته ځي او بیا نورو هېوادونو ته وړل کېږي.

منشي صيب به هرې څو دقيقې وروسته برې ته ويل چې ډېر احتياط کوه، منشي صيب ځرګنده کړه، چې برې موټر ډېر تېز چلوي، خو اوس يې د واورې او زموږ لپاره څه ناڅه احتياط کاوه. په لاره کې د ترافيک پوليسو په لسګونو موټر تر سترګو کېدل، چې د لارې د بندښت مخه ونيسي، د موټرو دومره

ضايعات ما تراوسه نه وو ليدلي. برې وويل: کله چې واورې وشي دوى اکثره دولتي ادارې رخصتوي، په تېره بيا مکتبونه، په همدې خاطر يې رخصتوي، چې زياتې ترافيکي پېښې پېښېږي. تر يو نيم ساعت مزله وروسته به د برې صيب کور ته رسېدلي يو. دا کور د منشي صيب له کوره د يو يونيم کيلو متر په واټن لرې دی. د برې صيب کور ښه لوکس کور و، وړو اولادونو يې ډېره ښه پښتو ويلې، هلته غټ مشکل همدا دی،

چې اولادونه يې له خپلې ژبې او خپل کلتوره لرې کېږي، خو د بري صيب اولادونه داسې نه وو، لکه په بهر کې چې وي. خپله برى داسې يو ځوان و، چې د خپلې لنډې ږيرې په شمول يې ګڼ افغاني خصوصيتونه ساتلي وو، د منشي صيب عبدالقيوم کورنۍ که څه هم امريکا کې اوسي، خو خصوصيات يې اوس هم همغه د کندهاريو اعيارانو په شان دي. منشي صيب هم، په خپلې دې ځوانمردۍ، دوه ځله د زندان تر تورو دېوالو وررسېدلی، خو دواړه ځله د ده د فکر او جرئت سر چاته نه دی ټيټ شوی. د طالبانو د وخت د زندان کيسې يې چې راته وکړې، نو د ده او مرګ ترمنځ د يوې ثانيې تفاوت هم نه و. دی د کندهار په هغه زندان کې بندي و، چې حاجي عبدالظاهر قدير او تورن اسمعيل خان هم ورسره بندي وو. ده په زندان کې د حاجي ظاهر د زغم، مقاومت او اوسېلې ډېره ستاينه وکړه او د اسمعيل خان په باب يې وويل چې د ډار او وېرې روحيه په کې ډېره پياوړې وه. منشي عبدالقيوم د خپل ځان ستاينه نه کوله، خو انګارصيب چې يې نږدې انډيوال دی، دده ډېرې کيسې ماته کړې وې، حاجي ظاهر قدير نه چې مې دده په باب پوښتنه وکړه هغه راته وويل: ((منشي عبدالقيوم د پولادو غوندې کلک انسان دی.)) له امريکا څخه منشي صيب ډېر کوښښ وکړ، چې حاجي ظاهر قدير سره ټلېفوني خبرې وکړي، ځکه د زندان، تحصيل، عسکرۍ او سفر ملګري ډېر خواږه وي، خو ټلېفون روخ نه شو. بري صيب ډېره لوکسه ډوډۍ تياره کړې وه، د هېڅ

شي کمی نه احساسېده، ما نو دومره ډوډۍ وخوړه، چې نور د خوځېدو نه وم، ډول ډول تازه مېوه په کې وه. ما د امريکا د مېوه جاتو په باب وپوښتل: بري صيب وويل: دوی دومره تازه مېوې لري چې نورې نړۍ ته يې صادروي، دوی خپل زراعت دومره عصري کړی، چې کال دولس مياشتې تازه مېوې لري.

تر چای وروسته مو بېرته د هوټل پر لوري حرکت وکړ، که څه هم منشي صيب وويل چې سهار وخته مو زه په خپله رسوم، اوس واوره هم شوې، لاره کې به ستونزې هم وي، خو موږ وويل: که د لارې ستونزې دې پلمه کولای، نو ولې دې له اخوا راوستو؟ ددوی له ټينګار سره سره راووتو، بری جلو ته کېناست، سنجر صيب مخې ته او موږ درې واړه شاته، واوره ورېدلې وه، پر سړک لا د وخته مالګه پاشل شوې وه، سړک څه نا څه صفا شوی و، خو بيا مو هم په لسګونو موټر وليدل، چې اخوا دېخوا ښوييدلي وو، اشارې يې بلېدلې، بری تر پخواني حالت لږ تېز راغی، خو هره شېبه خطر و. څه باندې يو ساعت کې يې هوټل ته راورسولو، بيا موږ دوی ته ټينګ شو او د واورې پلمه مو ورته وکړه، هغوی وويل چې زموږ پلمه مو ونه منله، نو ستاسې هم نه منو، د خدای پامانۍ پر مهال بري صيب په دريو جلا کڅوړو کې هر يوه ته څه شيان ډالۍ کړي وو، ويل يې دا زما له خوا تاسو ته يوه يوه ناڅيزه تحفه ده. د شپې ۱۲ بجې وې، چې له دوی څخه مو خدای پاماني واخيسته او موږ هر يو د خپل خپل اتاق پر لوري لاړو.

د مارچ ۷مه نېټه د شنبې ورځ
(په امريکا کې زموږ وروستۍ ورځ)

د مارچ ۷مه نېټه د شنبې ورځ وه، سهار له معمول سره سم د هوټل لانديني پوړ ته د چای لپاره کښته شو، دا نو په دې هوټل کې زموږ وروستی سباناری و، د نورو هېوادونو استازي هم راغلل، هغوی سره مو د خدای پامانۍ يادګاري عکسونه واخيستل. سنجر صيب او انګار صيب سره مو مشوره وکړه،

هغوی وويل: پرواز خو مازيګر ناوخته دی، تر هغه پورې به لاړ شو، دا نږدې پلورنځيو ته که څه شي مو خوښ شول، وا به يې خلو، ما ويل، زه هم بايد يو بيک واخلم، زما کالي او سودا په

دې بيک کې نه ځايېږي، پنځاګون لوی پلورنځي ته لاړو، ښه په کې وګرځېدو، ما په کې يو لوی بيک په (۷۴) ډالره راونيو، دلته سودا تر ځينو نورو پلورنځيو ارزانه وه، بېرته هوټل ته راغلو، سنجر صيب ته مې وويل: ته بل بيک مه اخله، کېدی شي زما شيان ټول په همدې بيک کې ځای شي، زما بيک به ته واخلې، ستا شيان به په کې ځای شي، بيا به يې بېرته کابل کې راکړې. کله چې هوټل ته راغلو، نو بيا خپل اتاق ته لاړم، لومړی مې په دې نوي بيک کې خپل ټول شيان ځای پر ځای کړل، ښه تر ځوکو ډک شو. بل بيک وزګار شو، سنجر صيب ته مې زنګ وواهه، بيک مې وروړ، هغه خوشاله شو، د هغه شيان هم ځای پرځای شول، بېرته اتاق ته راغلم، يوه سترګه خوب مې وکړ. څه کم دوه بجې وې، چې له خوبه راويښ شوم، انګار صيب زنګ وواهه، ويل يې لاندې راکښته شه، چې يو دوه انډيوالان ليدو ته راغلي دي. کله چې لاندې کښته کېدلم، نو يو ځل بيا مې پر پنځاګون سترګې ولګېدې، کله چې لاندې پوړ ته کښته شوم، دوه ځوانان ولاړ وو، ستړي مشي مو وکړل، هملته امريکا کې يې زده کړې کړې وې، د هغه ځای په خوی بوی ښه بلد وو، نو موږ ته يې وويل: لږ به مو وګرځوو، بېرته به مو همدلته راولو.

انګار صيب او سنجر صيب ته مو وويل: وخت کم دی، ځوانانو وويل: څو بجې مو پرواز دی؟ موږ ويل شپږ بجې يې هوايي ډګر ته غوښتي يو. هغوی وويل وخت ډېر دی. يو ځوان د کندهار و، چې د انګار صيب د دوستانو له جملې څخه و او دا

بـل بيـا د مزارشـريف و ، دواړه سـره ملګـري وو. دوی پـه مـوږ د واشـنګټن ښـار ښېلا ښېلـې برخـې وکتلـې، د سـيند غـاړې تـه يـې بوتلو ، د سيند غـاړې د يـوه ښـکلي تفريحځـای پـه يـو هوټـل کـې مو ايسکـــــريم وخوړ، سره له دې چې هوا يخه وه، خـــو دا

داسـې يــو ډول ايـسکريم و ، چـې بـد نــه لګېـده، بيـا يــې د افغانستان سفارت ته بوتلو ، د افغانستان سفارت د واشنګټن په هغه ډيپلوماتيکه ساحه کې دی، چې د نړۍ د اکثرو هېوادونو سفارتونه هملته دي، دا سفارت د افغانستان خپل ملکيت دی، چې پر اوسنۍ ودانۍ سربېره نوره ښه شنه ساحه

هم لري، د ودانۍ داخل ته موږ لاړ نه شو، خو له بهر څخه یوه دري پوړیزه ودانۍ ښکارېده، د نورو هېوادونو د سفارتونو ودانۍ او ساحې مې هم له نظره تېرې کړې، ددومره ځمکې قیمت د واشنګټن په داسې

ساحه کې تر لسګونو ملیونو ډالرو اوړي. پر سفارت ځوړند د افغانستان تر ملي بیرغ لاندې مو عکسونه واخیستل، بیا هلته څېرمه یو نړیوال اسلامي مرکز ته لاړو، چې هم یو لوی مسجد په کې ودان و او هم یو ستر علمي مرکز په کې جوړ و. د ټولو اسلامي هېوادونو بیرغونه یې مخې ته رپېدل، د خپل هېواد پر ملي بیرغ چې مې سترګې ولګېدې، نو زړه مې وغوړېد، تر مرکزه چې رابهر شو، نو یو ځوان مې مخې ته ودرېد خیرات یې غوښته، مسلمان و، ځان یې د مصر معرفي کړ، یو څو ډالره مې ورته ورکړل، ما ویل ځوان، مسلمان یې کار وکړه، خیرات مه ټولوه، په اشاره مې پوه کړ. له هغه ځایه بېرته د هوټل پر لوري راغلو، پنځه بجې او پنځه لس دقیقې بېرته هوټل ته راغلو.

له واشنګټن ه د دوبۍ پر لوري

کله چې پر پنځه بجې او پنځه لس دقيقې خپل اتاق ته لاړم، نو خپل بيک مې منظم کړ، د سفر کاغذونه، ټکټ او پاسپورټ مې ټول چک کړل، لس پنځه لس دقيقو کې بېرته راکښته شوم، تر راکښته کېدو دمخه مې يو ځل بيا پر پنټاګون سترګې ولګېدې. رسپشن ته مې د خپل اتاق کارت ورکړ، هغوی ما ته بل کاغذ راکړ، چې څه حساب يې پر ما نه شته، انګار صيب او سنجر صيب هم راکښته شول، هغوی هم خپل حسابونه پاک کړل، کاغذونه يې واخيستل، ما ويل پاسپورټ، ټکټ او نور ضروري شيان مو په جيبونو کې کېږدئ، شپږ بجې يو ډرېور راغی، زموږ نومونه ورسره وو، درې تنه موږ او دوه تنه د سيمينار نور برخوال په موټر کې کښناستو، شپږ بجې مو له هوټله حرکت وکړ، شپږ نيمې بجې هوايي ډګر ته ورسېدو. د خولي دروازې ته مو ځان برابر کړ، ما او انګار صيب سره يو يو او سنجر صيب سره دوه بيکونه وو، غوښتل مو چې ټول لاسګاډي کې بار کړو، لاسګاډي منظم يو بل سره وصل ولاړ وو، چې لاس مو کړ، بند وو، بيا مو زور کړ، و نه شو. هلته يوې ټليفوني غرفې ته ورته يوې غرفې ته مې پام شو، خلکو په کې د پخواني سکه انداز ټليفون په شان پيسې اچولې او بيا به لاسګاډی راخلاصېده، دا وخت نو ما سره او سپنيزې ماتې

روپۍ نه وې، انګارصیب وویل: صبر زما جیب له ماتو پیسو ډک دی، یوه یوه یې ورواچوله، چې ترنګ شو، لاسګاډی خلاص شو، ډېر زیات خوشاله شو، خوند یې وکړ. څلور واړه بیکونه مو په کې کېښودل، د ټکټ اخیستلو مېزونو ته لاړو. ټکټ په کمپیوټرایز ډول په ماشین اخیستل کېده، یوه مسوله ماموره هلته ولاړه وه، ما پاسپورټونه او ټکټونه ورکړل، هغه راسره ودرېده، پاسپورټ دې لاس کې ونیو، ماته یې وویل: ته یې لیکه، لکه د کمپیوټر د کیبورډ په شان توري په کې وو. نوم، د پلار نوم، د پاسپورټ نمبر، هېواد او د ټکټ نمبر او ځینې نور شیان دې باید په کې ورکړي وای، کوم څه چې به غلط وو، بیا دې باید له سره لیکلي وای. یو پاسپورټ مې د هغې په مرسته ثبت کړ، نور ما ورته وویل: څه زه یې خپله کولای شم، دوه نور ما خپله ثبت کړل، کله چې درېواړه خلاص شول، هغې ته مې وویل: نور څه وکړم، هغې یو کمانډ ورکړ، څه غلطي په کې شوې وه، زموږ بوډینګ کارتونه یې راګوزار نه کړل، ښځې ښېنه وغوښته، یو سوړ اسوېلی یې وکښه، بیا یې وویل: لږ صبر وکړئ. یو بل مامور ته یې زموږ درېواړو پاسپورټونه ورکړل، هغه هم وویل: لږ صبر وکړئ، بیا به مو کار وکړم. هغه یو څو دقیقې پر یوه بل مېز مصروف شو، بېرته راغی، زموږ پاسپورټونه یې واخیستل، درې څلور دقیقو کې یې بوډینګ کارتونه راکړل، بکسونه یې وتلل، ویل یې دا غټ دي، ځان سره یې مه وړئ، یوازې انګارصیب خپل وړوکی بیک راواخیست،

ما او سنجر صيب خپل بيکونه د چک ماشين ته يوړل، تر هغه مو تېر کړل، هغوی وويل: تاسې نور خلاص ياست، دوبۍ کې به يې واخلئ! کله چې بېرته راوګرځېدو، نو هغې ماموري نه مو مننه وکړه، چې موږ سره يې مرسته کړې وه، هغه ډېره زياته خوشاله شوه.

بيا په بوډينګ کارت کې د لارښوونې له مخې، په ټاکلي ترمينل کې له تالاشۍ تېر شو، تر هغه پورې چې خپل وروستي ځای ته رسېدلو، نو پنځه لس شل دقيقې رابانديې تېرې شوې وې. د ترمينل وروستۍ برخې ته، چې هلته مسافرين کېني او بيا الوتکې ته له ځانګړو لارو پورته کېږي، ورسېدو، دا ځای نو پر لسګونو برخو وېشل شوی و، چې پر يوه وخت په کې په زرګونو کسان ځايېږي، له ۱-۲۴ پورې نمبرونه پرې لګېدلي وو، خپله داسې و لکه يو لوی سرپټی بازار، تراوسه چې ما کوم هوايي ډګرونه ليدلي وو، دا راته په کې له ګڼې ګوڼې ډک او ډېر لوی ښکاره شو، ژوند په کې په ډېره چټکۍ روان و. موږ هم ښه ستړي وو، دربوارو لارو له يوه کافي شاپ څخه مو چای واخيست، پر څوکيو کېناستو، کله چې مو چای وڅښه، نو تر ډېره حده يې زموږ ستړيا رفع کړه. دا نو د شپې اته بجې دي، لس بجې زموږ الوتنه ده، تر هغې پورې نو په دې ترمينل کې ښه کښته پورته وګرځېدو، د خرڅلاو لپاره ډېر او رنګارنګ شيان په کې ايښي وو، خو قيمتونه يې طبعاً لوړ وو. نهه نيمې بجې به وې، چې د بوډينګ کارت چکول پيل شول، ټول خلک په نوبت

ودرېدل، په ډېر منظم ډول په لسو دقيقو کې د ټولو بوډينګ کارتونه چک شول، الوتکې ته پورته شو. لس بجې الوتکه الوتنې ته چمتو شوه. ما خپل قلم او کاغذونه راواخيستل، د څوکۍ مخنۍ برخه کې مې تيار کېښودل، ما ويل څه هم به خوب کوم او هم به څه ليکم، دا پنځه لس ساعته مزل به پر همدې ډول تېر کړم. څو پاڼې به مې وليکلې، بيا به سترې شوم، خوب به راباندې راغی، بيا به دا عمليه تکرار شوه، دوه ځله ډوډۍ هم په حقيقت کې يو ډول تفريح وه او هم خوراک و، په بېلابېلو ساعتونو کې مې نږدې شل مخه يادښتونه بشپړ کړل، ټول واټن نږدې (۷۵۵۰) ميله و، چې په پنځه لس ساعتونو کې ووهل شو، د دوبۍ پر سيمه ييز وخت د ماښام اووه بجې او پنځه لس دقيقې وې، چې د دوبۍ نړيوال هوايي ډګر کې کښته شو.

له دوبۍ نه د کابل پر لوري

کله چې د دوبۍ هوايي ډګر کې کښته شو، نو لومړۍ اندېښنه چې موږ سره وه، هغه د خپلو بیکونو په اړه وه، ځکه زه يو ځل بل هم ښه ډېر په تکلیف شوی وم، کله چې له جرمني څخه راتلم، نو بیک يې هلته را څخه واخیست، ویل يې دوبۍ کې يې واخله، دوبۍ کې يې بیا دومره په تکلیف کړم، چې زړه مې و ببخي يې ورپرېږدم. دا ځل مې هم اندېښنه وه، چې همغه کانه ونه شي، څه چې زما په زړه کې ګرځېدل، همغسې وشول. کله چې د هوايي ډګر ترمینل ته ننوتو، نو د بیکونو پوښتنه مو وکړه، هغوی ویل د (مرحبا) څانګې ته لاړ شئ، د مرحبا همدې نږدې څانګې ته لاړو، هلته چې لاړو، هغوی ویل، پلانکۍ نمبر ترمینل ته لاړ شئ، هلته چې لاړو، هغوی ویل له ترمینله ووځئ، هغه ځای ته لاړشئ چې بیکونه په کې راوځي، هلته باید یو ځل له هوايي ډګره وتلي وای، دا بل مشکل و، بیا بېرته د مرحبا مرکزي غرفې ته لاړو، هغوی بیا بل ځای ته ولېږلو. دومره يې ستړي کړو، چې نور مو نو له پلي مزله زړه شین شو، دا هر ځل چې له یوه ځایه بل ته تللو، نو یو دوه ځایه تالاشي کېدلو، تالاشي هم ښه ستړي کړي وو. انګار صیب خو مو لا وار د مخه رخصت کړ. موږ ویل: ځه ته هغه نړیوال ترمینل کې کېنه، زموږ کار چې هر وخت خلاص شو، موږ درځو. څو واره يې نور

هم اخوا دبخوا ولېږلو، په پای کې داسې شول، چې دا د لارې پولیس او دا نور مامورین ټول موږ سره بلد شول، بیا مجبور شو د مرحبا دفتر ته لاړو، هلته چې لاړو، ماموره پر څوکۍ ناسته وه، ډېره ښایسته هم نه وه، خو ځان یې ډېر مغرور نیولی و، هغې ته مې وویل: څو ځله لاړو، راغلو خو هېڅ کار مو نتیجه ور نه کړه، هغې رانه پاسپورټونه واخیستل، کمپیوټر کې یې ګوتې ووهلې، ویل یې: څو بیکه دي؟ موږ وویل: درې، ویل یې لاړ شئ (۷۵۰) درهمه راوړئ. څنګ ته بانک کې مې ډالر په درهمو بدل کړل، رامې وړل، راته یې ویل هلته کېنه چې نوبت مو ورسېږي، نیم ساعت مو انتظار وکړ، د اروپایانو او نورو بهرنیانو کارونه یې خلاصول، خو موږ ته یې هېڅ نه کتل، سنجر صیب ته مې وویل: زما خو دې ښځې ته دومره خلق په تنګ شو، چې په دې سر یې ورته خوله ولګوم، هغه ویل او سېله کوه، چې اوس بل جنجال پیدا نه کړې، ورپسې ورپورته شوم، په ښه تونده لهجه مې ورته وویل: ته څنګه د نورو کار خلاصوې او زمونږ نه خلاصوې؟ دا هم ډېره په غوسه شوه: نه ګورې چې مصروفه یم، بیا یې زمونږ ټکټونه او پاسپورټونه واخیستل، بېرته یې راکړل ویل یې ستاسو کار موږ پورې مربوط نه دی، ځئ لاړ شئ، دا ځل مې نو دومره قهر ورته راغی، چې په موږ دې پیسې هم بدلې کړې او اوس وایې چې زما مربوط نه دی، دا وخت مې کابل کې خپل یو ملګري ته، چې له کام ایر شرکت سره ډېر بلد دی، زنګ وواهه، هغه په دوبۍ کې د کام ایر شرکت

مسول مامور ته زنګ وواهه، بېرته يې ماته احوال راکړ، وارخطا کېږه مه، هغه سړی درته نيم ساعت کې زنګ وهي، که نه وي بيک دې پرېږده، ته ترې راځه بيا يې زه چاره کوم. پر دې وخت مې سنجر صيب ته وويل: راځه يو ځل بيا هغه ځای ته لاړ شو، چې ما په خپل يو پخواني سفر کې ورڅخه خپل بيک اخيستی و. بيا لاړو، نور نو د خوځېدو نه وو، هلته چې لاړو هغوی بېرته د همدغې مرحبا ادرس راکړ، بيا راغلو دا ځل نو چې دې ښځې وليدو، نو پرته له دې چې يو بل سره خبرې وکړو، خبره انفلاق ته نږدې وه، يوې بلې ښځې ته يې په لاس اشاره وکړه، هغې موږ ته وويل راځئ راپسې. هغه مخکې موږ ورپسې، د مرحبا يوې بلې غرفې ته يې بوتلو، دا همغه غرفه وه، چې کله موږ ترمينل ته داخل شو، نو لومړی ځل مو همدې غرفې ته مراجعه کړې وه، خو هغه وخت ددې غرفې مامورينو موږ ته دمرحبا ددې بل دفتر ادرس راکړ، هلته چې ورسېدو، ښځې يا پېغلې خپل کمپيوټر چالان کړ، زموږ پاسپورتونه او ټکټونه يې وکتل، کمپيوټر کې يې ورسول، پيسې يې واخيستې، په پنځه دقيقو کې يې زموږ کار خلاص کړ، د پنځه دقيقو کار په خاطر موږ نږدې دوه نيم ساعته وګرځېدلو. بيا نږيوال ترمينل ته لاړو، انګارصيب موږ ته منتظر و، کله چې يې موږ وليدو، نو خوشاله شو، ويل يې زه مو له انتظاره مړ کړم، بيا يو کافي شاپ ته لاړو، ښه ډېر شين چای مو وڅښه، ستړيا مو ووته! بيا په دې ترمينل کې وګرځېدو، لږه سودا مودا مو

وکړه، خو کمه، ما دوی ته وویل: دې ترمینل کې شیان قیمته دي، هغه بل اسیايي ترمینل کې، چې افغانستان ته هم له همغه ځایه الوتنې کېږي، هلته شیان تر دې ارزانه دي، هلته چې لاړو بیا به کور ته نور شیان هم واخلو. ډوډۍ مو هم همدلته وخوړه، د شپې تر درې بجو همدلته په ترمینل کې ښه وګرځېدلو، درې بجې د کام ایر شرکت غرفې ته ورغلو، هغوی بورډینګ کارت راکړ. دا مهال مې دوه افغانانې، چې له کاناډا څخه راغلې وې، هم ولیدلې، ډېرې وارخطا معلومېدلې، پوښتنه مې وکړه، چې ولې وارخطا یاست؟ هغوی وویل: بیکونه مو پاتې دي، ما ویل هلئ دغلته لاندې د مرحبا همدې لومړۍ غرفې ته ورشئ، بلې ته لاړ نه شئ، هر څومره یې چې درته وویل، ویې نه منئ، ټول کار له همدوی سره دی، دوی هم فکر کوم، څو ځله په تکلیف شوې وې، دوی ژر لاړې، لس پنځه لس دقیقې وروسته بېرته راغلې، ډېرې خوشاله وې، دعاګانې یې راته وکړې، ویل یې مور خو دومره په تکلیف شو، اخر په څومره اسانه یې زمونږ کارونه خلاص کړل. همدا وخت مو د غزني والي ښاغلي ډاکتر محمد عثمان عثماني، چې همدا مهال له اروپا څخه له یو رسمي سفره راستون شوی و، هم ولید، ګپ شپ مو ورسره ولګاوه، نوره نو ستړیا ووته، فکر مو وکړ، چې په کابل کې ناست یو. سهار څلور بجې له نړیوال ترمینل څخه اسیايي ترمینل ته ولېږدول شو. شپږ بجې الوتنه وه، مونږ باید څه کم دوه ساعته انتظار ګاللی وای، دوه ساعته همدلته په پلورنځي کې

اخوا دېخوا ګرځېدو، ماشومانو تـه مې ښـه ډېره سـودا وکړه، نږدې اوه سوه درهمه شول، دوه لـويې پلاسـتيکي کڅوړې مې ډکې کړې، شپږ بجې الوتکې ته د الوتنې په نيت پورته شو.

ټاکل شوې وه الوتکه ټيک پر شپږو بجو الوتنه وکړي، خو دا مهال په دوبۍ کې داسې يو باد او توپان وو، چې لس مترو کې سړی نه معلومېده، په دوبۍ کې چې په هره دقيقه کې الوتنه کېږي، نو که د څو دقيقو لپاره څه مشکل پيدا شو، نو په لسګونو الـوتکې له الوتنې او ناسـتې پاتې کېږي او دا بيا پر نورمال مهالوېش دومره تاثير کوي، چې په څو ساعتونو کې بېرته خپل عادي حالت تـه نه راځي، نيم ساعت ټول پـه الوتکه کې غلي ناست وو. څو شېبې وروسته د الـوتکې کپتان اعلان وکړ، چې د هوا د خرابۍ له امله زموږ الوتنه معطل ده، هر کله چې هوا ښـه شوه او د هـوايي ډګر لارښـوونکو موږ تـه هدايت راکړ، بيا بـه الوتنـه کـوو. دا مهـال مـې خپـل قلـم او کاغذونـه راواخيستل، د خپلو ځينو پخوانيو يادښتونو پر بشپړاوي مې پيل وکړ. نږدې نيم ساعت به مې پر ليکنه تېر کړی وي، لږ ستړی شوم. دا وخت ما سره په څوکۍ کې څوک ناست نه وو، دوو تنو څوکۍ تشې وې، کله چې مې قلم او کاغذ بېرتـه کېښودل، نو د شاتـه سيټ څخـه دوو تنـو راسره ستړي مشي وکړل، يـو ذهين صيب و، د کليد ګروپ د مشر (شهير ذهين صيب ورور) او يـو تن بل ژورناليست ملګری ورسره و، چې لـه ده سره يو ځای کار کوي. دواړو ستړي مشي راسره وکړل، ويل يې ډېر خوشاله شو،

چې ومې لیدلئ، مخکې مو ځکه درته مزاحمت ونه کړ، چې مصروف وئ، هغوی ماته خپل سفر تشریح کړ او ما هغوی ته د خپل سفر په باب معلومات ورکړل. الوتکه څه نوره هم وځنډېدله، څه کم نهه بجې به وې، چې پر الوتو شوه، موږ خپل مجلس وغځاوه، ذهین صیب راته وویل: مرکې مو اورم، زموږ د زړه غوږې پرې اوارېږي، داسې د ښې منځ ولې، چې مخالف لوري سره هیڅ دلیل پاتې نه شي، نو ځکه خو هغوی زیاتره وخت احساساتي کېږي او هم شدید غبرګون ښیي، ما ورته وویل: پر خدای قسم یادوم چې که موږ ملامت یو، زما فکري او قلمي مبارزه د افغانستان او ددې ولس د ملي منافعو د دښمنانو پر وړاندې ده، دوی په زړه کې دې وطن ته پاک نه دي، نو ځکه خو یې خدای پاک ددې مظلوم ولس په خاطر شرموي هم. دوی نه اسلامي ارزښتونو او نه ملي ویاړونو ته ژمن دي، دوی یوازې خپلې ځاني او تنظیمي ګټې پېژني، نو ځکه خو په جدي ډول د دې خلکو مقابله په کار ده. ذهین صیب ماته وویل: دوی ډېر دي، ته یوازې یې، رفیع صیب او څو تنه نور هم ښه تکړه دي، خو بیا هم ډېرو خلکو ته اړتیا ده، چې ددې افغان ضد ډلو ټپلو مقابله وکړي، ډېر احتیاط کوه، چې خدای مه کړه، څه زیان درته متوجه نه کړي. ما ویل مرګ او ژوند د خدای(ج) په لاس کې دی، غیر له هغه هم د ژوند ورځې په شمار دي، دا ژوند په دومره بې غیرتۍ نه ارزي، چې یو څوک دې د همدې وطن په خوږو رالوی شوی وي او تر ټولو زیات امتیازات یې هم

اخيستي وي او بيا دې هم د هېواد هويت او ملي ګټو مخالفت کوي او موږ به ورته لاس تر زنې ناست يو.

د امريکايانو په زور د طالبانو نظام تر سقوط وروسته، چې دا څو پرديپالې ډلې پر افغانستان واکمنې شوې، نو له دوی څخه ښېخي ځان ورک شوی، د دوی پر وړاندې انتقاد کول، دوی ته شين کفر ښکاري، ځان نه يې سپينې پرښتې جوړې کړي، ملي شتمني يې له يو مخې لوټ کړه، ميډيا يې هم په اختيار کې ده. د دغسې ملي خاينينو پر وړاندې مبارزه ماته يو ډېر سپېڅلی کار او تقدس ښکاري، پر دې هم پوهېږم، چې د دوی پر وړاندې ودرېدل له خپل ژوند سره لوبې کول دي، خو يو څوک بايد وي، چې د دوی د وهم دېو مات کړي، يو ځل چې د دوی وهم مات شو، بيا ته غلی کېنه، نور خلک ورپسې راپاڅېږي، د تېرو کلونو په لومړيو کې تاسو ته ښه پته ده، چې د دوی پر وړاندې چا سوڼ هم نه شو کولای، خو موږ او ځينو نورو ملتپالو افغانانو، چې څو پرله پسې مرکې وکړې، د دوی د وهم دېو مات شو، اوس د خدای فضل دی، په لسګونو ځوانان يې يو ازې په رسنيو کې مقابلې ته وتلي دي.

ذهين صيب، لکه څنګه چې يې له نوم څخه څرګنده ده، د پاخه او دقيق ذهن څښتن دی، او چټ ملي شعور لري او پر همدې بنسټ يې د ولسونو په تل کې کار شروع کړی. په جنوبي ولايتونو کې يې د خلکو د پيوستون لپاره شوراګانې جوړې کړي او په تعليمي ډګر کې يې ډېر خدمتونه ترسره کړي دي.

زموږ مرکه دومره ګرمه وه، چې تر کابله په مزله پوه نه شو، پر ډېرو مسایلو مو بحث وکړ، ذهین صیب د ملتپالو افغانانو پر پیوستون، همکارۍ او همغږۍ ټینګار وکړ او په دې برخه کې يې ژمنه وکړه، چې زه د خپلو امکاناتو په حدودو کې هر ډول قربانۍ، همکارۍ او مرستې ته تیار یم. یوولس نیمې بجې کابل هوايي ډګر کې کښته شو، په هوايي ډګر کې د دې ډګر قوماندان جنرال صیب اصف جبارخېل سره مو چای وڅښه، نور ملګري مې هم راغلي وو، ټولو د زړه له اخلاصه غېږه راکړه، په خوند له هوايي ډګره راووتلو، په لاره کې چې مې د افغانستان ګردجن حالت، د واشنګټن له ماڼيو سره پرتله کړ، نو د پېړيو پېړيو توپیر راته په کې څرګند شو، خو کله چې مې د خپل ولس خلاصه غېږ او ورین تندی، مینه، محبت او نور ارزښتونه د هغه ځای د خلکو له چلند او ټولنیزو ارزښتونو سره پرتله کړل، نو بیا مې دلته معکوس حالت ولید، هلته راته نوره هم پته ولګېده، چې لوی خدای(ج) ټولې مزایاوې او ښکلاوې یو چا ته نه دي ورکړي، د ځمکې د ټول مخلوق ترمنځ انډول د هغو د خالق په لاس کې دی، هغوی ته يې یو څه ورکړي او موږ ته يې بل څه، کور ته چې لاړم، نو خپل اولادونه مې غېږې ته راغلل او ټول مې پر اوږو سپاره شول، نو یو ځل بیا يې د مینې په داسې دریاب کې ډوب کړم، چې هم مې دا ټولې پرتلنې له یاده ووتې او هم د سفر ټوله ستړیا.

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمد خان زوی په ۱۳۴۲ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ د نیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. په ۱۳۶۲ل کال له نومورې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او په ۱۳۶۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. په ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانګې څخه اول نومره بریالی او په همدې کال بېرته د پښتو څانګې د کدر غړی شو. په ۱۳۸۵ل کال په نومورې څانګه کې د ماسترۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره، استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استاد یون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیا د جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو. استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نوموړې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په

کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو(UNAMA) استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده ور وسپارو ، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر **۱۳۸۵**ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلو اکوال لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېر فرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي، په ګڼو چاپي، راډیویي او ټلویزیوني مرکو کې یې د و اقعیتونو او حقایقو د څرګندیدو له امله د خلکو په زړونو کې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه دډې شاهد یم،

هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړې او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس د مشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، او ډل شوي او دا دی ستاسو مخې ته اېښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی. استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی، په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) او (د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله

يې هم په لسګونو مشاعرې، سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده. دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې

کتاب نوم	څرنګوالی	چاپکال
• مټکور	لومړۍ شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• په اورونو کې سندرې	دويمه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې

• هيلې	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• نيمګړي ارمانونه	د حيران شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د لوونو فصل	ګډه شعري ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د نازو انا ياد	د سيمينار د ليکنو ټولګه	دويم ۱۳۸۷
• د استاد الفت نثري کليات	د استاد الفت نثرونه	دريم ۱۳۸۷
• سيندونه هم مري	د اسحق ننګيال شعري منتخبات	دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې

- د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه
  د پوهنوال روستارتره کي اثر — دويم ۱۳۸۷
- .د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه
  د نينسي دوپرې اثر — دويم ۱۳۸۷

- په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه
د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې

- د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷
- که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷
- دپنځاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې

- د محمد ګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷
- استاد زیار د پښتني فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷
- دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷
- د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷
- د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷
- له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷
- ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷
- بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷
- اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷
- هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷
- کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷
- فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷
- مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷
- خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷
- دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷
- افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷
- پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷

- اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷
- کړنیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای(ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري، الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته د نور زغم او وسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

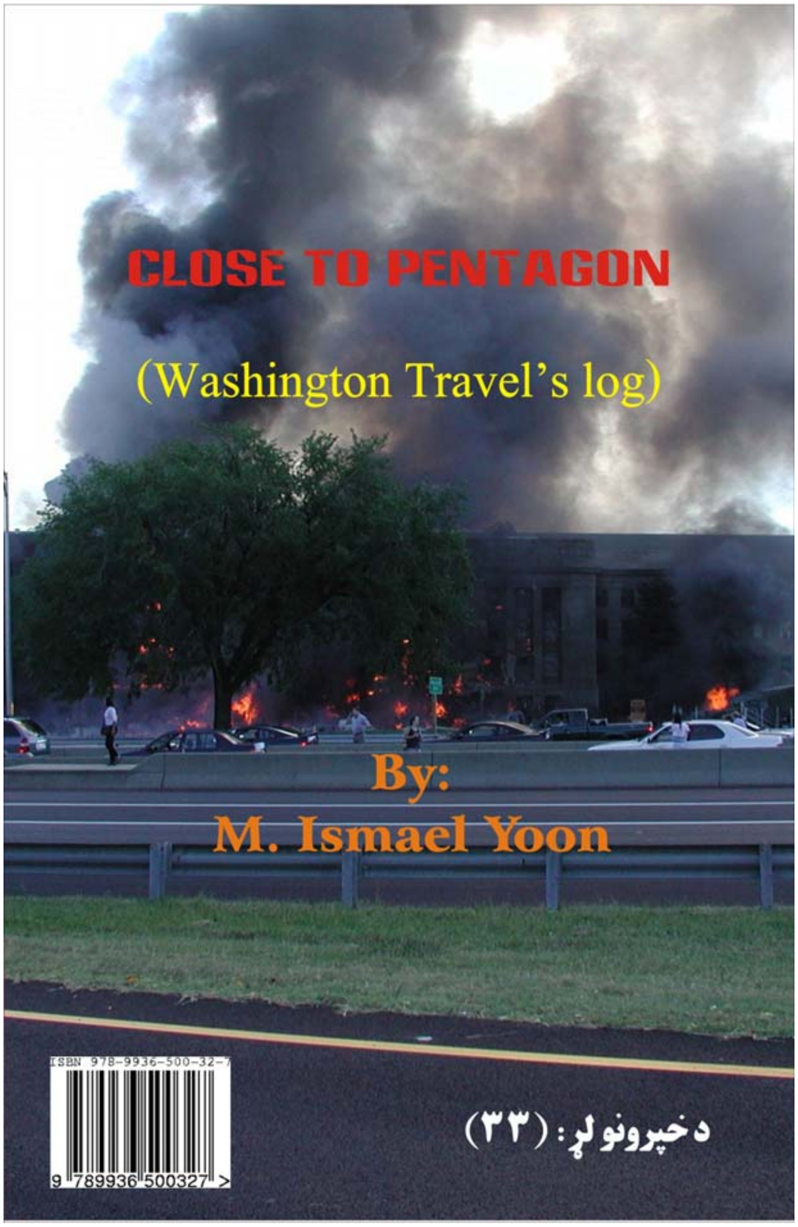
CLOSE TO PENTAGON
(Washington Travel's log)
By:
M. Ismael Yoon
ISBN 978-9936-500-32-7
9 789936 500327 >
د خپرونو لړ: (۳۳)